

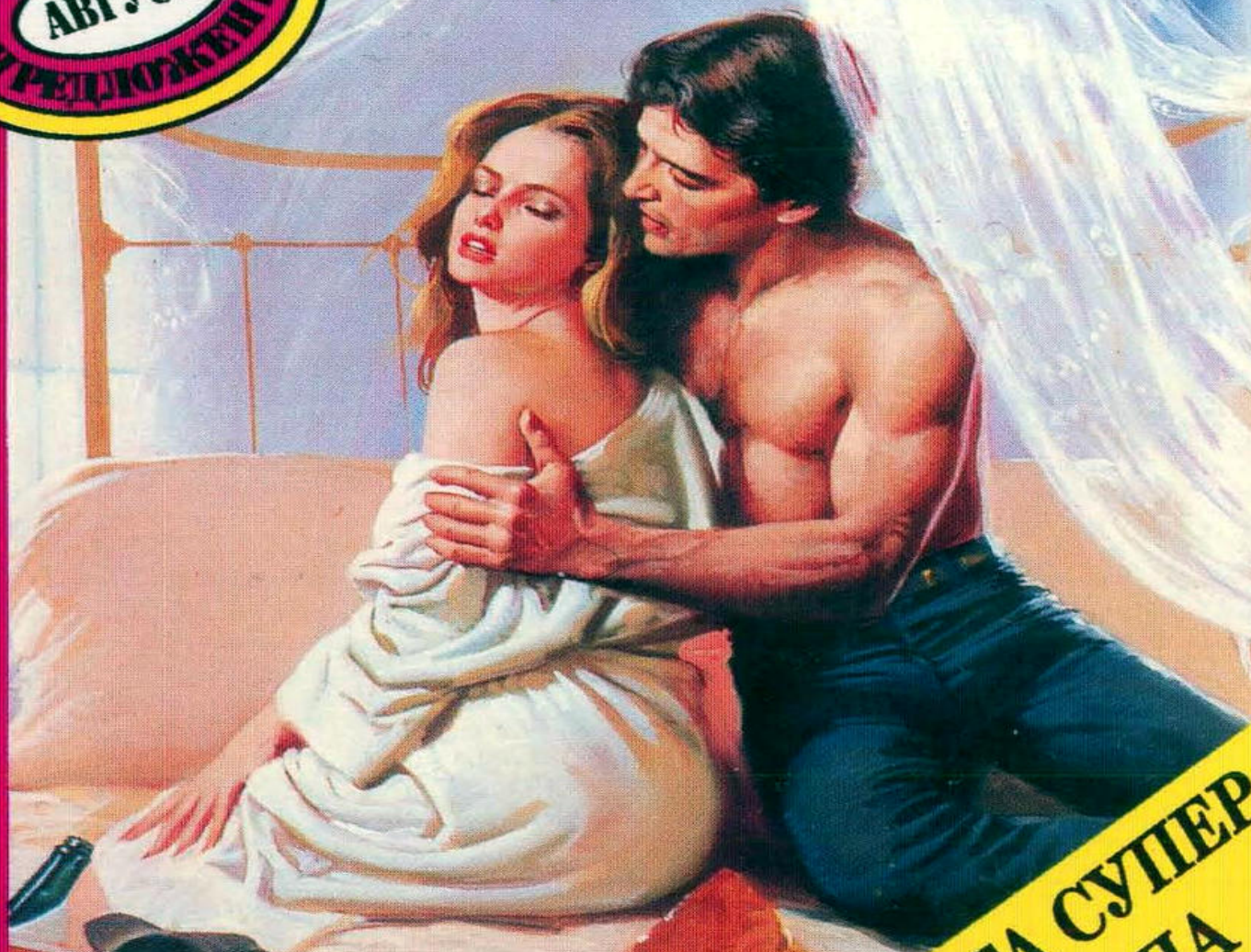

HARLEQUIN®

Страсти®

91

ПО ВОЛЯТА НА СЪДБАТА
ДИКСИ БРАУНИНГ

**НАШАТА СУПЕР
НАГРАДА**

ДИКСИ БРАУНИНГ ПО ВОЛЯТА НА СЪДБАТА

Превод: Ангелина Иванова

chitanka.info

Сватбата на Ороура Хабърд е само след две седмици, а тя все още е обзета от съмнения дали този брак няма да се окаже фатална грешка. Внезапно пристига Кейн Смит — приятел на годеника ѝ от детинство, който е поканен да бъде свидетел на сватбата. Кейт е мъжествен, духовит и неочаквано Ороура открива, че той е олицетворение на тайните ѝ блянове и копнежи...

ПРОЛОГ

Може би беше съдба. Може би — породена от скука прищявка. Или просто — резултат от няколко двойни питиета. А вероятно причината за този остър носталгичен пристъп бе всичко това, плюс звучащата стара мелодия за летците на кралските ВВС...

Кейн се премести в края на бара, откъдето можеше да достигне слушалката на телефонния автомат и набра „Справки“.

Изминали бяха единайсет години от деня, в който старият му приятел Чарли излезе от църквата, прегърнал Сюзън, докато фотографът ги снимаше...

Кейн не беше останал за сватбеното тържество. През първите няколко години им бе изпращал картички за Коледа, но никога с адреса на подателя. Доколкото познаваше приятеля си, сигурно още живееше в онази стара къща на Табаковил Роуд. Хора като Чарлз Едуард Уилям Банкс по правило живееха в къщи, построени от някой достолепен прародител, винаги се женеха за най-хубавото момиче в града и имаха щастлив брак.

А мъжете като Кейн Смит живееха на ръба на острието, обкръжени от червенокоси, силно гримирани красавици...

Чарли и Сюзън сигурно вече имаха цял куп деца.

А аз имам само няколко белега от рани в гърба за спомен от онзи опасен полет над Персийския залив, начално възпаление на очите от продължителното гледане към слънцето и — едва напоследък — няколко бестселъра, номинирани в списъка на „Ню Йорк Таймс“, помисли той с ирония. Нима това бе справедливо? По дяволите, не беше!

— Ало, свържете ме с Табаковил Роуд. Това е близо до... — преди още да го е изрекъл, телефонът от другия край вече звънеше. — Ало, Чарли? Ти ли си, старче? Ей, помниш ли как едно време ти, Сюзън и аз ходехме в онова барче, близо до Чапъл Хил и слушахме „Летците от кралските ВВС“?

— Моля? Кой се обажда?

— Казвал ли съм ти някога какъв негодник си задето ми я отне, Чарли?

— Кейн? Ти ли си?

— Май да, макар да имам чувството, че някои части от тялото ми принадлежат на някой друг. Краката например. Чарли, можеш ли да дойдеш и да ме закараш до хотела?

— Кейн, къде си?

— Точно тук съм си, Чарли. А ти?

— За Бога, никак не си се променил. Все си същият безотговорен, безразсъден, детински...

— Бездетен, а не детинш... детин-с-к-и — опита да изрече, без да преплете езика си, Кейн. — Имаш ли деца, Чарли? Сюзън кърмеше ли ги? Можех да имам жена и цял куп бебета. Тя трябваше да се омъжи за мен, вместо за теб. Обичах я, Чарли! Наистина я обичах! Само че тя разби сърцето ми, като се омъжи за теб и аз никога повече не обикнах друга. Кълна ти се, че...

— Ти си пиан!

— Естествено! — отвърна възмутено Кейн. — Мислиш ли, че ако бях трезвен, щях да разговарям с негодника, който отмъкна любимата ми?! — избърса внезапно появилите се сълзи. — Само че ти излезе щастливец и имаш жена, даряваща те с ласки в леглото и с дечурлига, които играят край теб.

— Кейн, Сюзън...

— А аз нищо не направих. Нула. Надир. Казах ли ти, че вече не мога да летя, Чарли? Няма вече операция „Апачи“ и „Пустинна буря“... Знаеш ли, това много ме плаши...

— Кейн, няма да слушам повече пианските ти брътвежи! Прибери се и се наспи, а утре ще обсъдим нещата като цивилизовани хора. Аз ще бъда в офиса до...

— Ще ти кажа какво ме плаши, Чарли, старо приятелче от детството. Самотата... Понякога ми иде да завия от мъка! Дойдох с една червенокоса мацка, обаче нищо не излезе. И знаеш ли защо? Защото всичко стана по твоя вина, Чарли. Единствената жена, която някога съм обичал...

— Кейн, тогава бяхме прекалено млади, освен това Сюзън...

— ... се омъжи за най-добрия ми приятел и сега седя сам в бара на Кий Уест и... — довърши Кейн, ала Чарли го прекъсна:

— Къде си отседнал? Само ми кажи в кой хотел си, за да ти се обадя утре...

Роури нанесе тънък слой червило върху устните си с върха на кутрето. Чарлз не я харесваше с много грим. Тази вечер щеше да я води на ресторант, а не в познатия стар клуб и тя имаше намерение да прекара добре.

Ресторантът беше препълнен. Недоволният израз от лицето на Чарлз не изчезна, докато не ги заведоха до масата им.

— Сигурно си имал тежък ден — проговори тя.

— Работата ми е изключително отговорна, Ороура. Не мога с излизането от офиса изведнъж да се отърся от нея...

— Зная, че не можеш, скъпи — макар че по навик успокояваше Чарлз, бе твърдо решена да прекара добре. Поръча си миди с къри върху водорасли със сос тахини.

Годеникът ѝ повдигна вежди и си поръча пиле на грил.

— Това винаги е сигурно — отбеляза той.

С ръце, сключени в скута, Роури промени поръчката си. Чарлз беше прав, разбира се. Нямаше смисъл да си търси белята с нейния деликатен стомах.

В девет и трийсет и седем той паркира в алеята пред къщата си и придружи младата жена до входната врата на съседното бунгало. Целуна я леко на сбогуване. Целувките му винаги бяха по-скоро приятелски и в никакъв случай — настойчиви. Всъщност едно от нещата, които Роури харесваше у Чарлз Банкс бе, че изобщо не беше настъпателен, макар да е бил женен. А такива мъже смятаха, че сексът се разбира от само себе си. Още когато бе започнал да я ухажва, Чарлз ѝ беше казал, че Сюзън е била голямата му любов. И след смъртта ѝ той би желал брак, основан на взаимни интереси, отговорност и уважение, което ѝ се струваше чудесно. Тя не бе от жените, които са имали бурни любовни отношения. Имаше късмет, че попадна на мъж като Чарлз — може би донякъде скучен и дори малко шовинист, но също така хубав, умен, мил и уважаван. Мъж, когото баба ѝ би одобрила...

В събота вечерта отидоха да вечерят в клуба. Чарлз бе прекарал там целия следобед в игра на голф с някакъв клиент. Роури нямаше понятие от тази игра, което беше без значение — както казваше Чарлз, на началните учителки рядко им се налага да ухажват клиенти. Разговаряха за новата местна наредба и обсъдиха безупречния двор на Чарлз, с който тя нямаше търпение да се заеме веднага, щом се оженят. Както и за казаното от зъболекаря по адрес на горния му десен кътник...

Той си поръча телешки дроб, а тя — пилешки пирог.

Когато я изпращаше, Чарлз я целуна за лека нощ. Роури го покани да се отбие на кафе, но той отвърна, че го чакат още няколко часа работа, преди да си легне.

— Още малко ни остава, скъпа — каза нежно Чарлз и се усмихна по начин, предразполагащ към непоколебимо доверие. Важно качество за един застраховател. — И никога вече няма да се налага да се разделяме — той целуна диамантения годежен пръстен, който ѝ бе дал преди три седмици.

Според Роури фактът, че Чарлз е изчакал да измине пълна година от смъртта на Сюзън, преди да ѝ предложи брак, бе знак на уважение към нея самата. Подозираше, че се чувства самотен в онази огромна стара къща. Сигурно двамата с икономката не смогваха да обиколят всички стаи.

— Е, аз ще тръгвам, скъпа. Обещах да се обадя на един стар приятел тази вечер. Той е луда глава, но е свестен човек. Всъщност мисля да го поканя за шафер на сватбата ни, заради доброто старо време.

Сватба. Шафер. Гости. Рано или късно трябва да планирам някои неща за себе си... помисли си тя.

Чарлз продължи:

— Едно време Кейн, Сюзън и аз бяхме много близки. Всъщност те двамата... Е, няма значение. По-добре отивай да спиш, скъпа. Изглеждаш поотслабнала.

Тъкмо когато я целуна леко, този път по устата, Роури прошепна: „Лека нощ“, и влезе в къщата си.

През нощта спа зле, събудвана от собствените си тихи стонове за помощ...

ГЛАВА ПЪРВА

Пет дни по-късно Ороура Хабърд търкаше дъските пред входната врата на верандата. В това нямаше нищо нередно. Беше скромна и с чувство за ред — черти, дълбоко насадени у нея от баба й...

Кейн Смит, неспокоен и сам с мислите си, след толкова години раздяла с миналото, бе излязъл да се поразходи навън. Не беше убеден, че постъпи умно, като пристигна тук в момент, в който старият му приятел Чарли се готвеше да се ожени повторно.

Вестта за смъртта на Сюзън шокира Кейн. И преди беше губил приятели — на война, колкото и да е кратка, се случваха подобни неща. Ала Сюзън бе част от времето, което той с любов наричаше „невинни години“. Това бяха дните, преди да премине през ада и да излезе от него може би не помъдрял, но със сигурност със сто години остарял.

Бяха прекарвали няколко часа в разговори за миналото, преди Чарли да отиде да спи. Кейн също го бе последвал в къщата, но все още не му се спеше. О, беше се примирил с факта, че Сюзън е мъртва, както и с откритието, че мечтите обикновено не се сбъдват. Всъщност Сюзън се бе оказала сладка, глупавичка и егоистична червенокоска. И ако се бяха оженили, сигурно много скоро щяха да си омръзнат.

Макар че тя прояви достатъчно разум, за да предпочете Чарли... Двамата явно са били лика-прилика, а от това, което чу тази вечер от приятеля си, бъдещата госпожа Банкс щеше да му подхожда значително повече от Сюзън. Беше му описана като уважавана в обществото начална учителка, скромна, кротка, сериозна и разумна, отминала възрастта, в която жените очакват от мъжете да се държат като герои от любовен роман.

Скромна, кротка и разумна, повтори Кейн наум. Тя и Чарли явно много си приличаха, мислеше той, докато излизаше през входната врата на къщата на Банксови. Чарлз беше красавецът на випуска и като

се изключат десетината сантиметра в повече около кръста и леките наченки на оплешивяване, почти не се беше променил. С извинителен тон бе казал, че новата му годеница не е нищо особено. Дори беше употребил израза „помиено руса“ за косата ѝ...

— Всъщност кожата на лицето ѝ не може и да се сравнява с тази на Сюзън — бе признал той. — Обаче има мила усмивка и мисля, че хората я харесват.

Кейн му беше пожелал късмет. Вероятно щяха да се отегчат взаимно, преди да е минал и месец, но това не му влизаше в работата.

Наближи къщата в съседство с тази на Банксови, където сега живееше годеницата на Чарлз. Полюбопитства да надникне в двора, с който бяха свързани редица негови спомени. Видя същия стар плет, същата глициния, която заплашваше да се разпростре в съседния двор... Дори пролуката в живия плет, направена от двете хлапета, още съществуваше.

Внезапно Кейн се закова, присвил очи срещу светлината на електрическа крушка.

Това ли беше скромната и разумна учителка на Чарли?! Погледна стария си часовник. Двайсет и две минути след полунощ! Жената пълзеше на колене пред входната врата! Или той халюцинираше, или тя бе пияна! А може би Чарли се беше побъркал?!

Не, приятелят му не беше от мъжете, които губят ума си по жени. Най-много да допуснеше неточно попълнен формуляр или неудачно подбрана вратовръзка. Но никога не би имал нищо общо с пияна госпожица, която се прибира в полунощ, пълзейки. Кейн добре помнеше госпожа Маделин Банкс, арбитър по всички обществени спорове в малкия град Табаковил, Северна Каролина. Тя бе превърнала живота му в ад, когато като малък палавник бе техен съсед. Колкото повече госпожа Банкс забраняваше на сина си да дружи с Кейн, толкова по-неразделни ставаха двете момчета. Заедно вкусиха от удоволствията на живота — бързи коли и моторници, леки жени и евтино вино. Ала накрая доброто възпитание надделя и Чарлз последва баща си в застрахователния бизнес, докато Кейн пое по свой собствен път.

Беше забавно, че отново е тук по същата причина — да застане до него пред олтара. *Много неща могат да се променят за единайсет години*, помисли Кейн.

Наблюдаваше как жената движи малкия си, стегнат ханш в такт с раменете, обикаляйки боядисания в сиво под. Тя усърдно го търкаше, спираше, въздишаше, подпираше се, а после замислено разтриваше челото си.

Чарли беше споменал, че когато е дошла в Табаковил, годеницата му наела къщата от него. Живееела сама. Може би наблизко имаше местенце за среднощно обслужване на госпожици...

Даа... Сигурно това беше въпросната особа. Но дали на Чарли му бе известен тайният ѝ порок? А знаеше ли тя колко тесногърд е Чарли на тема „благоприличие“?! Това май беше единствената му страст, доколкото Кейн си спомняше. Жената, описана му преди няколко часа, би могла да бъде видяна на колене в полунощ, само при положение, че се моли, и в никакъв случай пред входната врата!

Привличан по рождение от всякакви загадки, той направи още няколко безшумни стъпки по росната трева. Беше изминал половината път до входа, когато жената издаде поредната тежка въздишка и запълзя отново. Скрит в сянката на широкия дъб, Кейн продължи да я наблюдава с нарастващ интерес.

Беше облечена в обикновена памучна пижама. На слабата светлина не бе сигурен за цвета, но ставаше все по-сигурен, че бракът между тази жена и Чарлз Уилям Едуард Банкс Трети ще се провали в най-скоро време. Освен ако нямаше някаква грешка...

Любопитен, той се приближи тихо по влажната трева и застана само на няколко крачки от нея. Не че се опитваше да бъде невидим, но как трябваше да се държи един мъж при подобни обстоятелства, когато се доближи до такава странна жена?

Всъщност как се казваше тя? Чарли беше споменал името ѝ... *Май нещо с Р, което свършваше на А. Рамона? Или Виктория*, каза си. Това обаче нямаше значение, защото дори тази дама да беше закърмена с викторианско благоприличие, в момента никак не ѝ личеше!

Забавляваше се страхотно, наблюдавайки я как се движи заднешком. От жълтата светлина на крушката пижамата ѝ изглеждаше с цвета на Саудитската пустиня. Косата ѝ не се виждаше ясно, ала не би я нарекъл „помиено руса“. Лицето ѝ оставаше загадка, но загадките го привличаха. Или още по-точно — с тях си изкарваше прехраната.

Кейн Смит — бивш летец, бивш жител на Северна Каролина и бивш съпруг, ако се броят шестте ужасни месеца брак с красива

червенокоса адвокатка — току-що бе открил вълнуващ сюжет за третата си книга! Съвсем неочаквано за него първата беше претърпяла три издания, като се бе изкачила до средата на топ листата на бестселърите, а втората се беше задържала пет седмици на върха. Сега Кейн имаше всички основания да смята, че третата ще я последва.

Откакто бе завършил колеж, той избягваше родния си щат, без да има особени причини. Живееше в Кейп Мей, където се установи наскоро след войната в Залива, след като си подаде оставката като офицер. Когато животът на едно място му омръзваше, просто се качваше на колата и потегляше нанякъде. Понякога — сам, понякога — с компания. Този път пристигна в Кий Уест с червенокоса танцьорка от Лас Вегас, което се оказа голяма грешка от негова страна — наложи се да ѝ купи часовник с диамант и билет първа класа за обратния полет до Невада. После седна да удави мъката си в онзи бар, чу проклетата песен и ето че сега стоеше и наблюдаваше в гръб някаква странна особа посред нощ. Изпитваше жажда за неочаквани емоции, любопитство и неуместен прилив на възбуда. Това около десния ѝ глезен връв ли беше?

Без да си дава сметка, че някой я наблюдава, Роури търкаше пода с четката. Още тринайсет дни свободен живот! След четири седмици започваха училищните занятия и щеше да се наложи да каже пред цял клас деца, познаващи я като госпожица Хабърд, че вече трябва да я наричат госпожа Банкс. А според нея това бе изключително трудна задача. Изобщо през последните няколко седмици, откакто се съгласи да се омъжи за Чарлз, и най-дребните решения ѝ се струваха непосилни. Мозъкът ѝ беше превъзбуден и мислите ѝ работеха ту на бързи обороти, ту напълно замираха. Това не беше тя! Винаги бе смятана за най-разумния член на семейството, което не можеше да се твърди за останалите.

Допреди малко лежеше будна. Мислеше за чеиза, за името си, за това дали да плати наема за следващия месец, въпреки че щеше да е тук само следващите петнайсетина дни, и дали цялото ѝ семейство ще дойде, което щеше да предизвика изумлението на Чарлз... После се отказа да спи и реши да измие с четка дъсчения под на верандата пред входната врата. Поне вземаше някакво решение. Само по себе си това

вече бе постижение. Но преди да свърши и половината работа, силите ѝ се изчерпаха. Коленете я боляха, ръцете — също. Глупаво беше да предприема подобно действие посред нощ. Чарлз би се ужасил, ако узнаеше!

В момента тя умираше за сън, а нямаше сили дори да се върне в леглото. Дали да не вземе още един душ? Той сигурно щеше да я ободри достатъчно, за да довърши пода. *Винаги довършвай започнатото!*, *Никога не отлагай днешната работа за утре!*, спомни си тя девизите, които беше чувала стотици пъти от баба си. Интересно, какво би казала тя за евентуално отлагане на сватбата, която се задаваше? *Изчезвай, предателска мисъл!*, нареди си Роури и удари ядосано с четка по пода. Внезапно, обладана от нов прилив на енергия, се захвана да търка пред изтривалката, където повечето боя бе олющена. Движенията ѝ се позабавиха. Задължена ли беше да пребоядиса пода, преди да се изнесе? Или това оставаше за сметка на собственика? Трябваше да изрови договора за наем и да провери. От друга страна, след около две седмици щеше да стане съпруга на собственика, така че имаше ли значение?

Чарлз беше много стриктен и това беше една от най-добрите му черти. Бе мил, хубав, възпитан, умен и най-важното — съвършено надежден. Той никога не би си позволил някой да го види как лежи на тревата отстрани на бордюра в летен неделен следобед, само защото му харесва изгледът на часовниковата кула от такъв необичаен ъгъл. Както бе сторил баща ѝ, когато дойде последния път в колежа, докато тя се преструваше, че не е с него. В същото време другата Роури, която пазеше здраво заключена в себе си, спомни си с неохота тя, си мислеше: *Колко ли е забавно да гледаш света от различен ъгъл!*

Както се движеше пълзешком назад постепенно се приближи до живия плет, където глицинията заплашваше да погълне канавката. О! Беше обещала тържествено на годеника си да я окастри, след като прецъфти. Само че ѝ се струваше прекалено жестоко да го направи. Освен това тази зелена бариера между портите им ѝ харесваше.

Междувременно трябваше да приключи работата си. Бе оставила за най-накрая пода пред вратата, за да не се налага да стъпва по токущо измитото...

О, не! Вместо да се приближава, тя се отдалечаваше от входа! Не можеше ли поне веднъж да направи нещо, както трябва! Като

мърмореше ядосано, Роури се зае усърдно да изстърже с нокът залепналата за дъските дъвка. Сигурно беше на шестгодишния син на Милърови. Догодина щеше да бъде първи клас при нея и първото нещо, на което възнамеряваше да го научи, щеше да бъде да си прибира дъвката зад ухото!

Струваше ѝ се, че се носи бавно на кораб, а това ѝ харесваше. Щеше да слезе откъм другия край на света, където никой не беше чувал нищо нито за нея и Чарлз, нито за „Хабърдс Хевънли“! Боже, какво невероятно изкушение!

Точно когато лявото ѝ коляно достигна ръба на дъсчения под, дясната ѝ подметка опря в нещо топло, твърдо и обло, а подобно нещо нямаше какво да търси там. Тя бързо отдръпна крака си, а после отново го протегна предпазливо. Ефектът бе същият.

Озадачен от редуващите се яростно търкане, мърморене, пъшкане и въздишки, Кейн гледаше надолу към онова, което би нарекъл най-прелестната демонстрация на дамски задни части. Точно на това място пижамата ѝ бе износена и прозираше като хартиена салфетка. В представата му изникна образ на току-що излязла от горещата вана нежна жена, ухаеща на... бор? Не, определено не. На люляк или може би на глициния. Сигурно си струваше да поразучи още малко...

Роури размърда пръстите на крака си, но не посмя да се обърне. Ако зад нея беше Чарлз, сватбата им нямаше да се състои! От друга страна, ако се прибереше с пълзене вътре, без да поглежда назад, биха могли да се престорят, че нищо не се е случило и след време дори да се посмеят над случката. Тя започна леко да се придвижва към къщата. Не, Чарлз изобщо не би се смял! Ако това беше той, щеше да ѝ се наложи да дава някои твърде затрудняващи обяснения. От друга страна обаче, ако беше някой друг... *За Бога, мисли, Кристъл Ороура Хабърд! Дали да извикам за помощ и да събудя годеника си, който да пристигне да ме спасява, или да се втурна към къщата, да се заключи и да се обади в полицията?*, мина ѝ през ума. Тя запълзя бързо по насапунисания под, но се подхлъзна и се просна непохватно пред вратата. Като хленчеше отчаяно, направи опит да я отвори, но тялото ѝ бе застанало напърно и не ѝ позволяваше да го направи. Като лазеше заднешком, за да се дръпне и да отвори вратата, Роури ритна с крак

пластмасовата кофа с мръсната вода. Чу се тракане, плискане и накрая — тежко дишане.

— Дявол да го вземе, госпожице, вижте какво направихте! Нося със себе си само два чифта джинси!

Раздвоявана между страха и любопитството, Роури успя да извърти главата си достатъчно, за да погледне през рамо. След малко дори си спомни, че трябва да диша.

Не беше Чарлз! Не бе опозорена завинаги! Беше някакъв непознат. Ако тя имаше капчица мозък, щеше да изпищи, но като го гледаше целия оплискан с мръсната вода, не ѝ изглеждаше страшен.

— Сега ще трябва де се къпя, иначе онзи крокодил оттатък ще ме изяде, че цапам паркета.

— Чарлз ли!? — изуми се тя.

— Икономката му, госпожата с особеното име.

— Маунтджой. Значи познавате Чарлз? — не знаеше да се радва ли, или да съжалява.

— Да, познавам го — промърмори с отвращение мъжът, разкопча ризата си и я издърпа от колана.

Роури забеляза, че отдолу той не носи фланелка. Сети се, че дори в най-големите жеги годеникът ѝ не ги сваляше. Знаеше това, защото го бе виждала да прозира през ослепителнобелите му ризи, неизменно в комплект със сив костюм.

— Хмм... — измънка недоверчиво тя. — Не ми изглеждате... Не си спомням Чарлз да ми е споменавал името ви.

Какво име, той дори не ти го е казал, каза си ядосано наум.

— Така ли? Това не ме изненадва.

— Кой сте вие? И как мога да съм сигурна, че познавате Чарлз? — бе виждала всички приятели на годеника си и би си спомнила, ако го беше срещала.

— Казвам се Смит, но няма как да сте сигурна. Ако това ви говори нещо, двамата с Чарли сме израсли заедно. Бях шафер на сватбата му, след като ми отне момичето, а сега съм готов да му служа отново. Може би вече имате някаква представа що за птица съм.

— Никой от познатите му не го нарича Чарли.

Съзнаваше, че аргумента ѝ е твърде слаб. Все още на колене, Роури гледаше през рамо мъжа.

Това ли беше старият приятел на годеника ѝ, който щеше да бъде шафер на сватбата им след две седмици? Този ли мургав мъж с опасна външност, с чувствени устни и порочен поглед? Този хищник, дебнец в нощта, с прилепнали мокри джинси и риза в цвят как да има нещо общо с нейния Чарлз?! Доколкото изобщо си бе представяла приятеля му от юношеските години, той би трябвало да изглежда като самия Чарлз — късо подстриган и с подплънки на раменете.

Косата на този непознат не бе дълга, но определено не беше и къса. А ако онова под мократа му риза не бяха подплънки, значи познанията ѝ по анатомия се нуждаеха от сериозни допълнения! Тя издуха разсеяно кичур коса от челото си, мъчейки се безуспешно да се абстрахира от факта, че всичките ѝ тайни фантазии, които с такова упорство се опитваше да потисне, бяха оживели внезапно.

— Чарлз спомена, че преди сте живели в моята къща — насили се да се усмихне Роури.

Кейн кимна. Не му убягна неспокойния ѝ поглед по тялото му. Провокираше ли го? Изобщо имаше ли представа колко възбуждащо е за мъжа, когато една жена го оглежда?

Кротко, малкия, каза си наум той, а на глас изрече:

— Третото стъпало към тавана още ли скърца? — стараяше се да не обръща внимание на неприятното усещане от мокрите дрехи, които дори му бяха препоръчителни като противовъзбуждащо средство. — Спях на тавана. През лятото е адска жега, през зимата — студ, ала през пролетта и есента е прекрасно.

Докато чакаше отговор, огледа внимателно годеницата на Чарли с „помиено русата“ коса и безличното изражение на лицето. Направи няколко заключения. Първо, приятелят му беше абсолютен глупак, и второ, никой мъж не заслужава да има жена, която не може да оцени. Чарли беше прав, това не бе класическата хубост на Сюзън. Жената, застанала на колене и опряла лакти на пода пред него, бе някак... Леко смръщи вежди и продължи да я оглежда. Стигна до извода, че тя няма нищо общо с описанието на Чарли.

Секси ли е? Дявол да го вземе, да! Красива ли е? Силно казано, мислеше той. Какво толкова му харесваше в нея? Очите? Да, те бяха хубави, но на жълтата светлина на крушката дори не бе сигурен за цвета им. Косата ѝ бе между руса и кестенява. Определено не червеникава, но не и „помиено руса“. А колкото до кожата ѝ, изведнъж

осъзна, че сериозния вид на лицето ѝ се дължи на това, че е осеяно с лунички. Проклетите петънца покриваха всяка видима част от тялото ѝ! Дали бе така и със скритата от дрехите? Побърза да прогони предателската мисъл от съзнанието си, преди да го е вкарала в беля. Жената имаше привлекателни, широки, чувствени, плътни устни. Дали Чарли се поддаваше на изкушението да ги целува, или беше все същия тесногръд пуритан? Носът ѝ бе възширок, брадичката издаваше упоритост, продължи огледа Кейн.

— Стъпалото и сега скърца — върна го към действителността гласът ѝ. — Но аз не използвам често тавана — внезапно се наведе напред и протегна ръка, после бързо я отдръпна, изтри я в горнището на пижамата и отново я подаде: — Приятно ми е. Аз съм годеницата на Чарлз, Ороура Хабърд.

Жестът контрастираше дотолкова с цялата ситуация, че Кейн не успя да сдържи усмивката си, когато пое малката ѝ влажна ръка. Какво, за Бога, възнамеряваше да прави Чарли с такава жена? Тя щеше да го съсипе за нула време! Или по-вероятно той щеше да я съсипе с дресировката си. От брака им обаче нямаше да излезе нищо. Двамата си подхождаха колкото вода и масло, или колкото оцет и сода бикарбонат.

Е, Чарли не беше лошо момче и заслужаваше да си почине. Бе прекарал първите двайсет и три години от живота си под железния ботуш на Мади Банкс. После се бе оженил за Сюзън, но ето, че по ирония на съдбата я беше изгубил. Бе починала от вирусна пневмония. Да, горкият стар Чарли заслужаваше да бъде щастлив. Но нещо подсказваше на Кейн, че това няма да стане...

— Чарлз ми спомена, че сте писател, господин Смит. Какво пишете? — попита Роури.

Учтивите ѝ обноски бяха насадени от нейната баба, която едва ли някога бе предвиждала, че внучката ѝ ще ги прилага при подобни обстоятелства.

Кейн се усмихна широко. Това момиче май говореше сериозно! А ако беше така, тя бе истинско съкровище! Колко жени можеха да седят на мокрия си задник в такъв ужасен вид и учтиво да питат един носител на наградата „Сайлънт Стокс Дъ Хънтър“ какво пише той?!

— Хмм... Главно — проза.

Това още повече я обърка. Когато Чарлз ѝ бе споменал, че приятелят му пише, бе приела за напълно естествено, че става дума за книги, изпълнени с цифри и графики — като тези, които четеше годеникът ѝ. Смяташе, че Кейн прилича на Чарлз. Но в никакъв случай не можеше да допусне, че е толкова привлекателен и умен. Бе облечен в спортен поизмачкан костюм, косата му бе прошарена и въздълга. Носеше очила с телени рамки... Всъщност изобщо не бе мислила за него — други неща занимаваха ума ѝ.

— Сигурна съм, че Чарлз ще се радва да останете, господин Смит. Напоследък той имаше твърде много работа.

— Наричайте ме Кейн. Надявам се, че през следващите две седмици ще се виждаме често.

Да не би тя да намекваше, че не е в състояние да откъсне годеника си от бюрото му? Това забавно, възбуждащо, ексцентрично създание, което миеше подове посред нощ и се ръкуваше несприинудено с него — непознатия мъж — сякаш не го беше заляла току-що с кофа мръсна студена вода...

— Сигурно мислите, че е лудост от моя страна да мия пода по това време.

— И през ум не ми е минало. Аз самият работя най-добре през нощта.

— О! — с оголено коляно и мокри ръце, тя се загледа в бавно съхнещата локва пред прага на вратата.

И двамата мълчаха. Роури въздъхна. Кейн се чудеше защо, по дяволите, не може да си тръгне. В джоба на горницето ѝ имаше кърпичка и представата за прозрачния плат над дясната ѝ гърда го хвърли в неподозирано умиление. Той издърпа мократа студена риза от гърдите си и продължи огледа от сянката на глицинията. Отблизо реши, че косата ѝ е по-скоро руса. Жалко, че не бе червенокоса. Всъщност по-добре, че не беше! При начина, по който започваше да му въздейства, само това му липсваше!

С намерението да ѝ пожелае лека нощ, той прекрачи портата и без да чака покана, се запъти към хамака. Бе прекарвал тук дълги часове, кройки планове, някои от които беше осъществил, а други — описал в книгите си...

— Май ще е по-добре да остана още малко, докато водата спре да капе от мен, защото онзи дракон в женски образ ще избълва огън в

лицето ми. Всички мъже ли мрази, или само мен?

— Госпожа Маунтджой не е лоша. Само че покрай сватбата ѝ се струпаша доста неща.

Кейн леко залюля хамака. Уханието на лятната нощ, примесено с аромата на влажна пръст и прясно окосена трева и скърцането на старата верига изведнъж отприщиха множество спомени.

— Когато бях в колежа, имах куче. Взех го от кучкарника. Казваше се Джинджър — Роури измърмори нещо като за случая, но той продължи, сякаш не я забелязваше: — Помня как се промъкваше нощно време горе при мен, когато мама вече си беше легнала, а като искаше да излезе отново, скачаше през прозореца върху покрива на портата и слизаше долу по тази решетка. Беше много умно куче.

— И какво стана с него?

— Прегази го камион година след като завърших училище...

Внезапно Роури разбра, че той е плакал за кучето. Почувства го с такава увереност, сякаш беше присъствала. Сигурно и тогава е бил висок и широкоплещест, със същите неправилни мъжествени, но не толкова ясно изразени черти, и бе плакал горчиво за едно помиярче, взето от градския кучкарник.

— Глицинията е покрила почти цялата решетка — каза тя. — Чарлз настоява да я подрежа. Може би ще го направя утре — облегна се на стената, обгърна коленете си с ръце и се взря в плетеницата от клонки. — Искаше да повика човек да я изкорени още преди да е цъфнала.

— Твърде късно. Корените ѝ вече са се разпрострели из целия двор.

Тя кимна и след малко добави:

— Искан да стане пред мирови съдия. Щеше да е по-просто.

— Да отсечете глицинията пред мирови съдия?! — Кейн срещна учудения ѝ поглед и реши, че очите ѝ са светлокафяви. — О, имате предвид сватбата!

— Чарлз иска да сключим църковен брак. Казва, че ми го дължи, тъй като ми е за първи път, макар аз да не държа на това.

— На брака с него или на церемонията? — повдигна изненадано черните си вежди той. Очите му бяха с тъмния цвят на силно кафе.

— На църковната церемония и обяда. Той възнамерява да покани всичките си бизнес партньори и клиенти.

На Кейн му стана студено. Свали мократа риза и я остави в хамака. Роури се стараше да не гледа към него. Голотата, макар и частична, винаги я притесняваше.

— Не обичате ли тържествата? — попита той.

— Не толкова тях — въздъхна тя и заусуква кичур коса около пръста си. — Просто всичко това! — вдигна ръце с израз на трогателна безпомощност и отново въздъхна. — Извинявайте, че ви говоря тези неща.

— Не се безпокойте. Всичко е наред. Понякога е добре да споделиш проблемите си с непознат. Като придадеш словесен израз на мислите си, можеш да ги подредиш.

— Всъщност нямам проблеми... Поне не сериозни — тя продължи да навива нервно кичура коса на пръста си.

Разбира се, че нямаш, душичке! Затова си излязла посред нощ да търкаш пода, само две седмици преди сватбата си, помисли Кейн. По причини, които дори не опита да си изясни, той започна умело да ѝ задава уж невинни въпроси. От интервютата се бе научил на някои трикове и сега ги прилагаше. За кратко време тя сподели с него безпокойствата си.

— Винаги съм била разумна. Всички казват, че е така. Но напоследък... Просто не зная какво ми става. Вземането и на най-незначително решение ме хвърля в смут. Миналата седмица Чарлз искаше да реша въпроса за цветята, а аз продължавам да го отлагам. После за музиката — разкъсвам се между традиционната и Джанис Джоплин от старата плоча на баща ми.

— Охо! — подсвирна Кейн.

— Не, аз изобщо не съм музикална. Просто Съни го предложи. Тя и Бил много харесваха Джоплин.

— Съни ли?

— Майка ми. Името ѝ е Маргарет, но тя си го промени на Суриа, което май означава слънце, а всички ѝ казват Съни.

Ороура, дъщеря на Суриа и Бог знае на кого. На Зевс? Озирис? Нещата започваха да се изясняват.

— Ако нямате предвид нищо специално, защо не помолите църковния музикант да предложи нещо?

— Да, разбира се... Предполагам, че така и ще направя — хапеше устната си тя. — Но не зная кой трябва да плати за музиката.

Дали те ще изпратят сметката, или трябва да им дадем парите в плик...
А и не бях съгласна да се омъжвам в църква...

— Какво ще кажете за сватба на открито? Едно време дворът на Банковски беше доста хубав. Не зная в какво състояние е сега, защото дойдох по тъмно.

— Както и да е — въздъхна Роури. — Чарлз иска да взема решения по тези въпроси в най-скоро време. А след месец започват училищните занятия. А и роклята...

— О, да, булчинската рокля! — финансови затруднения ли имаха? Едва ли, защото Чарлз бе посветил живота си на правене на пари. Ала тя навярно бе твърде горда, за да не поеме своя дял.

— Не бива да правя проблем от роклята. Имам предвид, че всичко ще трае само няколко минути, но... — разпери ръце. — Не зная. Сякаш не мога да подреда мислите си. Преди никога не съм имала подобни затруднения, а сега ми е трудно дори да приготвя закуска! Непрекъснато записвам какво ли не по разни листчета, които после или нищо не ми говорят, или забравям къде съм сложила.

Погледът му се плъзна към изящния ѝ глезен.

— Връзвате си конец около ъъ... пръста и после забравяте защо, така ли?

С трогателна непохватност тя размърда глезена си и заопипва мръсната връв.

— О! Имате предвид това.

Той сви рамене, не желаейки да я смути.

— Трябва да ми напомня за обувките.

— Струва ми се съвсем логично.

— Не мисля, че Чарлз би го нарекъл така — изрече умърлушено Роури. — Сигурно би казал, че е глупаво. Всъщност, опитвали ли сте някога да завържете конец около пръста си? Направо е невъзможно. А това — докосна глезена си тя — трябваше да ме подсеща да мисля дали имам нужда от нов чифт обувки за сватбата и ако имам, да ги купя навреме, за да не рискувам да застана пред олтара с мазоли на краката.

— Свърши ли ви работа?

— Донякъде. Поне си спомних защо съм го завързала — отвърна с лека усмивка, която Кейн прецени като пленителна.

Гледа я, докато и последната следа от усмивка изчезна и тогава изпита почти физическа болка от липсата ѝ. По дяволите! Самотната печална усмивка, разрошената коса и мократа поовехтяла пижама ѝ придаваха израз на опасна невинност, който открай време го привличаше. Отново си припомни, че тя не е коя да е, а обикновената, практична и разумна годеница на Чарли.

Божичко! Такава жена и Чарлз У. Е. Банкс Трети?! Още от детската градина Чарлз беше наперено нищожество. В повечето случаи Кейн сам вадеше кестените от огъня. Чарли почти винаги съумяваше да се измъкне от спречкванията без драскотина, докато по-дребният Кейн неизменно се прибираше със синини, рани и скъсани дрехи. После идваше най-лошото — предпочиташе да изтърпи още един пердах пред сблъсъка с острия език на Сали Смит, мир на праха ѝ. Странно, как срещата с тази жена отприщи лавина от спомени...

— Зная, че Чарлз ще се радва да останете — промърмори тя.

Вероятно... Но след време можеше и да съжалява, че се е поддал на първоначалния порив да го покани. Ала най-вероятно този, който щеше да съжалява, щеше да бъде самият Кейн.

— Е, ще ви оставя да поспите — извини се той и се наклони да си тръгва. — Не зная какви са плановете за утре, но...

— Работа. Чарлз иска да приключи сделките си, преди да отидем на... с-с-сватбено... пътешествие. Всъщност защо ли ви занимавам с тези неща? Лека нощ, Кейн.

— Лека нощ, Ороура.

Сватбено пътешествие ли?! Той се провря през живия плет точно в един през нощта. Унесен в мислите си, дълго стоя в мрака на съседната къща...

ГЛАВА ВТОРА

— Тара-рам-там-там — тананикаше разсеяно Кейн, който преглеждаше „Джърнъл“ с чаша кафе пред себе си.

— Не ми казвай, че все още тайно мечтаеш да станеш кънтри певец — каза Чарлз, появявайки се неочаквано.

Кейн се усмихна на високия рус мъж в бледосив костюм. Чарли Банкс не се изпотпяваше и в най-горещия ден на годината. В това имаше нещо смущаващо.

— Както забелязваш, гласът ми не е станал по-хубав — разкърши пръсти Кейн. — Помниш ли китарата ми от колежа? Какво стана с нея?

— Ако не греша, в нощта на завършването ни седна върху нея.

— Мда — трепна той, — май че си спомням. Не беше приятна гледка. Как изобщо оцеляхме, Чарли? Твоята кола, моето шофиране...

— Лодката ми в Лейк Норман... Твоето гмуркане...

— Редиш стихове ли? Какво прави любовта на нашата възраст!

— Не и с мен. Не аз четях поезията на Джордж Уил и пеех песните на Ърл Скрьгс.

Кейн остави вестника и се засмя.

— Каква е програмата за днес?

— Искам да те запозная с Ороура. А после, ако нямаш нищо против, би могъл да ѝ помогнеш, ако има нужда. Тя е самата експедитивност, но напоследък ми се струва объркана.

Кейн трепна. А сега какво? Дали да признае, че вече се познават, или да изчака събитията да следват естествения си ход? Реши да избере по-тактичен изход от положението.

— На твоє разположение съм. Все пак опитай да се прибереш по-рано. Трябва да прекарваш повече време с нея. А аз ще се поразходя наоколо и ако смяташ, че ще е удобно, ще ѝ се представя сам.

— Ще ти бъда много благодарен! А ако успееш да я накараш и да побърза с някои планове, ще ми направиш голяма услуга.

— Разбрано. Ще изпълнявам всякакви поръчки, а ако се налага, ще успокоявам изопнатите ѝ нерви. И при подходящ случай ще ѝ поразкажа за тъмното ти минало.

— Какво тъмно минало?! — възкликна възмутено Чарлз.

— Просто се пошегувах — успокой го Кейн. Бе забравил, че приятелят му не притежава чувство за хумор.

— И... Дръж се подобаващо с Ороура. Тя не е от типа жени, които винаги си предпочитал.

— Ти би трябвало да знаеш добре това — каза Кейн, а после съжали за думите си. Това бе минала история. Много преди Чарли да познаваше Сюзън от времето, когато тримата бяха неразделни, Кейн излизаше с нея. Накрая обаче Сюзън избра бизнес дипломанта, притежател на утвърдена вече фирма, пред буйния Кейн, който можеше да ѝ предложи само името си...

Роури се събуди с главоболие, което отдаде на промяната във времето. А може би се дължеше на факта, че дълго не можа да заспи. Макар че имаше и друга причина за безпокойството ѝ... След по-малко от две седмици щеше да се премести в съседната къща, където щеше да спи в едно легло с Чарлз и да се храни всеки ден на масата срещу него. Достатъчно ли го обичаше, за да направи това?

Имаше ли изобщо представа тя какво е любовта? Като малка си мислеше, че е някаква всеобща космическа обич, която свързва всички живи същества в мистично братство. И като мощен вирус — неизбежен и невинаги желан — обхваща всичко навсякъде. Понятията винаги я бяха обърквали, особено когато порасна и започна да гледа по-различно на някои свои познати. С баба ѝ нещата бяха по-прости. Тя не говореше за любов, а за правила — ако ги изпълняваш, ще бъдеш в безопасност.

След завършването на колежа бе твърде заета, за да мисли за любов. О, да, всички говореха за нея — обичаха пици, музика, печено пиле... Но хората? И конкретно един-единствен човек?

Роури обичаше семейството си точно с онази космическа обич. Когато ѝ се случваха неприятности, тя поемаше безопасния курс на строгите указания на баба си. Почтената жена бе винаги заета, ходеше

редовно на църква, не носеше рокли с деколте и поли с цепка или копчета...

Роури знаеше, че върши работата си отлично. И макар напоследък да проявяваше склонност да отлага вземането на решения, поне подът пред вратата беше чист, както и съвестта ѝ. И може би днес щеше да приключи с тази глициния, стига да открие ножицата. Последният път я бе използвала, за да отреже един стар простор, а после я бе оставила... Миг по-късно вече отваряше вратата към задния двор, мърморейки:

— Сега да видим, ако бях ножица, къде щях да бъда?

Кейн, който тъкмо се готвеше да почука, премигна изненадано насреща ѝ:

— В мотел „Ножична наслада“ — каза той.

Като преодоля първоначалното стресване, Роури избухна в смях.

— Звучи доста по-добре от рафт в гаража. Действително ли съществува мотел „Ножична наслада“?

— Не, разбира се.

— Жалко — усмихна се тя. Бе изумена, че разговаря толкова непринудено с този мъж. Не беше в стила ѝ.

Що се отнасяше до Кейн, можеше да измисли и други наслади, които с удоволствие би опитал, но те бяха предназначени за друг. Дали приятелят му би оценил тази жена? Едва ли.

— Дойдох да си предложа услугите, както ме помоли Чарли. Той е зает, но се надява следобед да се освободи.

— Ти каза ли му за миналата нощ?

— Не. Трябваше ли?

— Хм... Би могъл да го изтълкува погрешно — отвърна Роури.

Правилно. Умно момиче, помисли той и попита на глас:

— Какво има да се прави днес? Избиране на рози и сватбени маршове? Пазаруване на пантофки от бял сатен? Правене на изискани малки вързопчета от тюл с жито и бонбонче?

— И това ли е необходимо? — попита изумена тя. — Не е ли вредно за околната среда?

— Каквото птиците не изкълват, ще се разпадне в почвата. В краен случай Чарли ще трябва да се отърве, като плати глоба.

— Винаги ли си толкова жесток?

— Само когато попадна на подходящ честен човек — отвърна тържествено Кейн.

После се усмихна и крайчето на плътните му устни леко се повдигна от едната страна, което ѝ се стори очарователно. И двамата се засмяха отново. Беше чудесно — сякаш от плещите ѝ падна тежък товар.

— Днес трябва да окастрим глицинията и да преместим саксиите ми. Чарлз не харесва стайните растения — каза Роури.

Кейн погледна към прозореца и видя на перваза глинени саксии с хилави източени стъбла.

— Добре. Да започнем с глицинията... Макар че винаги съм я харесвал. Става за прикритие на всякакъв вид лудории.

— А според Чарлз е развъдник на термити.

— Защото Чарлз е филистимлянин — рече той.

— Не, вече е презвитерианец. А беше баптист — изражението ѝ бе съвсем сериозно.

Междувременно Кейн видя ножицата да виси, закачена сред прашни снопчета билки — подредени, изсушени и забравени.

— Мислех да направя чудесен билков оцет за колегите ми в училище, но така и не се наканих — поясни тя.

Той кимна. Бе започнал да подозира, че очарователната госпожица Хабърд никога не намира време за някои неща. Много скоро Чарли щеше да промени това...

До обяд глицинията бе жестоко орязана. Роури бе готова да се разплаче. Каза, че ѝ изглеждала ужасно, но че на Чарлз сигурно ще му хареса. Колкото до Кейн, той намираше, че госпожицата е прелестна с тези свои лунички, изподрани ръце, разрошена коса и тъжно изражение. Откакто се бе научил да цени жените и за ума им, той се забавляваше много по-пълноценно. Ала никога колкото сега.

Защо ли Роури се беше спряла на Чарлз? Всъщност той бе чудесна партия — сериозен, материално обезпечен и уважаван мъж. А освен това не изглеждале никак зле. Сюзан го бе предпочела пред Кейн, но, дявол да го вземе, Роури не беше Сюзън! Под луничавата ѝ външност бе съзрял характер, напълно различен от този на Чарлз.

— Как се запознахте с Чарли? — попита Кейн, докато тя наливаше в чашите ледена, розова на цвят, напитка.

— Покрай къщата му, която взех под наем. Бях я наела от агенцията, а той дойде в деня на нанасянето ми, за да се представи и да ми даде някои указания за боклука, отоплението и поддържането.

— Напълно в негов стил — отбеляза Кейн, след като отпи от странната течност. Поне беше студена!

— Да, Чарлз е... много добросъвестен — защити го Роури.

— Точно казано. Каква е това? — кимна към чашата.

— Билков чай. Баща ми търгува с билки. Мисля, че това беше хибискус. Смесих го с малко диетична кола.

— Извинявай за въпроса.

— Трябваше да ти предложи вода, не всеки обича билков чай, особено студен. Е, в него поне няма химикали.

— Какво следва по програмата за днес? — смени темата той.

Роури погледна стенния часовник — беше дванадесет и тридесет и седем. Бяха минали приблизително дванайсет часа, откакто за първи път видя Кейн, а сякаш бяха цели дванайсет години!

— Мисля да се окъпя — в отговор на озадачено подигнатите му вежди, тя бързо размаха ръка, сякаш да заличи казаното. — Не, не, не ми е нужна помощ! Ако все пак Чарлз реши да се върне по-рано, искам да съм чиста и да съм приготвила нещо за хапване. Би могъл да останеш — каза с надежда тя.

— Благодаря, но ще пообиколя с колата старите свърталища. Може да намина към Уинстън за сватбен подарък.

— О, не е нужно! Имам предвид, не очакваме... О, Божичко, прави каквото искаш, Кейн. Чарлз каза, че имаме достатъчно сервиси от първия му брак, освен това сребърните прибори на Банксови били тонове. Честно казано, не зная от какво имаме нужда.

Очарован, той наблюдаваше как Роури притеснено хапе пълната си долна устна...

След половин час, пътувайки южно от градчето, Кейн откри гипсова статуетка на Венера с лампа вместо глава и часовник на мястото на корема. Дали нямаше и термометър на гърба? Подозираше, че Роури много ще я хареса. А Чарли щеше да се почувства неловко и дори щеше да се извини пред булката за просташкия вкус на своя

шафер. Не, не струваше. Може би да им купи спално бельо с бродиран монограм?

След миг проклетото му въображение нарисова картината на голото, осеяно с лунички, тяло на Роури, простряно върху белите чаршафи и до нея — Чарли в своята раирана, грижливо закопчана догоре, пижама.

Това беше лудост! Трябваше да се радва, че приятелят му е намерил жена, която има шанс да разчупи закостенялата му обвивка. Бог беше свидетел, че Кейн беше опитвал, но не бе успял да надвие Мади Банкс, с нейните непоклатими принципи и презрението ѝ към по-низките класи. Което включваше и измъчената Сали Смит, сервитьорка в близката провинциална кръчма, и дяволския ѝ син...

Не, сигурно бе твърде късно за горкия стар Чарли. Жалко, защото той имаше и добри черти на характера. Но не беше за Кристъл Ороура. Името ѝ се бе изплъзнало неволно миналата нощ и сякаш я караше да се чувства неловко. Той обаче го намираще възхитително, както и всичко останало в нея. Което само по себе си вече беше проблем...

Отчаяно се помъчи да насочи мислите си към нещо по-безопасно — например, към работата над книгата му, чиято чернова бе готова, преди да отлети за Кий Уест на лов за нови интриги и сюжети. Вдъхновението му се беше изчерпало и той мислеше, че смяната на обстановката би му се отразила ползотворно.

Обаче трите дни киснене в солена вода, печенето на слънце и непрестанните караници с проклетата танцърка, плюс гуляят, последвал изпрацането ѝ до самолета, не бяха свършили никаква работа. Беше следвал изпитания стар метод — оглеждаш се за червенокоса хубавица, ухажваш я, тя откликва и двамата си прекарвате чудесно. Не се събуждаш сам и не гледаш тавана, чудейки се какво е онова нещо, което ти липсва и което прави живота ти на успял човек така дяволски пуст. Явно вече бе поостарял за такъв начин на живот, който всъщност никога не му бе харесвал особено. Но досега не бе открил жената — независимо колко добре си прекарваха в леглото — от която имаше нужда. Обикновено ценностите и целите на червенокосите хубавици бяха различни от неговите, което правеше общуването помежду им невъзможно. Красавиците се смееха неуместно или изобщо не се смееха, вдигаха врява, когато той се

нуждаеше от тишина, и искаха да танцуват, когато бе настроен да разговарят. А когато говореха, бе единствено за тях самите...

По дяволите, не беше чудно, че се чувстваше изчерпан и не намираще вдъхновение. Все още нямаше идея за книгата си, а нали затова бе пропътувал три хиляди километра дотук!

Леко примижал срещу обедното слънце, Кейн стискаше с ожесточение волана. Изведнъж се сети за привидно сериозните забележки на Роури, които го разсмяха. *Ех, Чарли! Този път направо залуци шестица от тотото, негоднико*, помисли той.

Като се замисли над част от сюжета, която не му даваше мира от няколко седмици, Кейн се остави да го води интуицията. Така... Какво би станало, ако въведе агента в края на девета, вместо в седма глава, а изтегли случката на вълнолома преди взрива, вместо след него? Чудесно! Всичко си идваше на местата. Никакви увисвания и изгубени моменти!

Прекрати играта на въображението си, която често използваше при писането, и се пренесе в реалността. Какво би станало, ако беше срещнал Роури преди Чарли, ако беше дошъл на гости у семейство Банкс, а тя живееше в съседната къща? Кое бе превърнало госпожица Хабърд, чудеше се той, в уникалното създание, което беше? Проблясъците на бързия ѝ ум чудесно се връзваха с нестандартното му чувство за хумор. Беше усетил у нея прикритата страст, която само чакаше, за да лумне...

Защо ѝ трябваше да се подлага на постоянното напрежение да бъде госпожа Банкс? Едно бе сигурно — тя никога повече нямаше да търка дъски след полунощ по пижама. Нито пък щеше да си връзва канап около глезена. Бракът с Чарлз щеше да задуши жизнерадостния ѝ смях. Странно... Никога преди не му беше хрумвало колко силно може да му въздейства смехът на жена. Жалко за чувството ѝ за хумор. И за липсата му у Чарли. Може би един истински приятел на място би се опитал да им попречи да се унищожат взаимно...

Тази вечер Роури бе поканена да вечеря в палата на Чарлз. Още нещо, което трябваше да си напомня, каза си, докато слагаше пред огледалото малките си перлени обеци — не биваше да нарича така

къщата на Чарлз. Звучеше като „затвор“. Но тя наистина беше огромна и студена. Напомняше ѝ за майката на Чарлз.

Бе я видяла за кратко през първата година от престоя си в Табаковил. Тогава със Сюзан бяха съседки и, въпреки че Роури я бе харесвала, не се бяха сприятелили. Първата съпруга на Чарлз не общуваше със съседите, тъй като спеше до късно сутрин, а следобед излизаше. Понякога през отворените прозорци Роури с недоумение я чуваше да се кара на някого — на Чарлз или на икономката. Непредубеденият слушател би нарекъл гласа ѝ писклив.

Роури не гореше от нетърпение да види Маделин Банкс. А още по-малко — да присъства на срещата на семействата Банкс и Хабърд. Може би все пак близките ѝ нямаше да дойдат. Или госпожа Банкс щеше да е прекалено заета с дъщеря си, която, според Чарлз, бе в разгара на втория си развод...

Въздъхна и приглади косата си, прибрана назад, както я харесваше годеникът ѝ. Напудри лицето и сложи съвсем малко червило върху устните си. Огледа за последен път дантелената яка на фината си бяла блуза и облеche бледосивото ленено сако от официалния си костюм. Бе го купила първата година от учителстването си в Ричмъндското основно училище, на десетина километра от Табаковил Роуд.

Вечерята на госпожа Маунтджой не беше нищо особено, но явно на Чарлз му харесваше. Той бе седнал в единия край на масивна овална маса, Роури — в другия, а Кейн — между двамата. Тя си вземаше кифлички и предлагаше кошничката първо на госта, а после — на годеника си, който описваше в подробности сделката, по която работеше. Роури потисна прозявката си. Кейн ѝ хвърли съучастнически поглед и тя рязко се изправи, усмихвайки се сконфузено. А Чарлз не се усещаше и разправяше ли, разправяше...

— Мериленд ли? — каза неочаквано Кейн, като се хвана умело за една от думите в монолога. — Ей, помниш ли онзи уикенд, когато отидохме с колата до Източното крайбрежие с онези две момичета от...

— Да... Тъъ... Сигурен съм, че Ороура не би желала да слуша за младежките ни лудории. Както споменах, щатът Мериленд има един

специален закон...

Тя с удоволствие би изслушала разказа за въпросните лудории, макар никак да не ѝ се вярваше, че Чарлз е участвал в тях.

— Участваш в някое събитие или по собствено желание, или ако някой те е принудил да участваш в него — размишляваше тя. — Като малка провинциална скулптура в заден двор... — внезапно си даде сметка, че изговаря на глас мислите си, а двамата мъже я гледат с недоумение. — Извинете — изчерви се тя. — Моля те, продължавай разказа си, Чарлз.

Безкрайният поток от думи потече отново, а Кейн прикри усмивката си с ленената салфетка.

Божичко, не можеше да изтърпи това! През целия си живот бе мечтала да се омъжи за облечен в костюм бизнесмен, да роди в нормална болница две или повече деца и да ги кръсти Сам, Джон, Бети Джейн или Мери Ан. Трите ѝ по-малки сестри Глориъс Пийс, Фона Лав и Мисти Морн не бяха имали нищо против да живеят общо с още трийсет и седем души сред въздух, пропит от пушек. Или иначе казано — където под семейство се разбираше група хора, а не само съпруг, съпруга и децата им. Място, където никой не ходи на църква, но където зрелите мъже седят в йогистка поза и медитират с часове, а жените пеят и танцуват край огньовете, където плевелите се ядяха, пушеха и въздигаха в култ, а на децата даваха вместо кукли и пищови — гердани и дърворезби, за да не им се внушават погрешни модели на поведение и милитаристични идеи.

Роури искрено обичаше родителите си, въпреки че понякога се възмуцваше от тях. Обичаше и сестрите си, чието появяване на белия свят бе наблюдавала. За нея раждането беше нещо ужасно — мръсно, шумно и страшно като самия дявол, когато си едва на три години, въпреки че всяка подобна проява бе съпроводена от оригинални музикални изпълнения на членовете на комуната, а майка ѝ — между стенанията — рецитираше стихове, написани специално за всяко дете.

Вместо това Роури би предпочела да гледа комикси, да ходи на училище и църква в неделя, на Четвърти юли да се облича в нормални дрехи, а не да участва в протестни демонстрации в преобядисаните тениски на баща си...

Роури бе на единайсет, когато семейството им внезапно напусна комуната, която се беше смалила до двайсетина души. Някои казваха,

че е по нареждане на Министерството на здравеопазването, други — че на собственика на земята е било предложено цяло състояние от някакъв строителен предприемач и той е прекратил договора за наем. Каквато и да беше причината, Роури изпита задоволство от факта, че я изпращат да живее при баба ѝ, докато Хабърдови се установят някъде. Сестрите ѝ останаха с родителите им, а нея записаха в училище и тя заживя в Кентъки. След известно време семейството ѝ се премести във Вирджиния, а Бил превърна интереса си към билките в неподозирано успешен бизнес и, за своя изненада, внезапно се оказаха богати капиталисти.

От сестрите единствено Роури завърши колеж. Когато баба ѝ почина и прочетоха завещанието, стана ясно, че старата жена е оставила всичките си пари на Роури. Те разкриха нови възможности за нея. Съни настояваше дъщеря ѝ да следва фолклор, музика и изкуство, Бил — градинарство със специалност бизнес. Но Роури вече знаеше каква иска да стане. Учителка. Професията не бе от най-вълнуващите, ала бе почитена и тя никога не съжали за своя избор.

— Ороура, би ли желала още малко кафе с десерта?

Въпросът на Чарлз я върна към действителността и тя забодде вилица в парчето поизсъхнал сладкиш, което ѝ поднесе икономката.

— О, да, с удоволствие.

Хм... Обичаше кафе. Дали това я правеше изменник? „Хабърдс Хевънли Хербалс“ едва ли щяха да се разорят, защото един член от семейството им пие нещо различно от „Лайков комфорт“. Освен това бе време да пренасочи своята преданост. След няколко дни вече щеше да бъде госпожа Ч. У. Е. Банкс. А Чарлз гледаше на билките като на нещо непонятно и дори нередно, въпреки че нямаше нищо против някои подправки в агнешкото или наденицата.

После Кейн се поинтересува как е семейството му и Роури отново можеше необезпокоявано да си мисли. Беше ли виновна, задето в съзнанието ѝ се бе загнездил образът на Кейн? Баба ѝ я бе научила на физическа дисциплина, но не ѝ беше казала как да си наложи да не мисли за нещо. Човек би сметнал, че след четири години в колеж и още толкова стаж като учителка, тя умее да потиска нежеланите си мисли.

Като че ли мечтаенето не ѝ създаваше достатъчно проблеми, та трябваше миналата нощ да сънува нещо, което дори не знаеше как се

прави! Бе се събудила трепереца, с лепнеца от пот пижама, а сърцето ѝ беше до пръсване.

Погледна годеника си. Той беше виновен за това! Нормално бе влюбените жени да мечтаят, а Чарлз беше достатъчно хубав, за да изпълни бляновете на доста жени. Бедата беше, че мъжът от съня ѝ не беше Чарлз...

Той стана и ги заведе в предния салон, за да може госпожа Маунтджой да разтреби масата.

— След пет минути започва седмичното предаване „Уол Стрийт“ — каза Чарлз, а Роури едва успя да скрие разочарованието си. Надяваше се да останат насаме и дори да я попритисне малко до себе си. Рано или късно трябваше да се приготви за *онова*.

— Мисля да изляза за малко — каза Кейн.

Умислена, тя го проследи с поглед. Харесваше ѝ как се движи — сякаш бе част от мощен, добре смазан механизъм.

Кейн излезе навън, оттегляйки се от скучната вечер. А Роури седна на кафяво-червената дамаска до Чарлз. Може би тази нощ ще бъде по-забавно, мислеше с надежда тя. Ала ако трябва да седи до него по време на всички бизнес предавания през следващите петдесет години...

Точно в девет Чарлз включи телевизора и се върна до нея на дивана. Роури въздъхна и се загледа в устните му, които наистина бяха твърде привлекателни — нито много пълни, нито тънки...

— Казах ли ти, че майка ми ще дойде идната седмица? Поканила е и сестра ми. Ти не познаваш Ив, но мисля, че двете ще си допаднете. Тя би могла да ти помогне в купуването на някои последни подробности.

Последни подробности ли?! Та Роури още не бе решила каква ще бъде сватбената ѝ рокля!

— Чудесно... — по челото ѝ избиха студени капчици пот.

— Боя се, че до сватбата ще бъда дори по-зает от обикновено, скъпа моя — той сложи ръка върху нейната и се усмихна. Зъбите му бяха прекрасни. Без съмнение, майка му се е грижила за костната му система още от времето на бременността си. — След това обаче ще можем да заминем поне за няколко дни. Вече направих резервация в Синсинати. Ще имаме на разположение луксозен апартамент — сияеше той, а Роури се стараеше да си придаде вид на впечатлена.

Това място може и да не бе мечтата ѝ за меден месец, но би било глупаво да не се възползват от съчетаването на приятното с полезното, след като там се очертаваха толкова изгодни сделки за годеника ѝ.

— Разбирам, Чарлз. Аз също ще съм заета с преместването си тук, а опитвам и да се подготвя за започването на учебната година. Всъщност, имам намерение тази вечер да боядисвам восък. Оставих го да се топи във фурната, включена на едно, докато...

— Оставила си нещо във фурната?! — навъси се Чарлз.

— Да, на най-слабата степен, колкото да го поддържа разтопен. Восъкът е в голям съд и няма никаква опасност...

— Риск винаги съществува, Ороура — каза сухо той.

— За какъв риск става дума? — попита от вратата току-що влизаният Кейн.

— Веднага се връщам! Ороура е оставила фурната включена.

И като я сграбчи за ръката, Чарлз направо я издърпа навън, докато тя гледаше объркано към Кейн.

По дяволите! Какво толкова беше станало? Чарли се държеше с нея като с част от офис оборудването си, а през останалото време — като с непослушно дете. Какво тогава намираше тя в него? Банковата му сметка ли я привличаше? Едва ли за нея бе тайна, че всичките му средства са вложени в акции и ценни книжа. Не, не бяха парите! Кейн не знаеше каква е причината Роури да иска да се омъжи за Чарли, но със сигурност не бяха парите. От двайсет и четири часовото си пребиваване тук бе разбрал, че приятелят му се готви да задуши всичко хубаво, мило, забавно и неподправено в Роури Хабърд.

А само Господ знаеше какво щеше да му причини тя. Може би да го изсуши като вейка в леглото? Зад сериозния ѝ вид и чувството за хумор се криеше истинска пламенна жена. А той се съмняваше, че Чарли знае що е страст. Преди минута се бе убедил окончателно, че годениците не са се любили и това го изпълни със странно чувство на задоволство.

— О, по дяволите! — изруга той. Както бе тръгнало, скоро щеше да пропише любовни романи вместо шпионски трилъри! Колкото по-скоро сватбата свършеше, а той се заемеше с подмолната дейност на КГБ в новия си роман, толкова по-добре за всички!

ГЛАВА ТРЕТА

Докато Чарлз се занимаваше с прищевките на някакъв инспектор по имотите, който трябваше да ходи до една къщичка дванайсет пъти, за да ѝ направи оценка, Кейн се посвети изцяло на бъдещата булка. Роури очевидно бе в стрес — състояние, което му беше добре познато.

— Като начало предлагам да намерим листчетата, на които си записвала какво трябва да направиш, за да видим откъде да започнем. Имаме на разположение единайсет дни.

Роури се отпусна на кухненския стол и зарови боядисаните си в зелено пръсти в косата.

— Не ми напомняй — изпъшка тя, което според него бе любопитна реакция за жена, която се омъжва по собствена воля. — Не мога да открия бележките. Никога не губя вещите си, но...

— Няма значение. Аз съм факир по намирането на хвърчащи листчета. Случвало се е да нахвърлям сюжети на книгите си върху пликове за писма и салфетки. Май се поувлякох, а?

Роури направи опит да се усмихне. Бе прекарала още една неспокойна нощ. Явно вече ѝ ставаше навик.

— Значи е вярно, че си писател? Чарлз каза, че имаш публикувани книги. Това е чудесно.

Кейн събираше плодовете на своето самолюбие, без да хленчи. Чувстваше се като прероден. Дори ритник от Ороура би му подействал освежаващо. Ако не внимаваше, щеше да се окаже опасно увлечен по нея!

— Благодаря. А сега, ако ме насочиш към вярна следа, ще открия бележките — каза той.

Тя затвори очи и след кратък размисъл каза:

— Виж под най-горния каталог на долния рафт с книги. Ако ги няма там, погледни под телефона или на табуретката в банята.

— Подозирах, че са на подобни места. Имаш ли нужда от помощ, за да изчистиш това от ръцете си? Всъщност какво е то?

— Воськ. За моделиране на децата ми.

— Аха — примигна недоумяващо той. — С Чарли сте решили да изпробвате нов начин за размножаване...

— Не собствени деца, а учениците ми! Правя нещо като пластилин, но мирише по-приятно и после не се смачква. Използвам го при встъпителния урок по елементарна биология.

— За птичките и пчеличките ли?

Роури го погледна с укор, ала после се засмя.

— Пчеличките и цветята. Птичките са чак в трети клас...

Кейн отиде да търси „мистериозно“ изчезналите листчета, а тя се зае да изчисти полепналия по тенджерата восък и се замисли. Той бе на светлинни години от представата ѝ за писател. Като дете бе виждала двама-трима поети, а в колежа беше срещнала неколцина академични автори, никой от които обаче нямаше и бегла прилика с приятеля на годеника ѝ. Беше просто...

Тя пусна силно горещата вода над съда. Е, добре, каза си, Кейн е секси, хубав, очарователен, както и чудесен събеседник. Сигурно имаше половин милион мъже като него, но, за разлика от повечето литератори, той изглеждаше здравомислещ реалист.

Разбира се, не беше Чарлз Банкс — собственик на застрахователна агенция, основана от баща му — сериозна и високо уважавана в обществото личност, редовен дарител при всяка проява на благотворителност. С една дума — Кейн не приличаше на джентълмен, когото баба ѝ с радост би одобрила.

Роури въздъхна при вида на боядисаните си нокти, които дори белината не успя да измие. А ноктите на Чарлз винаги бяха безупречно оформени, помисли засрамено.

— И те, като всичко останало в него — промърмори тя, — са възбуждащи като сандвич с картофено пюре.

— Какво каза? — попита Кейн от другата стая.

— Нищо! — провикна се, ужасена от насоката на мислите си.

А подобни мисли я спохождаха често. Прекалено често... Вероятно се дължеше на предсватбената треска. Това беше единственото обяснение. Та нали Чарлз олицетворяваше представата ѝ за съпруг? Баба ѝ неведнъж бе казвала какво сполита глупавите момичета, които бягат от къщи с първия срещнат.

— Попаднах на няколко бележки, но не са всички — обади се откъм вратата Кейн. Държеше цял сноп листчета, включващи стари

пликове за писма, амбалажна хартия и квитанции. Роури беше закоравял съставител на списъци — неделима част от организираната ѝ личност! — Да започнем с първата от купчината — с подозрителна тържественост изрече той и прочете първата бележка: — Мравки и помия.

— Уф! — баба ѝ беше споменавала, че сапунената вода прогонвала тези насекоми от хризантемите. Явно сапунът на баба ѝ е бил по-особен, защото препаратът за миене на съдове се бе отразил благоприятно на тукашните мравки. — Прескочи тази, виж следващата. Или по-добре дай на мен — Роури си имаше свои стенографски знаци, а току-що се сети за една бележка, която предпочиташе да не обяснява.

Прегледа набързо следващите, като си мърмореше под носа: „Направено“ или „Късно е вече“, или „Може би...“ Десетата бе смачкана набързо и хвърлена в кошчето за боклук.

Какво ли не би дал Кейн, за да узнае съдържанието ѝ, което я бе накарало да се изчерви! Противозачатъчни или може би...

— Скъпа, да не би да си бременна? Това ли те тревожи? — попита той.

Поруменялото ѝ преди малко лице пребледня, а зениците се разшириха. Ако не му изглеждаше неуместно, би решил, че е изплашена до смърт.

— Роури, мила, какво има? Можеш да ми кажеш всичко, нали затова са шаферите? Наше задължение е да знаем отговорите на всички въпроси около сватбата.

Роури помисли, че отговорът ѝ нямаше да реши проблема, а и едва ли би споделила притесненията си точно с Кейн. Имаше само един начин за разрешаване на този деликатен въпрос, но тя го бе отлагала прекалено дълго.

— Само да изчистя ръцете си и ще излезем навън при люлката да пием чай — ни в клин, ни в ръкав отвърна Роури.

Той огледа бледото ѝ лице с лунички и помръкналите очи с цвят на кехлибар. Не бе отрекла, ала не бе и потвърдила предположението му. Дори не каза: *Може би ще поговорим*, или поне: *Как се осмеляваш?!* Испита неудържимото желание да я вземе в обятията си и да не я пуска, докато смехът прогони сянката от очите ѝ и те започнат да потъмняват от страст.

— Дай ми тези листчета — каза рязко той. — Само си губим времето. Ще трябва да се поразмърдаме за някои неща — замълча за малко и добави: — Наистина ли не си мислила за сватбена рокля?

Роури се пресегна към кашона с напитки, които баща ѝ бе изпратил. Никога не беше сигурна какво точно пиеше той, но общо взето напитките бяха поносими и при всички случаи — здравословни. През първите години от живота си трябваше да яде ядки, трънки и глогинки, корени и листа, а сега трябваше да пие тези отвари! Докато наливаха в чашите си нещо жълтеникаво, което като че ли беше маточина, тя заобяснява:

— Там е работата, че докато не решим къде ще бъде сватбата, не зная и каква рокля да си купя. Ходила съм с Чарлз на църква и когато беше баптист, и след това. Но така и не се наках да се отпиша от членството си в църквата на баба в Лексингтън, Кентъки. Не бих искала да създавам излишна паника, но Чарлз каза, че майка му вероятно има някои идеи.

Доколкото познаваше Маделин Банкс, Кейн бе готов да се обзаложи, че е така. Подобна неизвестност по въпроса къде ще се състои церемонията на собствената ти сватба, когато до нея остават броени дни, би притеснила дори един бивш пилот на ВВС.

— А госпожица Хабърд? — двамата се отправиха навън към хамака. — Какво би избрала, ако зависеше от нея?

— Кейн, има дни, в които дори не зная в кой край на четката за зъби да сложа пастата, камо ли да реша къде да е сватбата ми. Сигурно е умствена преумора, четох една статия за това... — облегна се на едното дърво, за чийто ствол бе завързан хамакът. — Или се наричаше умора на психическа основа?

— Не зная. Забеляваш ли някакви необичайни за теб реакции?

— Не, но снощи изпих последния си боровинков сироп и плаках двайсет минути. А аз дори не го обичам! Просто не съм аз! Никога не съм била емоционална — въздъхна тя. — Защо Чарлз просто не се уговори с някой свещеник и не ми каже кога и къде да отида? Толкова много ли искам? — седна внимателно в хамака, като внимаваше да не го преобърне.

— Скъпа, нормално е да реагираш по този начин. Сватбата е съдбоносен момент в живота на всяка жена — седна до нея в люлката. — Чарли спомена, че се омъжваш за първи път.

Роури кимна мрачно. После допи чая си със сламка, остави чашата на земята и залюля хамака, на който седяха. Потънали в мълчание, двамата продължиха да се люлеят. Изведнъж Роури опря крака в земята. От внезапното спиране на люлеенето Кейн залитна и се обърна към нея. По решителното изражение на лицето и войнствения блясък в очите ѝ прецени, че сигурно е взела някакво решение.

— Добре! Днес ще избира проклетата рокля!

— Ръкавицата е хвърлена — рече меко той. — Сама ли ще се дуелираш, или се нуждаеш от морална подкрепа?

Тя го погледна и на него му се дощя да не обръща чак толкова внимание на копринената ѝ кожа. Приличаше на огряна от слънце едноцветна рисунка — от топазения цвят на очите до кехлибарените лунички и косата. От нея се носеше неизказано прекрасно ухание на билки, восък и на Кейн му мина през ум, че може би най-добре е час по-скоро да замине, преди да е извършил някоя подлост спрямо приятеля си от детинство. Не че двамата с Чарли бяха вече толкова близки. Ала въпреки Сюзън имаше неща, които уважаващият себе си мъж не правеше.

— Ако тръгна сама — въздъхна Роури, — най-вероятно ще отида на кино. А после ще потисна чувството си за вина, като изям кутия бонбони. Наистина не знам какво ми става напоследък! Никога не съм била такава.

— Просто кажи: „Да, искам те“ или: „Не, нямам нужда от теб“.

— Моля те! — склочи ръце тя. — Искам те, разбира се, само че ти вероятно имаш да правиш къде-къде по-интересни неща.

Той наистина можеше да измисли цяла дузина по-интересни неща, ала за нещастие всички те включваха и Ороура Хабърд.

Тя се обади на секретарката на Чарлз и помоли да му предаде, че ще бъдат в града да пазаруват и преди да се върнат в Табаковил, биха искали да обядват тримата. Разбраха се отново да позвънят, когато приключат с покупките.

Да обикаляш по магазините с Кейн бе истинско удоволствие! Той беше невероятен. Първо я накара да реши каква рокля иска. От бял сатен с шлейф? Дълга розова с къдрички и дантели? Или нещо от червено кадифе малко над коляното?

— Кадифе по това време на годината?! — възкликна Роури. — Освен това не нося къси поли, коленете ми не са хубави.

— Това стеснява сферата на търсене. Какво ще кажеш за нещо с нормална дължина с цвят на пчелен мед?

— Имаш предвид светлокафяво ли?

— Нима се изразих така? Говоря за нежни тонове, а не за типово брашно — каза Кейн и отново я разсмя.

Оказваше се, че и пазаруването може да бъде забавно в приятна компания. Защо досега не го бе забелязала? Сигурно защото не бе попадала на подходящ човек, отговори си веднага, но бързо отпъди тази мисъл.

Изборът им падна на елегантен костюм от естествена коприна с цвят на светъл чай. Роури се опита да не мисли за цената. Не всеки ден ѝ се случваше да се жени. Поне веднъж в живота можеше да си позволи да харчи нашироко. След това се преместиха на щанда за обувки, където Кейн иззе функциите на продавача. Неуморно пробваше на крака ѝ нови и нови модели, които непрекъснато им носеха по негова молба. Някои бяха красиви, но ужасно ѝ убиваха, други — грозни, но удобни. От допира на пръстите му до стъпалата ѝ цялата гореше. Накрая, въпреки протестите ѝ, той ѝ подари еспадрили с пайети, а за сватбата избраха чифт обувки от кафява коприна с високи токчета, които отиваха на костюма.

— Трябва да се обадя на Чарлз — промълви тя, когато минаха край няколко телефонни кабинки. — Сигурно се чуди къде сме.

И докато Кейн стоеше отвън, натоварен с покупките, Роури набра телефона на агенцията.

— Госпожо Спейнауър, Чарлз още ли е зает? Обажда се Ороура Хабърд, неговата годеница — можеше да си спести обяснението, но така или иначе, нали скоро щеше да бъде госпожа Банкс?

— Той си отиде и остави съобщение за вас, госпожице. Пристигнала е майка му. Двамата с господин Смит сте поканени на обяд в къщата на господин Банкс.

Ороура остави бавно слушалката. От веселостта ѝ не бе останал и помен. Чувстваше се сякаш я бяха ударили с мокър парцал през лицето.

— Връщаме се да обядваме с Чарлз и майка му...

— О! — не скри разочарованието си и Кейн.

Жалко, мислеше си Роури, докато пътуваха по магистралата. За малко да предложи да минат по най-дългия път, но не знаеше как ще го изтълкува спътникът ѝ.

— Къде ще ходиш? — попита Кейн, който изпитваше удоволствие да шофира. За разлика от нея, защото колата ѝ бе таратайка.

— У дома. Ще подреждам нещата си. Чарлз мрази безпорядъка.

— Имах предвид сватбеното ти пътешествие.

— Моето с-с-ватбено пътешествие ли?

— Да, то е част от обичайната практика — изгледа я изпитателно той. — Сватба, сватбено пътешествие. Може би на Ниагарския водопад? Нали Чарлз не е оставил на теб да решиш и това?

— О, не. Той има конгрес на застрахователите в Синсинати и мисли... Запазил е апартамент в същия хотел за четири дни.

О, не! Чарли, празноглав глупако, изруга наум той, а на глас предпазливо рече:

— Няма ли друго място, което би предпочела? Хавайските или Карибските острови? Или може би Аляска?

По лицето ѝ премина бегло подобие на усмивка. Нещо тук не беше наред, помисли Кейн. Съвсем определено. Би могъл да си тръгне, преди да си е навлякъл беля, или да се опита да оправи нещата между бъдещите съпрузи. Ако подобно нещо изобщо бе възможно между двама коренно различни хора.

— Какво пък, просто облеклото на булката и сватбеното пътешествие ще са по-необичайни. А Маделин ще реши къде да се проведе тържеството, така ли? — той сви ръката си в юмрук.

Какво, за Бога, не беше наред с тази жена? Тя не беше робиня! Можеше да се държи като нормален човек, а не да наблюдава отстрани, сякаш събитията не я засяга. Защо покорно оставяше да се разпореждат с живота ѝ?! *Не е твоя работа, момче! Роури не ти е никаква! А приятелството ви с Чарлз приключи преди години. Нищо не му дължиш, особено след като ти отне момичето,* мислеше той.

Опита безуспешно да прехвърли яда си върху Съюзън, която бе обичал, и заради която бе изгубил толкова много години, но единственото, което си спомни за нея, бе червеникавата ѝ коса и навика да се кикоти неуместно. Затова пък бе в състояние със

затворени очи да опише всяка луничка върху сладкото лице на Ороура! Пълно безумие!

— Коя е следващата ни задача? — попита Кейн, докато задминаваше със завидно умение движещия се микробус. — Решила ли си кого да поканиш на сватбата? — тя изпъшка и изтри с кърпичка изпотеното си чело. Той започваше сериозно да се безпокои и поде: — Чарлз има сестра. Ив беше свястно момиче, въпреки че я познавах съвсем бегло. Тя се целеше доста по-нависоко — отби в платното за аварийно спиране и угаси двигателя. Нямаше съмнение, Роури бе изпаднала в паника. Взе нежно ледените ѝ пръсти в ръцете си. — Скъпа, погледни ме. Поеми си дъх, дявол до го вземе! Не, не така! Каж ми какво има? Едва ли е толкова лошо — прегърна я и несъзнателно започна да разтрива схванатото сухожилие на врата ѝ. — Нещо нередно ли казах? Смятай, че не съм го споменавал. Ако се боиш, че Ив ще ти се натрапи в последния момент и ще започне да дава нареждания, забрави го. Това е твоята сватба и ще я направиш, както искаш ти.

— Май нищо няма да излезе... — промълви с отпаднал глас тя.

Кейн прокара пръсти през косата ѝ и ръката му се спря на тила. Какво да ѝ каже? Бе дяволски права. Бракът между нея и Чарлз беше невъзможен.

— Искаш ли да поговоря с Чарли за теб?

Роури отпусна глава на ръката му и той със задоволство забеляза, че лицето ѝ е възвърнало цвета си.

— Той дори не ги познава... — тя трепна в ръцете му и на Кейн му се стори, че е преминала отвъд зоната на здрача.

— Кого, Роури? Кого не познава?

— Сестрите ми — прошепна тя. — Моето семейство. Кейн, той ще ги намрази, а те ще му се присмеят. Ще бъде отвратително!

— Имаш сестри — преглътна разочарованието си той — и се страхуваш, че Чарли няма да ги приеме ли?

Роури кимна безмълвно. Вече си представяше как пристигат с онзи ужасен микробус с огромна дъга и високи цял метър букви „Хабърдс Хевънли Хербалс“. Съни щеше да е облечена в някое свое оригинално произведение, а Бил щеше... Всъщност кой знае в каква фаза бе сега. Последният път, когато беше ходила в Ричмънд, любимият му бизнес костюм бе двуреден, с неопределен кафеникав

цвят на тънки райета и имаше форма на камбана. Сто на сто бе купен от битпазара! Сега може би е стигнал до тога и цилиндър. Бил бе непредсказуем.

— Сестрите ти до теб ли ще бъдат? Всъщност колко са те?

— Три — отпаднало изрече Роури. — Пийс е родена след мен, после е Фона, а Мисти е най-малката.

— Мисти би могла да мине за хипи — каза Кейн и се учуди на внезапния ѝ смях.

— О, те всички могат да минат прекрасно за такива. Особено Съни.

— Майка ти ли?

— Да — кимна тя. — Всъщност аз наистина произхождам от семейство на хипита, които така и не успяха да се сработят напълно с останалия свят. Може би само Пийс, която за втори път се развежда. И да си кажа право, дори не съм сигурна, че родителите ми са сключили законен брак. Никога не посмях да ги попитам, а баба казваше...

— Скъпа, ако това е всичко, което те безпокои, смятай, че нямаш проблем. Ние с Чарли не сме вчерашни и си спомняме онова време. Не се притеснявай, ще го понесем.

С ясното съзнание, че прави най-голямата грешка в живота си, Кейн я целуна. Казваше си, че ще бъде нежна и успокояваща целувка, ала знаеше чудесно, че се самозалъгва. Нямаше никакво намерение да я утешава! Искаше да я изтръгне от лапите на Чарлз и да я приюти в обятията си...

Трептящата мекота на устните ѝ остави неизличим отпечатък в съзнанието му. С усилие овладя дишането и възбудата си. Погледна Роури с невиждащи очи, после разтърси глава.

— Както казах, не се притеснявай за семейството си. Можем да го понесем — проговори дрезгаво той.

Бе служил на три континента, участвал в една инвазия и една война, беше се отървал като по чудо от взривен самолет само с рана в гърба, бе преживял несполучлив брак, както и хирургическа намеса с лазер в очите, но докато пътуваха по обратния път към Мади и скъпоценното ѝ синче, Кейн се чудеше дали щеше да понесе да наблюдава как Роури отива покорно при Чарлз. Защото, Бог да му е на помощ, всичко, което искаше на този свят сега, бе да я заведе в онова очукано малко бунгало, да я сложи на най-близкото легло и да се убеди

с очите си дали тялото ѝ е осеяно навсякъде с лунички... И ако се окажеше, че е, искаше да ги целуне една по една, а после — отново и отново. Дори ако това би го превърнало в жабок като в приказката, пак си заслужаваше!

Не беше толкова зле, както Роури се бе опасявала. Беше още по-лошо. Тя гледаше с надежда към Кейн, който ѝ намигна окуражително. Мади Банкс се опитваше да бъде мила, което не вещаеше нищо добро, доколкото си спомняше от едно време. Не се наложи да чакат дълго.

— Кейн, много се радвам да те видя. Надявам се, че майка ти е добре — каза бъдещата свекърва.

Роури го погледна ужасена — известно ѝ бе, че е починала съвсем наскоро след тежко и болезнено боледуване. Безпокойството ѝ се оказа напразно. Госпожа Банкс не очакваше отговор и продължи:

— Чарлз, тази къща трябваше да бъде боядисана още миналата година. Колко пъти трябва да ти напомням? На всеки шест години. За нас с баща ти това беше закон...

— Майко, аз...

— Правил ли си скоро оглед на инсталацията? Забелязах нова жица над портата. Баща ти никога не би допуснал подобно нещо в къщата и...

— Но, майко...

— При работа като нашата не можем да си позволим небрежност. Трябва да даваме пример. Баща ти винаги казваше...

— Майко, тази инсталация е правена, преди още да е имало телевизия и...

— Госпожице Хабърд, не вярвам да сме се срещали преди — тя източи врат, за я огледа по-отблизо, а на Роури ѝ мина през ум, че ако можеше, би я сложила и под микроскоп.

— Представиха ни наскоро след...

— Кои са родителите ви? Името Хабърд не ми е познато.

— Ами, въ... Може би сте чували за...

— Ороура не е местна, майко — намеси се Чарлз.

Сърцето на Кейн се късаше, като я гледаше как страда — усещане, което много отдавна не бе изпитвал. Дявол да го вземе, защо Чарли не застане като мъж зад жената, за която възнамерява да се

ожени? Маделин щеше да се облещи! Тя се беше заяждала доста с него на времето, но сега той нямаше да стои и да гледа безучастно как дъртата кукумявка измъчва Роури!

— Семейството на госпожица Хабърд ще пристигне достатъчно рано за сватбата, за да можете да се опознаете — проговори Кейн.

— Хмм, да... Така и предполагам. Къде мислиш да ги настаниш, скъпа? — и преди Роури да отвори уста, продължи: — Зная прекрасно, че при теб в къщата няма достатъчно място. Молах Елтън да я събори и да разширим моравата, но той мислеше, че някой ден може да ми потрябва — нещо като къща за вдовица. Макар че не мога да си обясня как е могъл да допусне, че бих живяла в толкова тясно жилище.

— Майко, аз казах на Ороура, че семейството ѝ би могло...

— Разбира се, в съседния приличен хотел в Уинстън. Малко е неудобно, но предполагам, че ще бъдат само за ден-два. Колко души ще дойдат? — попита тя и веднага си отговори: — Надявам се, че не са много. Мразя да се отъпква моравата. Тревата ми и без друго е в ужасен вид, както и розите. Чарлз, ти тържествено ми обеща...

Кейн гледаше в едно петно на стената, Роури — също. Докато дойде време за кафето, тя на няколко пъти си прехапва езика до кръв, за да не избухне. Единайсет дни, успокояваше се тя, само единайсет дни, и чак догодина отново щяха да бъдат удостоени с нова височайша визита. А Чарлз, само ако посмее да каже думичка по адрес на семейството ѝ, ще го фрасне по главата с безценната сребърна каничка за кафе от баба му!

— Искаш ли сметана, Ороура? — предложи ѝ Мади Банкс.

— Да, с удоволствие — тя поднесе току-що напълнената си чашка през масата, разливайки кафето по снежнобялата покривка. Идваше ѝ да потъне в земята от срам или да изпадне в кома за две седмици!

— Чарлз — смотолеви тя, — имаш ли нещо против, ако...

— Реших да направим тържеството в клуба — не ѝ обърна внимание Маделин. — Утре пристига Ив и ще има грижата да го уреди. Държа обаче да ви кажа, Ороура, че направо е срамота, задето сте го отлагали за последния момент. Сега хубавичко ще ни оскубят — все пак, името Банкс значи нещо в обществото. Чарлз, Модън още ли е органистка в църквата? Искам тя да свири на сватбата, въпреки че едва

ли е нужен солист, предвид обстоятелството, че това не ти е първи брак.

Роури изобщо не бе настоявала да взема решения по случая, а сега се оказваше, че не е имало и никакъв смисъл да го прави. Защо трябваше да го преживява толкова?

— Боя се, че трябва да тръгвам — смънка тя, издебвайки пауза в монолога, като гледаше умоляващо годеника си.

— Чарлз — каза майка му, — помниш ли, писах ти, че договорът за жилището ми изтича през септември? Имам възражения относно подновяването му. Сериозно съм загрижена... — тя се обърна към Кейн: — Скъпи, би ли имал нещо против да изпратиш госпожица... въъ... Хабърд? Беше ми много приятно, Ороура... Сигурна съм, че Чарлз ще те извини. Наистина изглеждаш изтощена. Нямаме много време за разговори, а той след малко ще трябва да тръгва на работа.

— Не е необходимо, нали съм само на две крачки — смънка тя.

Кейн я хвана здраво над лакътя и я изведе. Мълчаха, докато не се озоваха под сянката на огромния дъб до къщичката ѝ.

— Роури, искам да ти се извиня за...

— Кейн, причиняваш ми болка!

Той моментално разхлаби пръсти, но не я пусна. Покрай тях профуча камион. Минаха две деца на велосипеди, като си подвикваха. Тя беше готова да се разплаче, а неизвестно как Кейн го усещаше.

— Съжалявам — каза тихо той, протегна ръка и погали страните ѝ. — За много неща. Току-що започнах да осъзнавам колко много съжалявам...

Нежният допир на пръстите му изгаряше кожата ѝ и Роури не можеше да измисли и думичка. Едва овладяваше порива да се отпусне в топлите му ласкави обятия и да остане в тях завинаги...

— Не е по твоя вина — каза тя, но не стана ясно за какво точно се отнасяше. Едно беше сигурно — никое от нещастията ѝ не се дължеше на него.

Бе я целунал! Все още всичко беше пред очите ѝ. Широките му чувствени устни бяха докоснали нейните. Бе в състояние да мисли единствено за тях и за силното му, възбуждащо тяло, притиснато до нейното. Едва ли не бе очаквала Чарлз от пръв поглед да разбере и да я обвини в... О, в най-различни прекрасни порочни неща!

Засрамена от мислите си, тя се загледа в далечината с надеждата, че Кейн е забравил за целувката. Всъщност, ако трябваше да бъде искрена — че нищо не е забравил, и още по-точно, че отново ще го направи.

За малко да се разплаче, когато той повдигна брадичката и се взря в очите ѝ, сякаш четеше всички срамни тайни. Погледът му бавно обходи чертите ѝ и тя се изплаши, че ще види недостатъците на лицето ѝ. Отвори уста да възрази, но преди да издаде и звук, Кейн докосна устните ѝ със своите...

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

Отначало и тази целувка бе нежна. Типична целувка от летен следобед — ласкава и успокояваща. После Кейн изстена. Ръцете му я обгърнаха здраво, а устните му жадно се впиха в нейните и преди още да се е опомнила, нещо се случи с нея.

Нямаше място за неудобство, обида или страх. Роури усети с върха на езика си възбуждащ аромат на кафе и още нещо, непознато ѝ досега. Коленете ѝ се подгъваха. Беше се целувала поне с шестима мъже, но никой от тях не ѝ бе въздействал по този начин. Кейн я прегръщаше, притискайки я към силното си тяло. Сетивата ѝ внезапно се изостриха и тя почувства топлината, влагата, ленивото жужене на насекоми във въздуха и сладостния аромат на петуниите. Сякаш я събуждаха с гръм и трясък от трийсетгодишния ѝ сън. Зарови пръсти в топлатата, гъста коса на тила му, като си даваше сметка, че не само позволява това да се случи, а нещо повече — искаше го!

Когато откъсна устни от нейните, Кейн дишаше тежко и изглеждаше замаян. Роури се взря в топлите му очи с цвят на кафе. После погледът ѝ се спря върху устните му.

— Кейн, аз... — не знаеше какво да каже, разбираше само, че е по-добре да говори, отколкото да мълчи.

— И аз... — той направи крачка назад с предпазливо изражение на лицето и без да каже нито дума, се обърна и се отдалечи.

Роури остана да гледа след него, докато се загуби от погледа ѝ, а после като в просъница влезе в къщата. Без да обръща внимание на кутиите, пръснати по дивана, тя изу обувките си и се запъти към спалнята.

Умът ли си беше изгубила? Кейн я бе целунал! Два пъти! И беше отвърнала на целувката му! Опита да насочи мислите си в безопасна насока. Те обаче продължаваха да се връщат към целувката... Защо устните на Чарлз не ѝ въздействаха така? Защо никога не я беше целувал по начина, по който току-що я целуна Кейн?

Защо? Може би тя не предизвикваше желание у годеника си? Или пък той у нея? Колко нелепо!

Помисли, че греша — вероятно Чарлз се държеше по този сдържан начин, защото бе достатъчно опитен, знаеше докъде води подобна целувка и явно не желаше да я стряска.

„О? А Кейн нямаше представа, така ли? Друг път!“, прошепна й едно гласче. Как ли щеше да я целува Чарлз след сватбата? Ами ако не й хареса? Ако не би могла да си наложи да...

Дали целувката на Кейн беше от така наречените „чувствени“? Бе срещнала този термин в една статия за девственици, които според автора се срещали много по-често, отколкото се предполага. В същата статия се цитираше Овидий: „Целомъдрена е тази жена, която никой не е пожелал.“

Но нея я бяха пожелавали и беше опитала достатъчно от грубиянските неприятни целувки, които предизвикваха у нея чувство на страх и погнуса. Нищо от онова, което бе изпитвала досега, нямаше и бегла прилика с целувката на Кейн. Никога у нея не бе оставало това чувство на... Болка, копнеж, особен глад... Като беден скитник, който наднича през прозореца на баничарница...

— Глупости! — промърмори тя.

Само си въобразяваше! За Кейн това сигурно нищо не значеше! Та нали си отиде, сякаш нищо не се е случило? Стана и започна бързо да разопакова покупките.

Късно следобед вече бе успяла да се убеди, че и двата пъти я е целунал съвсем лекичко и приятелски. Реши, че понеже е била уморена и напрегната, е взела целувките за истински!

Чарлз имаше сбирка в „Ротъри кльб“, което я освобождаваше от задължението да излезе с него. Поради факта, че живееха врата до врата, двамата не излизаха толкова често, колкото биха го правили, ако не бяха съседи. Успяваха да се видят поне веднъж на ден. Но напоследък Чарлз бе необичайно зает, както и тя със своите приготовления за училищните занятия и сватбата.

Заподрежда грижливо нещата си, като на всеки кашон постави надпис със съдържанието му. Накрая взе душ и си легна. Беше рано, но ако лампите й не светеха, Чарлз нямаше да се отбие на връщане от

сбирката. Мислено изреждаше многобройните достойнства на Чарлз и задряма с надеждата, че тази нощ няма да сънува Кейн...

Той все пак я споходи в съня, само че после изчезна и на негово място постепенно се появиха откъслечи от неприятен спомен... Тя се съпротивляваше подсъзнателно, ала тогава долови лютивия дим на пура, дочу смях, неблагозвучна музика и пиански мъжки глас, шепнещ нещо в ухото ѝ. Почувства отново колебливо пълзене на ръка по бедрото си...

Събуди се ужасена и въпреки горещата юлска нощ, се зави презглава. Това никога не се е случвало, казваше си тя. Беше само кошмар, който бе започнал малко преди родителите ѝ да я заведат да живее при баба ѝ... Отначало не бе искала да се отдели от семейството си, ненавиждаше строгата възрастна жена и правилата ѝ за поведение. Постепенно обаче, в спретнатата бяла къща на Мейн Стрийт, кошмарът бе престанал да я тормози и не след дълго изчезна.

— Трябва да благодариш на Бог за всичко, с което те е дарил днес — казваше баба ѝ всяка вечер, когато малката Роури коленичеше до тясното си метално легло и прилежно започваше да благодари за печеното пиле и кокосовия пай, за новата рокля с чорапи и обувки в същия цвят, за библиотеката, която беше на две преки от тях...

Бе си казвала, че е щастлива, защото живееше в истинска къща, а не в стар, набързо преустроен обор, заедно с още поне десетина души, които се мотаеха навсякъде. Ала всъщност понякога си мечтаеше за отминалите дни, когато тичаше на воля — свободата ѝ липсваше. Разбра обаче, че хората не са истински свободни, а малцина са дори подсигурените материално.

Трябваше да бъде благодарна, че е на път да се омъжи за мил и почтен човек, когото баба ѝ би одобрила. Ема Тюддейл бе твърдо убедена, че правилата, уважението и отговорността са тухлите на обществото, а доброто възпитание — спойката между тях. А... Какво ли би казала баба ѝ за Кейн?

Роури бе още по пижама и прехвърляше току-що получения „Джърнъл“, когато Чарлз леко почука на вратата.

— Отворено е, влез! — провикна се тя.

— Не бива да оставяш вратата си отключена, Ороура.

— Одеве излизах да си взема вестника от пощенската кутия и съм забравила да заключа.

Той я целуна по челото, оправи леко изкривения календар, закачен на вратата на килера, и каза:

— Извини ме, че те безпокоя толкова рано, скъпа, но исках да поговоря с теб, преди да отида на работа.

Роури се опитваше да не прави сравнение между сухото докосване на устните му до челото ѝ и целувката на Кейн. За момент ѝ се прииска да се хвърли в прегръдките на годеника си и да го помолит да я целуне страстно. Ала вместо това му каза да си сипе кафе, докато тя се облече. Не че беше разголена, но се чувстваше като нищожество, като го гледаше в неизменния строг костюм и копиринена вратовръзка. Пък и не беше в настроение да се държи като влюбена...

Както всъщност и той. Докато стоеше с гръб към него и обличаше памучния си пенъар на бели и жълти квадрати върху пижамата, Чарлз премина директно към въпроса:

— Ороура, майка ми реши да се върне отново тук.

Тя усети болезнено свиване в стомаха.

— Това е... чудесно — едва прошепна.

— Да, предполагам, че е съвсем естествено да се тревожи. Имам предвид за къщата. Тя е на нейно име, нали разбираш? Не защото си мисли, че ти няма да се грижиш както трябва за имота — колебливо обясняваше Чарлз. — Просто остарява и е съвсем естествено да бъде заедно със семейството си, а сега и Ив се развежда и се връща в Уест Коуст...

Ив, сестра му! Очаквах я да пристигне днес. По дяволите!

— Значи майка ти ще иска да пребоядиса тази къща? Тогава трябва да побързам с прибирането на нещата си. Кога мисли да се нанесе?

— Ороура, скъпа моя, мисля, че не ме разбра правилно. Имам предвид, че *моята* къщата е достатъчно голяма, строена е за голямо семейство. А татко умря, когато Ив беше на пет години и... Бяхме се надявали... Искам да кажа, че аз и Сюзън планирахме... — бледото му лице се покри с гъста червенина и той нервно задърпа вратовръзката си. — Ами, опитвам се да ти кажа...

Стомахът я присви отново. Сигурно бе от фъстъците! Те и шоколадът бяха любимата ѝ закуска, но за да е по-здравословно,

добавяше разни нискокалорични пшеничени каши. Фъстъците, разсъждаваше тя, съдържаха протеин...

— Ороура, майка ми възнамерява да живее при нас.

Стомахът ѝ вече се разбунтува сериозно.

— Извинявай, Чарлз! — извика тя и влетя в банята.

Пет минути по-късно се появи отново, бледа и трепереща. Той си беше сипал кафе и преглеждаше бизнес страницата на вестника. Като я видя, скочи, хвана я за ръка и я настани да седне.

— Ходила ли си на лекар за това?

— Миналата седмица. Не е заразно, дори не е язва.

Все още, добави наум. Изкушаваше се да му каже, че първото нещо, за което я попита докторът беше дали не е бременна, но Чарлз щеше да се почувства неловко. Както и тя. Те дори не говореха за подобни неща, камо ли да ги вършат!

— Е, аз тръгвам. Бях длъжен да ти кажа за... Може би двете с майка ми днес ще се видите по-късно, за да обсъдите въпроса за стаите и други неща от този род. Тя ще ползва предната стая с банята. Те бяха нейни и преди да се оженим със Сюзън, така че е съвсем естествено да желае да прекара последните си години там.

Съвсем естествено?! Друг път! Защо каквото и да кажеше Чарлз, то беше „съвсем естествено“, а когато тя не бе съгласна, излизаше, че е „детинско“!

— По-късно ще говорим за това — парира Роури.

Усещаше, че ѝ се гади отново, но се усмихна, доволна от факта, че е надминала очакванията си като актриса, защото докато го уверяваше, че всичко ще бъде наред, Чарлз въздъхна с облекчение, целуна я по бузата и излезе.

— Проклятие! Бясна съм! — фучеше, докато заключваше вратата след него, а после напук я отключи. — Не, няма да стане! Как може кучият му син да иска от мен да...

Изведнъж се свлече на кухненския стол, сви се и се втренчи мрачно в босите си крака. Така я завари Кейн, когато двацет минути по-късно дойде да я види. Навярно Роури би трябвало да се чувства неловко след случилото се предишния ден, ала бе твърде нещастна, за да я е грижа за това.

— Предполагам, че вече ти го е казал? — наруши мълчанието той, взе чаша и си сипа кафе. — Да ти долея ли?

— И през ум не ми минава да го пия — отвърна отчаяно тя.

— Лоялност към „Хабърдс Хевънли“?

— Не, начален стадий на язва.

Той гледаше през неразтребената маса към „прибраната по природа“ Роури, която вече втора седмица не успяваше да подреди книгите си.

— Хмм, язва ли? От колко време продължава това?

— От няколко седмици — сви рамене тя. — Може би месец.

Значи ето каква е била бележката с часа за преглед. Но защо при гинеколог, а не при интернист?!

— Какво предприе? Диета, лечение?

— Не вземам никакви лекарства, а мнението на експертите по въпроса е, че диетите изобщо не помагат.

— Единственото сигурно нещо при тези мнения е, че рано или късно, ги измества друго, чийто автор е ново научно светило — погледът ѝ бе толкова красноречив, че той примирено махна с ръка: — Добре, разбрано, без хапчета и блудкави храни. Тогава как ще се лекуваш? Може би като... въведеш ред в живота си?

— В живота ми — тръсна глава Роури — цари идеален ред. Всъщност за какво точно си дошъл?

За своя изненада Кейн си отговори, че онова, което искаше в момента, бе да чуе смеха ѝ. А после да си отиде.

— Каква е програмата за днес? Да опаковаме книгите, да изберем сватбена музика, да изпратим някоя пропусната покана? Или може би да оправим електрическата ти инсталация? — бледа усмивка озари лицето ѝ. — Защо не отидеш да се облечеш, докато аз поразтребя тук? — подозрително заразглежда купичката пшеничена каша и още нещо, наподобяващо фъстъци, залети с някаква кафява течност. — Какво е това „Хабърдс Хербалс“ против язва ли?

— Това не те засяга! — сопна му се тя. — Слушай, имам страшно много работа. Защо не отидеш да си играеш на шафер някъде другаде? Може би госпожа Банкс има нужда да ѝ помогнеш да планира остатъка от живота ми!

— Мислех, че вече е планиран — каза меко той. — Твоят бежов копирен костюм, нейният заден двор, двайсетина знака „Не газии тревата“, органистката Модън, и накрая тримцата заживяват щастливо...

— Чудно! Върви тогава за сватбена торта! Всъщност не ме е грижа какво ще правиш, само този ад да свърши! За Бога, искам — проплака тя — просто да застанем с Чарлз пред мировия съдия. Сами! И цялата бъркотия да приключи!

Опрял гръб в хладилника, Кейн я гледаше, сякаш за пръв път в живота си виждаше босонога жена в поизносена розова пижама, отгоре с жълт кариран пеньоар, с лице, осеяно с прекрасни лунички, и разрешена руса коса.

Тя обаче изтълкува другояче погледа му. Мъже като Кейн Смит са свикнали да гледат жени, облечени в коприна и дантели, с прически, за които се стои по три часа при фризьора! Мъже като него...

— Ох, извинявай — въздъхна Роури. — Не исках да те засегна. Това е, защото...

— Защото не спиш, стомахът те боли, чувстваш се виновна и несигурна, защото те целунах, а ти отвърна на целувката ми и на двамата ни беше хубаво. И с мен е така, и аз не можах да мигна тази нощ — и без да й остави време да възрази, добави: — Мисля, че Чарлз направо те е довършил с новината за съвместното съжителство с бъдещата ти свекърва.

— Не мога да повярвам, че наистина иска да живее с нас. Тя не е стара — изглежда на не повече от шестдесет. Няма ли свой собствен живот? Приятели? Ами дъщеря й? Всъщност майка му няма нужда от нас — Роури безпомощно разпери ръце. — Така нищо няма да излезе. Как бих могла да издържа, без да нараня чувствата й и да разстроя Чарлз?

Кейн се усмихна с познатата й иронична усмивка, която караше сърцето й да пърха като птичка в клетка.

— Слушай, скъпа, защо не вземеш душ и не се приготвиш, докато аз измия тези няколко чаши? А после да решим какво ще правим.

— Кейн, не е нужно да миеш съдовете ми, нито да правиш каквото и да било.

Освен, ако не си решил да отвлечеш вдън земя бъдещата ми свекърва, добави мислено тя.

— Позволявам си да не се съглася с вас, мадам! — той решително я избута към коридора, водещ към банята. — Ако ръцете

ми не са заети с някаква работа, могат да докарат неприятности и на двама ни...

— Ако толкова ти се работи, защо не предложиш услугите си на госпожа Банкс? — попита Роури.

— По-скоро бих ял червеи в градината!

Тя вдигна към него очи, в които проблясваха весели искрици.

Половин час по-късно се срещнаха в променената до неузнаваемост кухня. Книгите ѝ бяха подредени по датата на издаването им. Кейн реши засега да не отваря дума за храните, които намери в хладилника и в килера. Не беше чудно, че има проблеми със стомаха!

— Ах! Не си спомням откога кухнята ми не е изглеждала така! — възкликна Роури.

— Навик от службата във ВВС. Първото нещо, на което ни научи, беше *всяко нещо на мястото си*. Какво ще правиш с тези саксии?

— Цветята ми... — чувстваше се значително по-добре в синята рокля без ръкави. — Ами те всъщност не са мои. Учениците ми ги засадиха тази пролет и не мога да ги оставя да загинат...

Страхотно, няма що, рече си Кейн. Тя бе привързана към два-три хилави израстъка с по едно-две листа. Господи, беше спасяема! Какво тогава го караше да я желае толкова силно?

— Скъпа, би ли ми казала какво, за Бога, намираш в Чарли Банкс?

Роури се втрещи от изненада.

— И ти му се пишеш приятел?!

— Казвал ли ти е, че Сюзън беше моя приятелка, когато се запознах? И че не сме се виждали, откакто бях шафер на сватбата им преди единайсет години?

— Не, но...

— Тогава престани да ми говориш за приятели и подобни глупости, защото никак не върви.

— Тогава защо...

— Защо съм тук ли? Защо приех да застана отново до горкия Чарли?

— Той не е *горкият Чарли*, той е... чудесен човек!

— Съгласен съм. И не съм казал, че не сме приятели. Ала аз съм и твой приятел, Роури. Или поне ми се иска да бъда.

Чудесно знаеше, че иска много повече от нея. За съжаление бе закъснял! Кейн далеч не беше ангел. Малко бяха принципите, които не бе нарушавал, но не можеше да отмъкне жената на Чарли изпод носа му, въпреки че в младежките години той беше постъпил точно така с него. Освен... Освен ако това не бе единственият начин да предотврати една фатална грешка.

В този смисъл на постъпката му би могло да се погледне като на спасителна мисия...

— Предлагам ти изход от кризата. Да направим списък с най-важните неща, после да го занесем на мама Банкс и да излезем, преди да се е разфучала. Ако се налага да си поделите Чарли, трябва да й вземеш страха, иначе ще те използва вместо изтривалка. Вземай лист и молив и да започваме.

Тя се поколеба. Мразеше да взема решения, но се налагаше.

— Сигурна ли е системата ти?

— Абсолютна антистресова програма — отвърна Кейн.

Очите му излъчваха топлина, а лицето с неправилни черти й напомняше добрия великденски заек. Защо тогава се чувстваше застрашена? Защо имаше неловкото усещане, че животът ѝ се е променил от минутата, в която се бе промушил през плета ѝ, а тя го бе заляла неволно с мръсната вода?

До дванайсет без четвърт вече бяха уточнили музиката — традиционния сватбен марш за церемонията и лек музикален фон от произведения на Кол Портър по време на тържеството в клуба или където Ив и госпожа Банкс кажеха. Решиха шаферката да е една и това да бъде най-малката ѝ сестра — Мисти, при положение, че дойдеха близките ѝ. Три шаферки щяха да бъдат прекалено много за толкова малка сватба, а освен това Фона... По дяволите! Нямахме цял живот да се съобразява с нейното поведение!

— В случай, че сестрите ми не дойдат, мога да помоля Ив да бъде шаферка. Що за човек е тя? — беше събула белите си сандали. Кейн наливаше в чашите от леденото... нещо за пиене, а Роури гризеше молива си.

— Рязка. Привлекателна. Амбициозна.

— Доста добре я познаваш — отбеляза в пристъп на неочаквана ревност тя.

— Съмнявам се дали въобще ме помни — засмя се той.

— Както и да е, приятелката ми от колежа, която мислех да поканя за шаферка, замина да преподава английски в Полша. Надявам се Ив да не се обиди, ако я помоля в последния момент. Семейството ми е... непредсказуемо.

— Ив няма да се засегне. Тя е разбрано момиче.

— Значи уточнихме и този въпрос — потри доволно ръце Роури.
— И след това всичко ще приключи.

— Не съвсем — Кейн постави пълната чаша пред нея и се усмихна особено.

Тя повдигна вежди въпросително.

— О, имаш предвид, че остава самото тържество. Добре де, ще си изпием шампанското, ще вдигнем няколко тоста и тогава вече всичко ще приключи.

— Роури — той приближи стола си и постави длани върху застланата с покривка маса, — всичко ще започне след няколкото думи и тоста. Ще започне твоят съвместен живот с Чарли.

Тя преглътна с видимо затруднение.

— Зная — смънка, като въртеше между пръстите си една от ресните на покривката с щамповани едри маргарити.

— Не съм убеден. Скъпа, чуй ме. Ако имаш каквито и да било съмнения, сега е моментът да се откажеш.

— Какви съмнения бих могла да имам?! Чарлз е прекрасен мъж, за когото всяка жена с радост би се омъжила! Той е... Той е стабилен, зрял, разумен... Ненастойчив и...

— Ненастойчив ли? Интересна характеристика за младоженец. Какво имаш предвид? Че не настоява да спреш с учителстването или че не настоява да зарязваш всичко по два пъти на ден, за да скачаш при него в леглото, където да утолява зрялата ти страст?

Роури усети как към лицето ѝ се надига гореща вълна, докато и корените на косата ѝ почервеняха от възмущение.

— Как... Как смееш?! — прошепна тя.

Кейн се засмя. Миг по-късно обаче си даде сметка, че е напълно сериозна и усмивката му постепенно се стопи.

— Как смея ли? Роури, жените не използват този израз поне от петдесет години. Мъжете си позволяват доста неща в наши дни, а жените — повече и от тях. Няма табута. Не си ли го забелязала? Ти си свободен човек, госпожице.

— Извини ме — смотолени тя, стана и изскочи като тапа от стаята, оставяйки го да гледа недоумяващо. Вратата на банята хлопна зад нея, а той стоеше, раздиран между желанието да се втурне след нея, или да се махне където му видят очите. Но когато чу мъчителните звуци от гадене, колебанието му изчезна.

Тя бе свита в ъгъла на банята, бледа и трепереща, а по челото ѝ искряха капчици пот. Сърцето му се сви. Не се учуди, че тя не възрази, когато я вдигна на ръце. Ако се съдеше по вида ѝ, нямаше сили дори да помръдне.

— Роури, скъпа, за стомаха ти трябва да се направи нещо! А сега ще те сложа да си легнеш.

— Ужасно ми е неприятно, че ме виждаш в този вид — прошепна нещастно тя. — Мразя да ми е зле. Ненавиждам и месец юли, но най-много от всичко мразя сватбите!

— Хм, сигурно е така. В момент като този е добре до теб да бъде майка ти, но тъй като я няма, ще се опитам да я заместя — положи я върху леглото, свали часовника от китката ѝ, махна фибите от косата ѝ и разхлаби яката на памучната рокля без ръкави. После внимателно разкопча дрехата, измъкна я изпод тялото ѝ, съблече я и я простря на старомодния люлеещ се стол.

Отдолу Роури беше облечена с памучен корсаж. Не бе сигурен дали още произвеждат такива. Тя цялата трепереше и единственото, което го възпираше да отиде при нея в леглото и да я стопли по най-бързия известен досега начин, беше, че в момента, както биха се изразили в медицинските среди, това ѝ беше противопоказно.

— Искаш ли да сваля корсажа и да те завия?

— Да не си посмял! — в очите ѝ блеснаха предупредителни пламъчета.

— Ей, ей, спокойно, само те попитах — Кейн се отдалечи заднешком от леглото ѝ.

— Извинявай, не ми е добре.

Изглеждаше красива, уязвима и нещастна.

— Как се казва лекуващият ти лекар?

— Не ми трябват лекари! Нуждая се единствено от спокойствие.

Правилно. А онова, от което се нуждаеше той, бяха още две седмици в Кий Уест в компанията на онази червенокоса танцьорка. Как ли й беше името, зачуди се той. Само две седмици, и щеше да бъде в безопасност. А вместо това се бе оказал действащо лице в драма, от която може би никога нямаше да успее да се освободи. И най-лошото от всичко беше, че нямаше никакво желание да го направи.

Намокри кърпа и леко изтри с нея лицето, шията и ръцете й. Приглади косата на челото й, като се стараеше да не обръща внимание на усещането от копринения допир до прозрачната й кожа. Тя лежеше със затворени очи, ала той прекрасно знаеше, че не спи.

За Бога, Ороура Кристъл, какво направи с мен, мислеше Кейн. Дълго стоя, впил поглед в нея. След малко дишането й стана равномерно. Веднъж отвори за миг клепачи и на него му се стори, че съзира в очите й страх, но после на лицето й се изписа усмивка и секунда по-късно Роури спеше...

ГЛАВА ПЕТА

Кейн още седеше на покрития с пъстра калъфка фотьойл, когато чу гласа на Маделин Банкс:

— Госпожице Хабърд? Ороура?

Той стана да ѝ отвори вратата.

— Тя си легна, госпожо Банкс.

Изражението на лицето ѝ говореше недвусмислено, че отдавна е трябвало да си е тръгнал и Кейн съжали, че не го бе сторил — заради Роури, защото тя щеше да попадне под подозрението на тази жена.

— Ороура не се чувства добре. Не исках да я оставям сама.

— Аха...

Маделин Банкс беше едра жена. Можеше да се каже, че е хубава или поне внушителна. През времето, когато бяха съседи, той никога не я бе виждал немарлива. Светлата ѝ коса винаги бе с безупречна фризура, а скромните ѝ бижута на вдовица бяха подбрани с безпогрешен вкус. През зимата носеше кашмирени костюми и красиви пуловери, а през лятото — леки костюми в пастелни тонове. Не се потеше и дрехите ѝ никога не се мачкаха. В този момент Кейн би я пратил по дяволите.

— Ходила ли е госпожица... Ороура на лекар?

— Предполагам, че да.

— Мога ли да се осведомя за естеството на заболяването ѝ?

— Стомашно разстройство — ако старата сврака се интересуваше от повече подробности, можеше да попита Роури лично.

Роури лежеше със затворени очи в другия край на къщата. До нея долитаха някакви гласове, ала бе твърде отпаднала, за да я е грижа кой е у дома ѝ. Със сигурност не беше Чарлз — беше твърде зает. Стана такъв от момента, в който тя се съгласи да се омъжи за него. Преди това бе доста по-различен. Не че се беше навъртал кой знае колко около нея, но съвсем недвусмислено я бе ухажвал. Той бе от мъжете, които предизвикват доверие, и тя му се беше доверила...

Ала след като бе дала съгласието си да се омъжи за него, ухажването приключи. Бе озадачена и малко засегната, но ѝ беше обяснил, че ако искат да имат време за сватбено пътешествие, ще трябва да използва всяка минута до сватбата им. Очевидно оползотворяването на времето му не включваше играта, която вече бе спечелил. Защо да се старее? Роури му беше вързана в кърпа. Това не я бе обезпокоило, а навярно би трябвало. Ухажването бе един вид пробен период, нали? Как иначе можеха да знаят дали си подходат? Всички го правеха, а повечето двойки дори не чакаха да се сгодят, преди да се любят. Тя също беше готова да го направи, само че Чарлз не го бе пожелал. И колкото повече чакаше, толкова по-невъзможно ѝ се струваше.

Роури не беше съвсем без опит. В колежа бе излизала с момчета, обикновено заедно с цяла компания. Ходеха на кино и по събирания. От един момент нататък обаче се разделяха по двойки, останалите започваха да се чувстват излишни. Същото беше и със събиранията. Тя почти не пиеше, не спеше с момчета и не се дрогираше, което я правеше скучна за тях.

Филмите наистина я забавляваха, само че се смееше не където трябва. По онова време не ѝ беше особено забавно. Никога не знаеше какво очакват момчетата от нея, нито какво тя да очаква от тях. Знаеше, че животът не е романтичен филм. Не и в наши дни.

Когато се премести в Северна Каролина и започна работа като учителка в училището, където преподаваше и съквартирантката ѝ от колежа, почти се бе отказала от мечтите си. На практика първият мъж, с когото се запозна, беше Чарлз Банкс. Той, разбира се, тогава бе женен и Роури никога не беше гледала на него другояче, освен като на съсед и собственик на жилището ѝ. Сюзън понякога се бе отбивала да си побъбрят и с това контактите на Роури с Банксови се изчерпваха.

После дойде внезапната смърт на Сюзън, новината, която беше потресла целия град, тъй като само допреди седмица я бяха виждали в цветущо здраве. Шест месеца по-късно Чарлз покани наемателката на къщата си да го придружи на един бизнес банкет и тя прие. Оттогава излизаха от време на време — на кино, вечеря или на сбирка с танци в клуба на Чарлз. Той твърдеше, че е самотен, а Роури също се чувстваше така.

... Беше петък вечер в края на април, след традиционното годишно събиране за успешно представилите се ученици. Роури бе донесла у дома си от останалите сандвичи със сирене и сладоледени ванилови вафли заедно с истински китайски порцеланови чаши и чинийки, които беше взела под наем от окаяния. Двата с Чарлз седнаха на верандата, хапваха и си говореха на общи теми, когато изведнъж той се обърна към нея и я попита дали иска да се омъжи за него. От изненада тя се задави и докато той я потупваше по гърба и ѝ подаваше носна кърпа, моментът изгуби и малкото си романтика.

— Е, ще се омъжиш ли за мен? — повтори той.

— Чарлз, сигурен ли си, че искаш това от мен?

— Скъпа, мисля, че бихме си подхождали чудесно. Разбира се, ако търсиш някой герой от роман, който да падне в краката ти, боя се, че не съм подходящ — обърна се към нея с обезоръжаващата си усмивка: — Ако обаче желаеш да се свържеш с човек, който много те цени и уважава и който може да си позволи да се грижи добре за теб, тогава не е нужно да го търсиш другаде. Нали обещавах да си помислиш?

После кротко я целуна. Беше очаквала настоятелност от негова страна, ала прикри разочарованието с усмивка, казвайки си, че сигурно иска да ѝ даде време да свикне. Ала това така и не се случи. Чарлз явно не беше от страстните мъже. Или пък по този начин ѝ засвидетелстваше уважението си. Все пак го беше виждала разгорещен — при опит за получаване на застраховка чрез умишлено предизвикан пожар. Може би след сватбата щеше да се промени...

А ако си останеше същият? „Които си приличат, се привличат“, гласеше старата поговорка. Роури вярваше, че зад нея се крие житейска мъдрост. Ами другата — че се привличат противоположните характери?

В мислите ѝ изплува Кейн Смит и тя седна в леглото, за да изчака реакцията на стомаха си. Тъй като нищо не последва, внимателно стъпи на килимчето. Покрай всички тези ангажименти, не ѝ оставаше време да се заеме със своите проблеми. Да събере книгите си, например. А и днес беше последната събота от месеца, което означаваше, че тази вечер ще има танци в клуба. Ходеха на всички сбирки в него, защото повечето клиенти и бизнес партньори на Чарлз също посещаваха заведението. Веднъж ѝ бе казал, че членството му в

клуба е негово служебно задължение. Оттогава ходенето там беше изгубило своя романтичен ореол за нея.

— Глупости — измърмори тя и прибра косата си назад, усука я и я вдигна високо на тила си, като я хвана с шнола.

Пет минути по-късно се появи във всекидневната. Маделин Банкс седеше вдървено на дъбовия стол и се взираше в нея, сякаш очакваше да се разпадне на съставните си части пред нея. Кейн се надигна от фотьойла и като я гледаше окуражително, попита:

— Сигурна ли си, че си достатъчно добре, за да ставаш?

Роури едва се сдържа да не се поддаде на обзелото я желание да хвърли нещо тежко по бъдещата си свекърва.

— Госпожице... Хм... Хабърд, моят личен лекар все още практикува. Сигурна съм, че ако му се обадя, с удоволствие ще ви прегледа — рече Мади Банкс.

— Благодаря, госпожо Банкс. Чувствам се отлично. Беше просто от нерви. Зная добре, че не бива да прекалявам с кафето...

— Сутринта Чарлз ме помоли да намина, за да обсъдим някои въпроси с вас, но мисля, че могат да почакаат до следобед.

Можеха да почакаат и до кацането на марсианците, но това едва ли щеше да промени нещо, каза си наум Роури.

— Предпочитам по-скоро да приключа с всичко. Не обичам да стоя без работа. Нещата се натрупват, а както знаете... — тя млъкна. Тази жена й действаше на нервите, а в такива случаи ставаше ужасно бърлива, от което се чувстваше още по-зле!

Кейн стана, пожела им приятен ден, смигна на Роури и си отиде. Като пътник на „Титаник“, видял как и последната спасителна лодка отплува, тя се обърна решително към възрастната жена:

— Госпожо Банкс, Чарлз ми каза, че възнамерявате да се върнете в Табаковил...

След три часа Мади Банкс беше очертала недвусмислено пред бъдещата си снаха територията си на действие. Майката на Чарлз бе същински валяк! Без значение какво й се казваше, тя си знаеше своето! А това бе едва началото!

Разговорът се бе пренесъл в къщата на Чарлз, когато пристигна Ив. Ивлин Банкс Сандърс беше висока дългокрака разновидност от женски пол на брат си. Роури бе приятелски настроена към нея. Може би тя щеше да поговори с майка си, защото до момента Роури не бе успяла да вземе думата.

— Значи вие сте малката учителка на Чарлз!

— С нетърпение очаквах да се запозная с вас, госпожо Сандърс! — казаното бе чиста лъжа. До гуша й беше дошло от роднините на Чарлз... Той обаче още не бе видял нейните!

— Вие сте по-хубава, отколкото ви описа майка ми — засмя се Ив. — Ох, капнала съм! Имам нужда да пийна нещо, да взема една освежаваща вана и чак тогава отново ще бъда човек. Мамо, ела горе при мен, докато разопаковам багажа си. Не можеш да си представиш последната приумица на Том!

— Сигурна съм, че госпожица Хабърд ще ни извини, нали, скъпа? Чарли ще занесе нещата ти горе в източната стая, Ив.

Ив се запъти по стълбите, а госпожа Банкс изчезна нанякъде да търси икономката. Роури се почувства съвсем ненужна.

Тя се прибра и, понеже стомахът й продължаваше да я боли, си приготви от билковия чай на баща си от лайка и мента. После издърпа чекмеджето с бельо и изхвърли всички бикини с разтегнати ластиси. Най-последно беше свършила нещо!

В четири и половина Чарлз й се обади по телефона.

— Майка ми каза, че не си била добре тази сутрин.

— Просто от нервния ми стомах, не е едра шарка.

— За Бога, Ороура, да не би наистина...

— Не, нищо ми няма, Чарлз! Просто се пошегувах. Наистина.

— Сигурна ли си? Кейн и Ив биха могли да отидат в клуба сами, а аз или майка да останем при теб.

Само през трупа ми, каза си тя с мрачна усмивка.

— Не, добре съм. Чувствам се чудесно. Всъщност нещата ми вече са прибрани и готови за преместването. Тъ... Каза ли ти госпожа Банкс, че тази сутрин поговорихме доста дълго?

— Спомена, че си имала голям напредък.

— О, да, наистина! — засмя се с нотка на ирония тя.

Напредъкът се състоеше в това, че вече се знаеше коя госпожа Банкс ще командва и коя ще трябва да си мълчи.

След първите два часа, през които се бе съгласявала с мнението на бъдещата си свекърва, че розите са прекрасни, че наистина не бива да се подценява ландшафтът и още хиляди дреболии, Роури се почувства отвратена от малодушието си. Истината бе, че харесваше естествено избуялите градини и розови храсти, небрежно пръснати из двора с нацъфтели по тях истински цветове. Толкова се беше надявала да разчупи правоъгълните форми на цветните лехи, да засади в тях перуники и дори зеленчуци! Всъщност бе очаквала с нетърпение да превърне цялото имение в жизнерадостно и неповторимо място, да го промени, както и Чарлз. Уви, нямаше късмет!

— До седем и половина, нали? — долетя до нея гласът му.

— Чудесно — отвърна уморено тя. — Ще бъда готова.

В седем и двацет вече бе облякла вталена рокля в розово и бяло с висока яка. Косата ѝ бе красиво сплетена отзад. Пръсна си от любимия лек парфюм и сложи подарените от баба ѝ гранатени обеци, както и годежния пръстен с диамант от Чарлз. Но готова ли беше? Толкова далеч бе от това състояние, че направо ѝ се плачеше. Тази седмица имаше сериозното намерение да отиде на гинеколог, ала нервите ѝ не бяха издържали. Защо просто не можеха да поговорят като зрели хора с Чарлз, да му каже истината и да намерят разумно разрешение на въпроса?

— Скъпи — репетираше тя, — все още съм девствена. И с течение на времето се притеснявах за... Нали разбираш? Би ли имал нещо против, ако се подложя на малка гинекологична намеса? За да не се притесняваме първия път и...

Въздъхна, като се чудеше защо не постъпи като повечето жени — да реши въпроса с малка любовна авантюра.

Не бе поради липса на подходящ мъж. Но онзи футболист, с когото излизаше през първата седмица на престоя си в този щат, я бе изплашил до смърт с грубите си ласки на пещерен човек. Вече съжаляваше, че не беше отстъпила пред неговата настойчивост. Сега нямаше да се измъчва от тези глупави притеснения! Да не говорим за особените ѝ сънища напоследък, в които главното действащо лице не бе Чарлз!

Когато пристигнаха в клуба, месечната танцова забава беше в разгара си, а нивото на шума недвусмислено говореше, че барът е бил отворен още в ранния следобед. Маделин Банкс не бе дошла под предлог, че има да пише писма. Ив и Роури оставиха за малко мъжете и отидоха до дамската тоалетна. Ив извади пудра и оправи безупречния си грим, след което я предложи и на Роури.

— Много е хубава, може да прикрие дори твоите лунички.

— Благодаря, но засега се въздържам — очите им се срещнаха в огледалото и Роури се подготви да чуе същинския въпрос.

— От колко време се познавате с Чарлз?

— О, от няколко години. Запознахме се, когато дойдох тук от едно малко градче, близо до Лексингтън, щата Кентъки, за да работя като учителка.

— А Кейн? Изглежда се разбирате доста добре.

— Познаваме се от няколко дни. Изглежда... приятен.

Ив пръсна между гърдите си тежък „Пойзън“ и пусна флакона с парфюма в чантичката си.

— Скъпа, времето и музиката са приятни. А Кейн Смит е адски привлекателен! Не мога да си представя как съм могла да го забравя. Всъщност тогава бях снобка, а съседите Смит бяха под нивото ми — засмя се тя.

Странно, но Роури вече не я намираше за толкова симпатична.

— Трябва да се връщаме — каза тя. Нямаше желание да разговаря за Кейн с жена, която очевидно го харесваше!

Пет минути след като четиримата бяха свършили с вечерята и пиеха втора бутилка вино, Роури не помнеше какво точно са яли. Господи, защо бе облякла рокля с толкова висока яка в тази задушна нощ!

Внезапно навън отекна гръмотевица и тя се стресна.

— Добре ли си, скъпа? — попита Чарлз.

— О, да. Чудесно! — просия насреща му, преструвайки се, че не забелязва Ив, която се беше навела към Кейн и се бе опряла свойски на ръкава на лепеното му сако.

— Не може да бъде! — възкликна Ив. — Кейн, но това наистина си ти, нали? Защо никой не ми е казал?

С леко раздражение Чарлз се обърна към сестра си:

— Какво става, скъпа? Какви са тези възгласи?

— Брат ми, знаеш ли, че нашият Кейн е писателят Кейн Смит?

Погледът на Роури се премести от Ив към Кейн, после към Чарлз и отново се върна върху Кейн, който бе намръщен.

— Ив, ако вече си свършила с ласкателствата, предлагам да потанцуваме — каза хладно той.

Двамата се отдалечиха към дансинга.

— Май пропуснах нещо — каза Роури.

— Нищо важно, скъпа. Мислиш ли, че се чувстваш достатъчно добре, за да танцуваш?

— Чарлз, колко пъти трябва да ти казвам, че се чувствам прекрасно?! — отвърна с явно раздразнение тя.

След два танца си размениха партньорите. Не стана ясно кой го бе предложил. Във всеки случай едва ли беше Ив. Като се държеше на почтително разстояние от Роури, Кейн я водеше със завидно умение по дансинга. И двамата мълчаха. Само след няколко секунди тя почувства, че лекият натиск на пръстите му върху гърба ѝ я кара цялата да гори.

— Като че ли ще вали — промълви с нотка на безпомощност.

— Май че да.

Някаква двойка я блъсна, Роури залитна и за миг се притисна плътно към него, но веднага се отдръпна като ужилена. Кейн се усмихна по познатия ѝ леко ироничен начин, а тя усети, че се изчервява и измънка:

— Мисля, че оркестърът има нужда от почивка.

— Искаш ли да спрем да танцуваме?

— Ако ти не искаш...

— Не искам — каза дрезгаво той. — Не и с теб.

Не бе очаквала, че ще я заболи толкова силно.

— Сигурно знаеш какво говориш — отвърна, след като се съвзе.

Двамата стояха неподвижни до прозорците. Кейн не отместваше ръка от нейната талия, като държеше в другата пръстите ѝ. И вместо да се отдръпне, се приближи към нея тъкмо когато внезапно блясък на светкавица превърна дърветата отвън в приказни сенки. Стресната от трясъка на падналата наблизко гръмотевица, Роури го погледна, обзета от ужас.

— Кейн, аз...

— Не го казвай.

— Какво да не казвам? — прошепна тя. Сякаш не бе в състояние да мисли.

— Просто не говори. Скъпа, добрите ми маниери се крепят на косъм и само едно твое движение или дума и аз...

Роури стисна очи. Едва си поемаше дъх и всяка клетка от тялото ѝ се опиваше от допира на този мъж, който с едната си ръка я държеше през кръста, а с другата стискаше пръстите ѝ. *Той се готви да ме целуне тук, пред всички*, мислеше замаяно тя. В момента, в който затвори очи и се олюля към него, целият останал свят бе престанал да съществува за нея.

Внезапно оркестърът замлъкна и от микрофона прозвуча гласът на ръководителя му:

— Е, приятели, помолиха ме да напомня на онези от вас, които карат открити автомобили, че всеки момент ще се излее пороен дъжд. А сега, за останалите щастливци една стара полка, за да заглушим гръмотевиците.

Роури гледаше невярващо. Чувстваше се така, сякаш бе изкачила тичешком планината Пайлът Маунтин. Ръцете на Кейн я пуснаха, а тя моментално се обърна и се отправи бързо към масата.

— Става късно — каза Чарлз, който ги чакаше. — Освен това предпочитам да не карам в дъжда.

— Аз съм готова да тръгваме — Роури прибра малката си чантичка и опита да се абстрахира от допира на минаващия край нея Кейн.

Понеже шофьорът беше Чарлз, и останалите трима трябваше да си тръгнат с него.

— Пфу, никак не си се променил, брат ми! — даде израз на недоволството си Ив. — Няколко капки дъжд и кой знае какво е станало!

— Ороура не се чувства добре — оправда се с нея той, от което наистина ѝ призля.

Пътуваха мълчаливо в тъмнината. Когато бяха преполовили пътя, Роури осъзна, че навън вали. Ала лошото тепърва ѝ предстоеше. Още щом завиха зад ъгъла на тяхната улица, пред очите ѝ изникна семейният микробус, блестящ на дъжда под уличната лампа. Как беше възможно да пристигнат толкова рано?!

Сватбата беше чак след седмица! Освен това можеха първо да се обадят по телефона. Може би бе просто случаен микробус, отбил встрани от пътя, докато отmine дъждът? Не, нямаше никаква грешка — насреща ѝ се показа величествената дъга на яркзеления фон. Нямаше никакво съмнение! Близките ѝ бяха пристигнали за сватбата!

ГЛАВА ШЕСТА

След един час Роури поведе родителите си към малката къща. Следвайки точните ѝ описания, те бяха пристигнали минути, след като четиримата бяха тръгнали за клуба. Понеже никой не им отворил, Пийс отишла да попита в съседната къща.

Мади Банкс навярно бе подходяща за компания на някой фелдфебел, но не и за Хабърдови. Въпреки че вече бяха променили старото си презрително отношение към капиталистите, обществените порядки, разбиранията на Бил и Съни за света бяха на светлинни години от тези на Маделин Банкс.

Майка ѝ беше страстна привърженичка на учението за прераждането и кармата. За нея всеки — от английската кралица до най-изпадналия просяк, изпълняваше своето предопределение и изкупуваше греховете от миналия си живот.

Напоследък Бил криеше трудноразбираемите си възгледи. Доколкото на нея ѝ бе известно, той не ставаше член на никоя организация, докато не се убедеше, че това би спомогнало за утвърждаване идеите на природосъобразния начин на живот. Всъщност никога не забрави, че спечелените с тежък труд пари на неговия баща му бяха дали шанса да влезе в правия път в средата на шестдесетте години. Финансовото могъщество на Бил, разбира се, не се простираше много отвъд китарата му за шестстотин долара и ръчно изработените сандали от кожа на воден бивол. Роури подозираше, че дълбоко в себе си винаги е бил капиталист — беше се адаптирал с изненадваща лекота към новия начин на живот, без да се отказва от свободолюбивия си дух. Като за мъж на средна възраст с прошарена коса, започнала да оплешивява, изглеждаше доста привлекателен в белите си памучни панталони, пъстра риза и гердан от африкански камъни. Какво ли си мислеше за Чарлз? А за Кейн?

Съни почти не се бе променила с годините. Роури никога не успя да си я представи в спретнатата къща на Мейн Стрийт, облечена като повечето деца — с готови евтини дрехи. Тя беше уникална!

Моделираше дрехи и композираше музика. Понякога Роури имаше чувството, че Съни е не майката, а детето. Разбиранията ѝ за секса, например, бяха доста свободни.

Докато спусна щорите и приготви леглата, родителите ѝ пренесоха в гостната багажа си, състоящ се от два куфара и множество найлонови торбички.

— Скъпа, сигурна ли си, че искаш да се омъжиш за него? Не си ли забелязала аурата му? — попита Съни. — Тя е...

— Бил, искаш ли малко чай, преди лягане? — Роури се престори, че не е чула въпроса на майка си. — Имам от специалния, „Нирваналенд“, който ти ми изпрати. Вкусът му е на бира с розмарин, но ще ти помогне да заспиш по-бързо в новото легло.

— Онова сиво... — размишляваше Съни. — Не е точно нездравословно, но някак... Предполагам, че разбираш.

— Чаят ли? — едновременно попитаха Роури и Бил.

Безцветните ѝ мигли трепнаха. Беше на четиридесет и пет, с лунички, със същата руса коса на променящи се ивици като на Роури и спокойно можеше да мине за нейна връстничка.

— Какъв чай? Говорех за аурата на Чарлз. Мила, ти знаеш, че е крайно неподходящ за теб, нали? Коя е рождената му дата? Ще му направя набързо хороскоп. Продължих ли твоя? Няма да е зле да го направя, макар че вече зная къде е проблемът. При него е много силно влиянието на Козирога. Не че родените под знака на Венера не могат да бъдат чудесни, но той няма да те направи щастлива. Виж, ако се женеше за онзи прекрасен Скорпион...

— Мамо! — прекъсна я Роури. — Аз и Чарлз си подхождаме идеално! Той има всички качества, които съм искала да притежава бъдещият ми съпруг, а аз съм истинска късметлийка, че ме иска за жена!

— О, мила, ти си объркана, нали? — лицето на Съни помръкна. — И не знаеш към кого да се обърнеш за помощ. Добре, ето ме. Аз съм тук и всичко ще отиде на мястото си. Само трябва да следваш интуицията си. Довери ми се, миличко! Никога не греша за тези неща, нали, Бил?

Роури се отказа да спори. Когато майка ѝ беше на тази вълна, най-добре беше да се преструват, че са съгласни с нея. Накрая си пожелаха „лека нощ“ и Роури също отиде да си легне. Положението не

беше чак толкова катастрофално, поне засега, мислеше тя. Фона се бе държала поносимо — флиртуваше леко с Чарлз и Кейн, но тя винаги започваше авантюрите си по този начин. Беше мързеливичка и доста глупава, ала бе толкова хубава и добра, че всички ѝ прощаваха, дори когато отиваше твърде далеч в лудориите си.

Естествено, госпожа Банкс се беше държала с ледена любезност, ала като благовъзпитана дама не си бе позволила каквато и да било забележка. Съни и Бил не го съзнаваха, естествено, а Мисти бе привлякла вниманието ѝ с лекция за вредата от месото. Утре предстоеше втората — за кожените палта, после за дупката в озоновия слой...

Горкият Чарлз! Сигурно се чудеше дали да взема всичко на сериозно, или не. Налагаше се да приеме Хабърдови такива, каквито са. А Роури ги обичаше искрено и предано. Би жертвала живота си за тях, обаче не можеше да очаква разбиране от Маделин Банкс. Как да ѝ обясни, че Съни възприема живота като изкупление на предишните грехове, извършени в миналия? Или че Бил се бе опитал да лети с някакви изкуствени криле като Икар? Или че едната ѝ сестра беше войнстваща вегетарианка, а другата наричаше себе си „изпълнителка на стриптийз в мюзикъл“ и така се прехранваше, защото за това не се изискваше нито образование, нито ранно ставане?

Поне Пийс и Ив си бяха допаднали. Роури ги бе чула да обменят опит за адвокати и имуществени дела. Един Бог знаеше какви ги бяха надробили, след като си беше тръгнала с Бил и Съни тази вечер... Нямахме да се учуди, ако утре сутринта се събудеше без годеник и без квартира и бъде принудена да напусне щата под охрана. Последната ѝ мисъл, преди да заспи, беше: *За кой прекрасен Скорпион говореше майка?*

Когато се събуди, от хубаво подредената ѝ кухня нямаше и помен, а родителите ѝ бяха изчезнали. Докато мислеше какво ли би могло да се е случило, пристигна Мисти.

— Значи това е твоето гнезденце. Удобно е. Ако беше мое, щях да махна тези хилави цветя, да съборя онази стена и да сложа френски прозорец, а после да боядисам всичко в бяло, дори и мебелите. Какво ще кажеш?

— Ще кажа, че Бил и Съни първо са хвърлили бомба в кухнята ми, а после са се изпарили.

— О, баща ни работи над нещо внушително. Хрумна му идея за нов хранителен продукт — с овесени ядки, житни кълнове, стафиди и слънчоглед. Проблемът е как да го пакетира.

— Моля те, не ми се говори за подобни рецепти — Роури се намести в стола. И тази нощ не бе спала добре. — Ако са отишли на закуска у Банксови, също не ми казвай.

— Май отидоха до мелницата, за да проверят как се мели зърното — с камъни или стомана. Ив и Пийс излязоха по магазините, а Фона е още в леглото.

— Госпожа Банкс каза ли нещо... след като си тръгнахме снощи?

— Какво по-точно?

— За... Знаеш за какво. За нас. За семейството ни!

Мисти трепна. Тя беше на двасет и две, дребничка, по-светла от Роури, с големи сини очи и трапчинка на брадичката. Голямата ѝ болка беше, че никой не я вземаше на сериозно.

— Мислиш ли, че щеше да го каже точно на мен? И какво има да казва? Ние сме почтени, уважаваме законите и сме платежоспособни данькоплатци — напоследък Мисти се занимаваше със счетоводството на „Хабърдс Хевънли“. — Какво ни е?

— О, нищо, разбира се — изрече сестра ѝ иронично. — Ако, разбира се, пренебрегнем факта, че родителите ни пушат всякакви треволяци, които растат по разни култови дървета, гледат на раждането като на зрелище и...

— Може да растат и под култовите дървета — поправи я Мисти. — Колкото до раждането, много хора го правят. Наричат го съпреживяване.

— Бях едва тригодишна, когато се роди Пийс! Не исках да съпреживявам тази кървава, изпълнена със стенания гледка!

— Ау! — възкликна Мисти. — Баба ни наистина те е побъркала. Винаги съм мислила, че си някак различна. Но аз лично не бих искала да бъда отгледана от жена, която носи дантелен корсет. Не допускаш ли, че може би е от възрастта ти? Или просто се стараеш да бъдеш в крак със света на Чарлз?

— Опитвам се да бъда в крак с реалността — тросна се Роури, но като видя учуденото изражение на сестра си, добави по-меко: —

Извинявай, че избухнах, Мисти. Само...

— Разбирам — прекъсна я тя. — Не ти стига, че се жениш за това мамино синче, а сега се оказва, че ще трябва да понасяш и агресивната му майка. Сигурна съм, че би се справила по-добре, ако не беше задръстила организма си с плътта на толкова мъртви животинки, на...

— Не ме закачай, Мисти Морнинг Хабърд! Или, кълна се, ще...

— Ще ме задържиш след часовете? Или ще ме накараш да изтрия черната дъска? Извинявай, но аз само наричам нещата с истинските им имена. А ти си толкова напрегната, че просто изглеждаш ужасно!

— Благодаря, наистина имах нужда от комплиментта ти.

— Ей, шегувам се! Като за прекалено съвестна, изпълнена със задръжки и предразсъдъци трийсет и една годишна стара мо...

— За твоя информация, току-що навърших трийсет! — сопна се Роури.

— Трийсетгодишна стара месоядка — поправи се сестра й — изглеждаш доста прилично. Но, скъпа, трябва да си луда, за да очакваш, че ще се разбирате с Чарлз. Този жив калкулатор ще бъде втората злина в живота ти!

— О? А коя според теб е първата?

— Баба Тюддейл! Тя никога не прости на майка ни, че е избягала от нея. Моето мнение е, че си го е изкарала на теб. Или може би си такава заради онзи кретен, който се опита да те изнасили, докато...

— Мисти!

— Да, така е. Помня как ни казаха, че заминаваш за Кентъки, защото майката на Съни имала нужда някой да живее с нея. Но Пийс е била с теб и беше достатъчно голяма, за да разбира какво се е случило. Благодарение на силния писък, който е надала, Бил веднага е дотичал, иначе кой знае какво е щяло да стане с теб. След няколко дни ни казаха, че си на път за Кентъки, а онзи гадняр направо го спускаха от бой.

— Не си спомням нищо от това — изрече с безизразен глас Роури и смени темата: — Закуси ли вече?

— Това, което искам да ти кажа, е да не допуснеш грешката да се омъжиш за този безполов сухар, само защото като дете си имала нещастieto да преживееш такъв шок! Подобни неща се случват по-

често, отколкото предполагаш. Не съсипвай останалата част от живота си!

— Свърши ли?

— Просто искам да бъдеш щастлива — въздъхна Мисти и се пресегна към фъстъците. — Но не съм сигурна, че Чарлз...

— Той е чудесен и ще ме направи невероятно щастлива.

— Вярваш ли си? Роури, той е тъп! Хубав е, но какво от това? Чарлз е ограничен.

— Харесвам ограничените хора! Аз пък обичам реда!

— И аз съм вегетарианка и обичам варени гулии, но не бих искала да прекарам с тях остатъка от живота си. По-добре се заеми с приятеля на Чарлз, писателя. Иначе ще го направя аз!

Роури не искаше да говорят нито за него, нито за Чарлз, когото се чувстваше задължена да защити.

— Не можеш да наречеш някого тъп, само защото не седи на пода, не свири на китара и се държи сериозно.

— О, нашите вече не правят така. На Съни отдавна й минаха тези мераци, а Бил имаше толкова разправи, докато узакони бизнеса си, че не би посмял.

— И слава Богу! Ако госпожа Банкс някога реши... Всъщност за какво разговаряхте снощи с нея, преди да се върнем от клуба?

— За теб, за нас, за родословното ни дърво... Нали знаеш, обичайните встъпителни фрази. Интересуваше се дали имаме участник във Войната за независимост и на чия страна — Роури изстена. Възгледите на Съни за войните бяха меко казано ексцентрични. — После готвачката ни приготви нещо за хапване, май че беше ориз, туршия и зеле. А след това излязохме на двора, за да видим къде ще бъде сватбеният обред. Аз й казах, че розите й имат нужда от наторяване, а тя се оплака от голите охлюви. Тогава Съни я посъветва да полива наоколо с бира и да остави някой и друг плевел около растенията, за да има какво да пасат горките животинки. Изобщо всичко мина мирно и спокойно.

— Искаш да кажеш, че Фона не предложи да направи стриптийз и да танцува на сватбата?

— Много й се спеше. Взехме я направо от едно събиране.

— Предпочитах да изречем брачния обет пред мировия съдия — отново изстена Роури, — но Чарлз каза, че майка му не иска и да чуе за

това, така че... — съболезнователният поглед на Мисти я накара да стисне зъби и да се заеме с подреждането на кухнята.

— Бил сигурно е търсил да закуси с нещо, което не е захаросано и да не съдържа консерванти — каза сестра ѝ, докато си връзваше престилка, за да ѝ помогне.

— В такъв случай е трябвало да отиде на друг адрес!

Току-що бяха разтребили, когато Фона се появи, прозина се и се усмихна сияйно.

— Хмм... Добре направихме, че дойдохме. Природата е фантастична! Очаквах, че ще бъде адски скучно, но Съни каза, че е по-добре да дойдем по-рано, защото усещала някакви твои тревожни вибрации и трябвало да те... мо-ра-ли-зи-ра-ме — изрече трудната дума на срички тя.

— Не да я морализираме, а да я подкрепим морално — поправи я Мисти, докато най-красивата от сестрите Хабърд се прозяваше отново.

— Искаш ли нещо, Фона? — пресегна се за чиста купичка Роури.

— Ммм... какво е менюто? Ако ми предлагаш онзи апетитен батко, няма да ти откажа.

— Кейн ли имаш предвид? — ококори се Роури.

Фона се засмя, а след миг и Мисти се присъедини към нея. Роури гледаше ту едната, ту другата, после сложи ръце на хълбоците си и започна да потропва нервно с крак. Сестрите ѝ наричаха това „бойният танц на Роури“.

— Ей, вие двете! Я да престанете!

— Извинявай, но е... — започна Мисти, ала нов изблик на смях ѝ попречи да продължи.

— Направо невероятно! — допълни Фона.

— Съни го усети! — задъхана от смеха, изрече Мисти.

— Скорпионът ли?

— Да! С тези изпълнени с нега очи, нямаше как да не е Скорпион.

— Ей, двете любовчийки, ще спрете ли да хихикате като тийнейджърки?

Накрая двете по-малки сестри се успокоиха и след малко вече закусваха и бърбреха оживено за всякакви дреболии. Изведнъж Мисти се сети:

— О, щях да забравя, Чарли ме помоли да ти кажа, че ще дойде следобед и после всички ще ходим на вечеря в някакъв клуб.

— Включително и онзи сладур Кейн ли? — провлече Фона, отиде и си наля кафе, а после с лека танцова стъпка занесе пълната чашка до масата, без да разлее и капчица.

Роури въздъхна и се отказа да я вразумява. Фона си беше Фона. Когато вървеше, всяко мускулче на великолепното ѝ тяло сякаш танцуваше.

— Трябва ли да ходиш по този начин? — отново въздъхна тя.

— Как?

— Като купа с желатин.

— Зависи от мястото — сестра ѝ нацупи коригираните си със силикон устни. — Ще те науча, ако мислиш, че това ще ти помогне да размекнеш твоя Чарли. Или може би да го втвърдиш? — усмихна се с израз на порочна невинност тя, а Мисти едва се сдържа да не прихне отново.

В този момент се появи Кейн с наполовина разкопчана бяла риза и коса, още мокра от сутрешния душ.

— Добро утро, госпожици. Да не прекъснах важен разговор?

— О, не! — отвърна с пламнали страни Роури. — Ако искаш да ми направиш услуга, би ли извел тези две деца навън да поиграят, докато закуся и реша какво да правя днес? — изведнъж се почувства с хиляда години по-стара от сестрите си, които бяха на двайсет и две и на двайсет и пет. Стара, уморена, самотна и... изплашена.

Кейн се отзова с готовност на молбата ѝ и изведе момичетата през задната врата в топлината на късната утрин. А Роури се ненавиждаше заради обзелата я ревност. След малко започна да я измъчва чувство на вина, което напоследък се появяваше твърде често. Какво, по дяволите, беше направила, че да го изпитва така осезателно и да страда? Чарлз бе настоял да покани близките си за сватбата и тя го беше сторила. Сега тя поиска от Кейн да забавлява сестрите ѝ и той го бе направил.

Може би следобед в прегръдките на Чарлз това ужасно чувство, както и несигурността ѝ щяха да изчезнат...

Роури се приготвяше за излизане с Чарлз. Облече най-хубавата си рокля — бледосиня, с яка с рязана бродерия и маншети. Пръсна си парфюм на шията и напудри обилно луничките си с ясното съзнание, че това е безполезно.

Чарлз я прегърна, а тя обви ръце около врата му и напипа китката си, за да провери дали пулсът ѝ се е учестил. Не беше... Или не можеше да прецени обективно в тази жега?

Излязоха с колата и спряха до един малък парк край реката. Чарлз остави двигателя да работи заради климатичната инсталация. Въпреки горещината Роури предпочиташе да излязат и да поседнат на тревата, за да вдиша топлия влажен въздух, който се издигаше над Ядкин Ривър. Все пак бе израсла сред природата...

— Чудя се как цялото ми семейство не потегли след нас, за да разгледа околността — пошегува се тя.

— Кейн ще ги забавлява. Изглежда двамата с Фона доста си допадат. Няма да е зле да я предупредиш за него, Ороура. Имам предвид... Тъъ... Той е напълно почтен мъж, разбира се, но с жените е... Искам да кажа, че сестра ти е твърде млада. Не бих искал да страда.

— Фона?! Да страда?!

— Това истинското ѝ име ли е?

— Да, съвсем. Чарлз, майка ти... Искам да кажа, не съм сигурна, че тя ще бъде щастлива с нас — не ѝ се говореше за роднините ѝ, най-малкото пък за Фона и Кейн.

— Майка ми живееше тук допреди сватбата ни със Сюзън. Не бих могъл да ѝ кажа, че не е добре дошла, Ороура. Тя не би разбрала и би се обидила.

— Предполагам, че е така — сви рамене. Беше чела някъде, че добрите синове стават после и добри съпрузи.

— Когато започнеш училище, ще бъдеш доволна, че има кой да ти помага, ще видиш.

Сигурно беше прав. Чарлз никога не бе имал нищо против тя да продължи работа. А Роури наистина бе добра учителка и имаше подход към децата. Надяваше се един ден да има и свои...

— Помолих Кейн да върне момичетата към пет часа, за да могат да се приготвят за вечерта. Фона спомена, че работи в шоу бизнеса.

Едва сдържайки смеха си, тя го погледна, за да разбере сериозно ли говори. Сестра ѝ обичаше да казва на хората какво ли не, само за да се забавлява с реакциите им. Ала Чарлз не се занасяше. Загледа се в профила му. Годеникът ѝ беше много хубав мъж, чертите на лицето му бяха съвършени, не като на...

— Да — каза тя и заразглежда изгризаните си нокти, — наистина е в този бранш. Чарлз, обичаш ли ме?

— Ороура! — изглеждаше така, сякаш го бе ударила с парцал по главата. — Що за идиотски въпрос? Щях ли да искам ръката ти, ако не ме е грижа за теб?

— Не те попитах дали те е грижа за мен, а дали ме обичаш. Защото, ако наистина ме обичаш, ми го показваш по доста странен начин.

— Ороура, струва ми се, че си доста преуморена. Затова помолих майка ми и Ив да поемат част от задачите — тя понечи да възрази, но той я спря, като вдигна ръка. Мина ѝ през ума, че е доста по-пухкава и нежна от нейната. — Скъпа — каза мило Чарлз, — ние не сме двойка влюбени тийнейджъри. Зная, че се омъжваш за първи път, но, Ороура, ти си на трийсет години! Сигурно като образована и разумна жена си стигнала до извода, че думи като *любов* и *страст* са доста изтъркани. Уважението и грижата за другия са най-важното за един успешен брак. Както и сходния произход... — на това място леко трепна, ала очите на Роури бяха изпълнени със сълзи и тя не забеляза нищо. — Мисля, че всичко ще се оправи — промърмори той. — Между другото, снощи баща ти ми спомена, че не си е направил застрахователна полица. Откровено казано, бях изумен! В този бизнес е недопустимо да нямаш солидна застраховка.

— Ако нямаш нищо против, бих искала да се прибера — съвсем тихо помоли Роури.

— Да, разбира се, скъпа. Мигрената ти, нали? Напоследък доста често страдаш от нея.

Имам язва, а не мигрена, идеше ѝ да изкрещи, но изобщо не си направи труда да го поправя...

ГЛАВА СЕДМА

В мазето на голямата, внушителна къща на Банковски старата водонагревателна инсталация се задъхваше в отчаяни опити да задоволи нуждите на толкова гости от женски пол. На втория етаж Кейн, който търпеливо бе изчакал да се изкъпе и последната, сега стоически понасяше студения душ. После се наметна с изгладена хавлия. Чудеше се за какъв дявол у Банковски се глади всичко, до последния парцал за миене.

Роури и Мади Банкс под един покрив? Изключено!

Роури и Чарли Банкс в едно легло? Само през трупа му!

— Кейн, готов ли си? — извика приятелят му от вратата и влезе. Беше облечен с бледосив костюм, досущ като всеки друг, който беше носил през последните дванайсет лета. С малка разлика в реверите и копчетата.

— Чарли, не прави това! — каза Кейн.

— Кое да не правя? Побързай! Вече е без петнайсет.

Кейн изруга наум. Бе избрал неподходящ момент за разговор. Дори не знаеше какво точно да му каже. Дявол да го вземе, по нищо не отстъпваше на Чарли! Винаги се беше смятал за честен и почтен мъж. Е, поне досега не беше изпадал в подобна ситуация! Какво да му каже? Познаваше годеницата му само от седмица. С бившата му съпруга бяха имали тригодишна връзка, а бракът им не успя да оцелее и до края на сватбеното пътешествие. Освен това не той, а Чарлз беше този, който искаше да се жени. Кейн имаше свой начин на живот, къща извън града, разположена достатъчно близо до морето, за да се разхожда по брега, когато го стегне шапката. Или просто да се качи в колата и да пътува с дни, накъдето му видят очите без определена цел, докато се поуспокои. Той нямаше нужда от съпруга, а само от жена за някоя и друга нощ!

Ала при мисълта, че това беше среднощната миячка на подове, необикновената ваятелка на восък, началната учителка, почитателката на подозрителни храни, полагащата отчаяни опити да бъде сучна и

подредена, свенливата Ороура Хабърд... Не, не можеше просто да я заведе в леглото си, а после да ѝ благодари и да изчезне нанякъде...

Чарлз отвори по-широко прозореца. В повечето стаи имаше климатични инсталации, но тази бе импровизирана гостна.

— Кейн, много съм ти задължен, че прие да се преместиш тук снощи. И през ум не ми бе минавало, че цялото семейство на Ороура ще пристигне толкова рано. Майка и аз мислехме да им направим резервация в някой хотел в града.

Кейн поставяше копчетата си за ръкавели. Обикновено не ги слагаше. Както не обличаше и риза с дълъг ръкав, когато температурата навън бе трийсет и пет градуса. Това беше едно от предимствата на неговия стил на живот.

— Интересни хора — отбеляза разсеяно той, като продължи с опитите да убеди себе си, че е воден единствено от алтруизъм и от интересите на приятеля си.

— Майка ѝ е доста особена, а баща ѝ... Кейн, той носи гердан! А какво мислиш за сестрите?

— Хубави. Интересни. Различни.

— Разбрах, че тази с кестенявата коса е танцьорка. Има голямо самочувствие! Струва ми се, че не е добра, колкото би трябвало да бъде.

Вдигнал брадичка пред огледалото, за да нагласи възела на вратовръзката си, Кейн се усмихна широко:

— А колко добра би трябвало да бъде според теб, Чарли?

— Знаеш какво имам предвид — намуси се той. — Тя е вариететна актриса. Каза ми, че е в шоу бизнеса.

— Имаш предвид, че е от ония жени, които едно време танцуваха до сутринта в „Кинг Феър“ ли?

— Не би ме изненадало. Би ли допуснал? Сестрата на Ороура с такава професия?! И да го заяви открито?

— Чарли, бъди реалист — Кейн с мъка се сдържаше да не прихне. — Танците, стриптийзът и красивата външност се търсят във всяко добро шоу. Същите неприлични неща, които навремето бяха незаконни, сега са съвсем обичайни. Огледай се, Чарли! Сексът вече се продава легално.

— Искан да кажа, че според мен Ороура няма нищо общо с тях. Тя изобщо не е такава, а е...

— Каква е, Чарли? Убеден ли си, че имаш представа каква е?

— Що за въпрос? Разбира се, че имам! Нали не възнамеряваш да си сложиш тази вратовръзка? — посочи крещящия аксесоар от изкуствена коприна, купен от магазинче в Кий Уест. Беше истински шедьовър на кича.

— Хубава е, нали? Имам слабост към залези и палми. Искаш ли да ти подаря такава за сватбата? Вече подарих на Роури еспадрили с пайети.

Чарлз няколко пъти отвори и затвори уста, след което погледна часовника си.

— Оценявам шегата ти, но би ли си облякъл сакото? Дамите вече ни чакат, а резервацията е за седем часа.

— Знаеш, че тя изобщо не е за теб, нали, Чарли? — Кейн взе лепеното си сако. — Не прави това! Не съсипвай живота и на двама ви! — *или може би на трима ни*, добави мислено.

Чарлз го последва по коридора към стълбището, а стъпките му отекваха рязко по дъбовия паркет.

— Признавам, че семейството ѝ не е точно такава, каквото би трябвало да бъде, но Ороура е била отгледана от баба си при съвършено различни условия. Очевидно е, че е станала почтена и уважавана дама. Тя е скромна, спокойна и...

— Дявол да те вземе! — Кейн спря на площадката, преди да поеме надолу по стълбите. Очите му блестяха гневно. — Не си вземаш икономка! Говорим за жената, която ще бъде твоя съпруга! Жената, която ще заведеш в леглото си и която ще ражда деца ти! — изруга наум и продължи: — О, Чарли, позволи ѝ да си отиде, преди да е станало твърде късно!

Приятелят му се обърна.

— Кейн, сигурно си пил. Съжалявам, но ако имаш проблем, може би е по-добре да потърсиш...

— Да, би могло да се каже, че имам проблем! — засмя се дрезгаво той. — Ала той не е пиенето.

Като му хвърли последен подозрителен поглед, Чарлз слезе по стълбите и го изчака пред входната врата.

— Майка ми предложи да използваме нейния ван. Аз ще взема Хабърдови.

Кейн обаче не беше свършил.

— Знаеш добре, че животът и на двама ви ще бъде истински ад, нали? Роури не е жената, за която я смяташ. С теб тя е като пеперуда в буркан, която отчаяно се блъска в стъклото, за излети на свобода. Не след дълго ще престане да се опитва да лети и когато това стане, ще умре.

Чарлз погледна начумерено първо часовника си, а после Кейн.

— Говориш глупости. Винаги си имал богато въображение.

— Така е. А при теб то изобщо липсва. Фона ми каза, че Роури е преживяла стрес в детството си. Това обяснява всичко. Причината да стане учителка и да иска да бъде жената, за която я мислиш, е отчаяното ѝ желание да избяга от себе си!

— Абсурд. Впрочем сигурен ли си, че не искаш да ти дам някоя от моите вратовръзки?

— По дяволите, не е абсурд и не желая нищо от погребалните ти аксесоари! Роури мисли, че ако живее по правилата на баба си, ще бъде в безопасност, но това ще я съсипе! А ти просто я поощряваш да се превърне във втора Мади Банкс!

— Млъкни! — лицето на Чарлз бе опасно зачервено. — Няма да ти позволя да говориш така за майка ми! Не зная какво ти е наговорила онази млада... дама, но държанието ѝ със сигурност ще ни създаде неприятности. Сигурно завижда, че Ороура ще стане почтена и уважавана...

— За Бога, знаеш, че не е вярно! Кажй ѝ, че се отказваш, преди да е станало твърде късно. Направи добро и на двама ви и я освободи от този ангажимент! — ядосан на себе си, че изгуби самообладание и избухна, Кейн се обърна и заби поглед в месинговата поставка за чадъри.

— Хей, вие двамата, ще идвате ли, или да си потърсим други кавалери? — по стълбите слизаше Ив, облечена в бял копринен панталон и риза, пристегнатата със сребрист колан с тюркоазни орнаменти.

— Господа, на вас разчитат шест гладни дами, а това е крайно опасно!

Чарлз тръгна по алеята покрай живия плет и влезе в съседния двор. Мина край стария седан с изкривена ръждясала броня, която преди месец бе пострадала при удар с камион. Роури чакаше да вземе първата си заплаца, за да я даде на ремонт.

Тя и родителите ѝ седяха пред къщата. Бяха напълно готови за излизане. Той огледа роклята на годеницата си, кимна одобрително, след което ги придружи до вана на майка си.

Ив седна в колата на Кейн и Роури ги сподори с поглед, докато се скриха. Съни я наблюдаваше с усмивка, а после смушка с лакът Бил. От задната седалка на вана Фона се усмихна на Мисти, която ѝ смигна, а Пийс извади пиличка и се зае с един нокът.

Може би отстрани изглежда, че изпитвам ревност, но не е така, убеждаваше се Роури. Ив бе страхотно красива. Лицето ѝ беше идеално, нямаше нито една луничка и изглежда си спомняше Кейн по-добре, отколкото той бе очаквал. Тя въздъхна и се почеса по безименния пръст на лявата си ръка, където тази сутрин се беше появил обрив.

Фона бе настроена порочно. Роури гледеше неодобрително как се закача с Чарлз и как той се изчервява. Мислите ѝ бяха объркани, а Съни бърбореше нещо за сънища, аури и за прекрасната рокля от рисувана коприна, която ѝ е донесла за сватбената церемония.

— Но, Съни, аз вече имам рокля! — каза ужасена тя.

— Тази е специална. Уших я за теб и тази сутрин довърших горната част. Изрисувана е с дървета, цветя, птици и пеперуди в най-нежните цветове и...

— О, Съни... — гласът ѝ заглъхна при мисълта за Кейн, застанал срещу нея в модната къща, нейният духовит, усмихнат и неуморим консултант. И как я бе гледал прехласнато, когато се беше появила облечена в избрания от него копринен костюм в нежния цвят на пчелен мед. В този миг нещо се беше обърнало в сърцето ѝ и дълго не можа да откъсне очи от неговите. Спомни си колко хубаво беше и как този ден се бе смяла така, както не ѝ се беше случвало от години. Ала това беше майка ѝ, която я обичаше и ѝ бе ушила специална рокля за сватбата. — Когато се приберем, ще я пробвам — въздъхна тя и започна да върти пръстена си на пръста. Как щеше да реагира Чарлз, когато я видеше в свободно спускащото се рисувано произведение на майка ѝ? Кейн би разбрал, но Чарлз? Бръкна в чантичката си и взе таблетка антиацид.

Когато приближиха клуба, Ив и Кейн вече ги чакаха. Бъдещата ѝ зълва бе увиснала на ръката му и щастливо се смееше. А той изглежда нямаше нищо против... Роури се насили и ги дари с най-ослепителната си усмивка.

— Каква прекрасна вратовръзка! — каза тя. Преди да насядат около една от големите кръгли маси, Роури извика настрана Мисти и я заплаши, че ще я прокълне, ако се осмели да гъкне, когато поднесат вечерята.

— Спокойно, момиче, ще бъда няма като гроб! Щом искаш, яж мърша, но всички виждаме кой има проблеми със стомаха и торбички под очите от безсъние.

— Запомни! Нито дума, независимо кой какво поръчва! — изсъска сестра ѝ през стиснати зъби.

Донесоха менюто и те поръчаха напитките. Хабърдови пожелаха да опитат от местното вино, Ив взе джин с тоник, Кейн — минерална вода с лимонов сок, а Роури — мляко. Дотук добре. После Кейн каза:

— Чарли, имаш ли нещо против да поканя годеницата ти на танц? — и докато Чарли отваряше и затваряше безмълвно уста, я отведе на дансинга, където танцуваха още две двойки.

— Изглеждаш страхотно! — каза Кейн и като плъзна ръце около нея, я притегли към себе си. Гласът му бе леко дрезгав. От горещия му дъх, докосващ кожата ѝ, цялата изтръпна. За миг отпусна чело на рамото му.

— Малко съм уморена. Мразя да мисля, че след по-малко от месец започват училищните занятия...

— Това не е единственото нещо, което ти предстои след по-малко от месец.

— Имаш предвид сватбата...

Изкушаваше се да ѝ каже, че има предвид нещо по-голямо, нещо, което никой от двамата не бе очаквал. Безпокоеше ли се и тя като него за онова, което ставаше между тях? Не беше възможно да е само от негова страна. Бе твърде силно, за да е генерирано само от един източник. Ръцете му я обгърнаха здраво и като птица, завърнала се в родното гнездо, Роури сложи глава на гърдите му. Какво значение имаха мислите му, че почтеният мъж не отнема жената на приятеля си, когато я усещаше в обятията си? Когато тишината стана непоносима, Кейн промълви:

— Твоите роднини ми харесват.

— Така ли? — вдигна лице към него тя.

Той се засмя, а Роури почувства как смехът му отеква във всяка клетка от тялото ѝ. Как го правеше? Как му се удаваше да ѝ въздейства

физически с най-обикновен смях? Сигурно организмът ѝ изпитваше недостиг на някакво вещество.

— Съни ми е донесла рокля, която иска да облека. Нейно произведение е. Тя има магазин в Ричмънд и друг в Отър Банкс, в който продава дрехите си.

— Умна жена.

Толкова ѝ беше хубаво да танцува, притисната до Кейн, с ръка в голямата му топла длан, и глава, отпусната на рамото му. Не искаше да говори нито за семейството си, нито за Чарлз.

— Ще я облечеш ли?

— Не зная как да постъпя. Не искам да нараня чувствата ѝ. От друга страна, това няма да се хареса на Чарлз.

— А какво искаш ти? — докосна с лице косата ѝ.

— Не зная... — прошепна безпомощно тя и отново се отпусна в прегръдките му, където проблемите не изглеждаха неразрешими.

Проблеми ли? Какви проблеми? Щеше да се омъжи за Чарлз, сестрите ѝ бяха обещали да се държат прилично, а и Кейн щеше да си отиде и... Внезапната болка, която тази мисъл ѝ причини, не можеше да бъде излекувана с никакви лекарства!

— Не е ли по-добре да се върнем на масата?

— Оркестърът още свири. Защо трепериш, студено ли ти е?

— Кейн, моля те! — погледна през рамо към Чарлз, сякаш очакваше да се нахвърли към нея с обвинения за... за мислите ѝ, които бяха неприлични и порочни, за това, че всяка нейна клетка копнееше Кейн да я целуне...

Чарлз обаче дори не гледаше към тях. Двамата с Фона танцуваха в другия край на залата, но и от такова разстояние се виждаше, че сестра ѝ е поела нещата в свои ръце.

Мелодията свърши, но Кейн не сваляше ръце от Роури. Притегли я към себе си и прошепна в ухото ѝ:

— Имаш ли представа колко силно ми се иска да те целуна?

Затворила очи, тя дишаше тежко. Изведнъж подреденият ѝ свят се разпадна.

— Недей, Кейн!

— А ако го направя? Знаеш ли какво ще стане?

Тя се разтапяше от допира с топлото му тяло; до болка ясно усещаше как тръпне всеки мускул от него. Какво можеха да направят

един-два слоя тънък плат срещу този огън!

— Кейн, моля те, не говори така!

— Ще ти кажа какво би станало, скъпа — продължи той. — Взрив. Както когато доближиш запалена кибритена клечка до барут...

— Стига! — тя се дръпна и го погледна гневно право в очите. Стояха един срещу друг, без да забелязват нищо наоколо. И двамата дишаха учестено, и двамата бяха преbledнели, а погледите им хвърляха мълнии. Черните очи на Кейн почти изгаряха нейните с цвят на чай.

Мобилизирайки всичко онова, което ѝ бе набивано в главата от единайсетгодишна възраст, Роури първа се отърси от магията.

— Кейн, не зная какво се опитваш да направиш, но трябва да престанеш. Това... Не е честно спрямо Чарлз и мен!

— Опитвам се да предотвратя най-голямата грешка в живота ти!

— Не е вярно, просто се опитваш да ме объркаш. Играеш някаква игра за развлечение, а аз вече дори не мога да събера мислите си. На това трябва да се сложи край. Кейн, остави ме на мира!

Разбира се, казваше си тя, болката в очите му е плод на въображението ѝ. Мъже като него — силни и известни в обществото, не можеха да страдат заради жена, която познават едва от седмица.

— Безпокоиш се за Чарлз, нали? — попита го вече по-меко. Сигурно това бе причината за странното му поведение. Явно мислеше, че е неподходяща партия за приятеля му. — Кейн, обещавам ти, че ще му бъда добра съпруга. Ние наистина си подходяме. И двамата сме достатъчно зрели, за да знаем какво искаме и...

— А какво искаш, Роури? — прекъсна я той, а очите му я гледаха с неизказана нежност.

— Тъ... Искам... Чарлз и аз искаме... И двамата не сме в първа младост, а Чарлз казва, че женените мъже живеят по-дълго. Твърди, че има статистически изследвания, които го доказват...

Кейн изруга дълго и съдържателно и тя запримигва смаяно.

— Смятай тази сватба за свое погребение! — той се усмихна горчиво и се отдалечи, оставяйки я с пламнало лице да търси дамската тоалетна.

Там бързо изгълта две таблетки антиацид, наплиска лицето си със студена вода и начерви обилно устните си.

Едва издържа до края на вечерта. Мисти не изнесе никаква лекция против убийците на теленца, а Фона не се качи да танцува по масите, въпреки че на два пъти замъква Чарлз до дансинга и плътно обвиваше ръце около кръста под сакото му. По едно време потърка нос в шията му и упорито завираше косата си в лицето му. Роури трябваше да я напляска, защото Чарлз мразеше тези неща и не понасяше подобни демонстрации.

Съни също не предложи да гледа някому на ръка или на кафе, а Бил не се опита да се спазари с персонала да сервират само „Хабърдс Хевънли Хербалс“.

Като цяло вечерта мина успешно. *А какво искаш ти, Роури?* — продължаваха да отекват в главата ѝ думите на Кейн.

Искам теб, Кейн! Единственото нещо, за което си мисля, е какво ли би било, ако лежа гола в прегръдките ти! Докато най-после разбере какво точно имат предвид хората, когато говорят за любовен екстаз, мислеше тя.

На връщане Кейн отстъпи колата си на Чарлз, а той се върна с останалите, за да могат гонимите да се движат необезпокоявано. По средата на пътя Роури предложи да спрат на пустия паркинг пред Баптистката църква.

— От няколко седмици не сме оставали сами дори за минута — напомни тя на Чарлз.

— За Бога, Ороура! — отвърна той и включи радиото, за да чуе новините в единайсет. — Току-що прекарах цяла вечер с теб. Не разбирам от какво се оплакваш.

Тя също. Разбираше само, че нещата не са наред.

— Това не се брои. Почти не сме разговаряли, а ти дори не ме целуна! — протегна ръка и изключи радиото. — Чарлз, какво ще кажеш, ако поискам да се любим? Сега, тази нощ. Можем да отидем някъде — на хотел, например.

— Боже мой, какво те прихваща?

— Това не е отговор! — възкликна тя, макар че точно такъв отговор трябваше да очаква. Отчаяна, опита отново: — Не можем ли поне да поговорим за това? Да не би да си импотентен, Чарлз?

— Ороура! Няма да търпя да ме обиждаш!

— Виж, разбирам, че сексът не е най-важното нещо в един брак. Но ако двама души се харесват, взаимно се уважават и...

— Мисля, че напрежението от...

— Но рано или късно ще го направим! Искам да кажа, че повечето женени двойки се любят, нали? А ако нямаме намерение да се любим, защо изобщо трябва да се женим? — усмивката ѝ бе тъжна. — Щом няма да имаме и деца, по-добре е да останем приятели...

Чарлз изпъшка и противно на навиците си разхлаби възела на вратовръзката си.

— Може да ти прозвучи изненадващо, Ороура, но аз съм съвсем нормален мъж. И имам същите желания, а — позволявам си да твърдя, и възможности. Причината, поради която се въздържам, е моето уважение към теб, а не някакъв физически недостатък. Уверявам те, че когато се оженим...

— Но защо да чакаме? Почти всички го правят преди дори да са сгодени!

— Искаш да те закарам в града и да те заведа в някой хотел, където да те обладая? Правилно ли съм те разбрал? Искаш гаранция, че съм в състояние да... тъъ... изпълнявам съпружеските си задължения?

— О, изобщо не е така! — безсилна, че не може да обясни своите страхове и съмнения на човек, който дори не се опитва да я разбере, тя се разплака.

Скръстил ръце на гърдите си, Чарлз я гледаше хладно, осветен от църковните лампи зад тях.

— Скъпа, вълната на така наречената *свободна любов* отмина. Оказа се страхотен провал. Винаги съм вярвал в почтените семейни ценности и смятах, че и ти вярваш в тях. Това беше едно от нещата, които ме привличаха в теб. В наши дни един мъж на моята възраст трябва да бъде много предпазлив.

— Аха, разбирам. Искаш да кажеш, че е добре един мъж да има опит в тези неща, но когато реши да се жени, иска булката да е девствена. Това ли ми казваш?

— Не — въздъхна изтощено Чарлз. — Не е това. Разбира се, че аз... Ороура, как ще гледаш близките си в очите утре, след като си била цяла нощ в хотел с мен?

— Близките ми? Ти шегувах ли се? — като си спомни нещата, които бе виждала и слушала като дете, и всичко онова, за което после

беше чела, не можеше да не стигне до извода, че с Чарлз нещо не е наред.

Или може би нещо не беше наред с нея. Как ѝ се искаше никога да не се бе съгласявала да стане негова съпруга! И никога да не бе срещала Кейн, който предизвика у нея тези жалки и объркващи... желаня!

Чарлз продължи с добре овладян глас:

— Как ще погледнеш майка ми в очите, Ороура, знаейки, че сме постъпили като двойка безотговорни тийнейджъри, които се крият, за да правят секс, без дори да си дават сметка за възможните последиствия?

Всяка мисъл за Маделин Банкс, независимо дали ставаше въпрос за незаконна необузdana страст, или за съвсем законна, ѝ беше непоносима. Как изобщо би могла да спи с Чарлз под един покрив с майка му? Внезапно осъзна, че това не само ѝ причинява болка — то беше невъзможно!

— Забрави го — изрече уморено. — Хайде да си ходим. Съжалявам, че започнах. Беше просто...

— Зная, скъпа, не е необходимо да се извиняваш. Това е предсватбена треска. На всички ни се отразява, дори на Кейн. Може би е и заради това, че близките ти се изтърсиха неочаквано.

Тя не отвърна нищо за *изтърсването* на *своите* роднини. Та нали те щяха да станат и *негови*? Скоро и тя щеше да бъде негова... *О, Боже, какво направих? Помогни ми да се измъкна, преди да е станало прекалено късно*, отчаяно се молеше Роури.

ГЛАВА ОСМА

Всички говореха едновременно. Роури стоеше на вратата на кухнята и се колебаеше дали да се върне обратно в леглото за следващите няколко години, или да се претраши и да се втурне сред разгара на бъркотията. Реши, че най-добре ще е отиде в манастир, за предпочитане — някой по-отдалечен. Болеше я зъб. Никога преди не я бе болял зъб!

— Това влечуго? Ха! — Фона беше открила тайния ѝ запас от пшеничена каша. — Спомням си, когато го доведе за първи път вкъщи. Никак не ми хареса, беше по-зле дори от...

— Роури, къде държиш мерителните си чашки?

— Студент по философия! Май така се представи. Този тип беше тъп като галош! Роури, имаш ли лимони? — сутрешната напитка на Мисти беше чаша гореща вода с лимон.

— Бил, ако искаш да ти бъдат изпрани шортите, остави ги в коша, в момента зареждам пералнята — чул нареждането на жена си, той послушно събу измачканите си панталони, а Роури се вгледа в странните шарки на гащите му. Очевидно те бяха резултат от някой неуспешен експеримент на Съни.

Гладна и объркана, Роури незабавно се присъедини към семейната закуска. И откри след миг, че някой е изял до дъно млечния ѝ шоколад на прах, а бурканът с фъстъчено масло беше почти изблизан!

— Скъпа, какво е това в чашките? — стресна я гласът на Съни.

— Пчелен восък, за моите...

— За Бога, нали не ядеш този боклук? — попита я и Мисти, която държеше кутията с пшеничената каша на прах. — Тук пише, че не съдържа никакви калории.

— Хей, да не би да искаш да кажеш, че мога да си хапвам колкото искам, без да кача и килограм? — спусна се към нея Фона.

— Какво правите всички тук? — ядоса се Роури, но никой не я чу и тя повтори, вече по-силно: — Попитах какво, по дяволите,

правите всички вие в къщата ми?

Възцари се мъртва тишина. Всички се обърнаха към нея. Съни примигна с гъстите си безцветни мигли и каза:

— Скъпа, добре ли си?

— Чарли ни предложи да закусим, преди да тръгне за офиса, но госпожа Монкджо не идва преди десет — обади се и Бил, бъркайки името на икономката.

— Маделин също беше заета — включи се отново майка й. — Трябвало да вземе ленени покривки за сватбата. Тя е Дева, знаеш ли? Слънце, Луна, Марс и Меркурий — горката жена!

В невинните сини очи на Мисти проблесна лукаво пламъче.

— Какво правеше — обърна се тя към Фона — в стаята на Чарлз тази сутрин? Обзалагам се, че Роури би искала да знае.

Ала Роури вече не ги слушаше. Излезе от кухнята и се върна в сигурното убежище на своята спалня. Точно след четиридесет и седем минути отново се появи, издокарана безупречно, макар и неуместно, в костюма си с цвят на пчелен мед и новите си обувки.

Носеше малко пакетче и куфар в едната си ръка и дамска чанта — в другата. Така и не бе намерила време да си купи нова в същия цвят. Спокойно посрещна лавината от въпроси и изчака да замлъкнат.

— В хладилника в кутията с надпис „брашно“, има свинско пушено филе, както и захарни пръчки. Обслужвайте се. Аз възнамерявам да се срещна с Чарлз в града. Имам да му казвам нещо важно и най-вероятно няма да ме има до утре.

Бил се намръщи. Мисти изглеждаше озадачена. Фона понечи да възрази, но млъкна, когато Съни й се усмихна със загадъчна пророческа усмивка.

Кейн шофираше вече часове. Често изпитваше потребност да избяга и потърси вдъхновение далеч от светската суета. Обикновено наемаше самолет за няколко часа, но в този случай и безцелното пътуване нямаше да помогне. Никога не се бе смятал за светец. Най-малко би му било адски скучно. Въпреки това бе шокиран от откритието, че при подходящи условия е доста безскрупулен.

Снощи в клуба бе разменил няколко думи насаме с Чарлз. Моментът не беше от най-подходящите. Вече бе доста късно,

Хабърдови се бяха поразгорещили от местното вино, а навярно по същата причина обикновено спокойният Чарлз бе раздражителен като самия дявол. Възможно беше това да се дължеше и на красивата миньонка, нашепваща нещо в ухото му, докато другото бе атакувано от Бил Хабърд, който му говореше нещо за търговски оценки и застрахователни полици. А може би на горкия стар Чарли просто му се ходеше до тоалетната...

Както и да е, Кейн го бе замъкнал в едно ъгълче, където без заобикалки му бе казал да забрави за сватбата с Роури.

— Моля? Не разбрах...

— Чарли, чуй ме! Тя няма да се ожени за теб. Не виждаш ли...

— Виждам, че не си се променил. Ти продължаваш да не уважаващ чуждата собственост и...

Това го бе изкарало от релси.

— Дявол да те вземе, момче! Роури е жена, а не мебел, която купуваш, защото отива на приемната на Мади! Тя е жизнена, истинска и прекрасна, а ти я задушаваш! В твоё присъствие Роури дори не смее да диша спокойно от страх, че няма да одобриш начина, по който го прави!

— Фона ли те изпраща?

Реакцията му бе крайно изненадваща. Докато го уверяваше, че не е ничий пратеник, Кейн се бе убедил, че ще трябва да го изчака да изтрезнее, за да може да налее малко разум в главата му. А Чарлз междуременно се бе изнизал.

Виж ти... Фона значи... Тя беше достатъчно голяма и сигурно търсеше за кого да се омъжи. Но защо бе избрала годеника на сестра си? Звучеше толкова странно, че не беше за вярване! От друга страна, подобни интриги изобилстваха в романите...

Когато спря колата си пред къщата на Банксови, през дърветата вече се процеждаха първите слънчеви лъчи. Беше шофирал цяла нощ. Ключът беше скрит на мястото, където е бил през последните двацет години. Кейн влезе тихо, изкачи на пръсти стълбите и потъна в сън.

Никога досега Роури не бе отсядала в хотелска стая, която струва повече от трийсет и осем долара на нощ. Всъщност за първи път беше на хотел. Поради твърде скромния си бюджет една учителка можеше

да си позволи най-много мотел. А току-що бе платила за една нощувка повече, отколкото бяха разходите ѝ за дрехи за цял сезон.

Ала тя нямаше никакво намерение да мисли за това. Когато утре уредеше сметката си, похарчвайки и последното пени от спестяванията си, едва ли щеше да съжалява за каквото и да било. Това беше нейното самотно сватбено пътешествие. Никакви застрахователни агенти не се мотаеха наоколо, а на свое разположение имаше спалня с кралски размери. Възнамеряваше да се търкаля по нея и да си отспи. А може би да си поръча от стаята още една пица, диетична кола и сладолед. Веднага, щом разбере как се работи с дистанционното, щеше да си пусне шпионски филм или поне някоя сълзлива мелодрама. А утре щеше да се прибере къщи и спокойно да заяви на близките си, че сватба няма да има и да ги помоли да се разотидат...

Въздъхна и си отрязва ново парче пица.

Бе четири следобед, когато Кейн най-после успя да я открие. Бе изгубил страшно много време, за да проследи къде е.

— Съжалявам, господин Смит — бе му казала по телефона секретарката на Чарлз, — но тя не спомена къде отива. Само остави съобщение за господин Банкс.

— Съобщение ли?

— Бих казала, че повече прилича на кутийка за пръстен, доколкото мога да преценя по опаковката. Господин Банкс беше на бизнес среща, когато госпожица...

— В колко часа получихте така нареченото съобщение — бе попитал Кейн.

— В единайсет и седемнайсет минути — беше отвърнала с математическа точност тя.

И толкова. Пълна загадка! Когато по-късно обаче беше притиснал Чарлз, той призна неохотно, че му е поднесла извиненията си и му е върнала годежния пръстен. Бе казал още, че съжалявал, но договорът с новия наемател бил вече подписан и влизал в сила от първи август...

Ами сега? Да звъни в полицията, че издирва сив седан, американско производство, с ръждясала изкривена броня? Като се чудеше дали да се смее, да проклина или да ритне знака на ъгъла на

Мейн Стрийт и Четвърта улица, Кейн си спомни, че преди няколко дни Чарли му се бе похвалил, че е уговорил да пребоядисат колата на Роури, докато са в Синсинати вместо сватбен подарък. Е, поне разбра защо е излязла пеша.

— Беше се облякла страхотно — каза му сутринта Бил.

— Носеше и куфар — беше допълнила Съни.

— Освен това каза, че ще се върне утре — обади се Фона. По страните ѝ се стичаха сълзи.

Имаше защо да плаче. Ако Роури бе открила, че собствената ѝ сестра я мами с годеника ѝ, нищо чудно, че е зарязала всичко! Странното в случая беше, че не бе казала и дума нито на единия, нито на другия, преди да замине.

След поредица телефонни разговори Кейн успя да я открие в най-люксовия хотел в града. Ала отново удари на камък. Защото, макар че с удоволствие биха го настанили в някоя от стаите, отказваха информация за номера на нейната. Би могъл да ѝ се обади по телефона. А ако отново избяга и издирването му започне отначало?

Реши да се свърже със своя импресарио, който да го извади от затруднението. Все пак нали му плащаше тъкмо за това?

— Рос? Кейн Смит се обажда. Виж, имам нужда...

— Къде си, по дяволите? От завчера ти звъня през пет минути! Слушай, казаха, че ако не дойдеш веднага, се отказват! — макар в работата си да нямаше равен на себе си, Рос Клингман имаше склонност да преувеличава.

— В Северна Каролина съм, градът се казва Табаковил и имам нужда...

— Слушай, колко време ще ти е необходимо, за да дойдеш до Коуст? Мисля, че сме заинтригували Костнър, но ако не подпишем договора преди...

— Рос, може ли просто да млъкнеш и да ме изслушаш? Искам да се обадиш на едно място от мое име! Запиши си номера и онова, което трябва да кажеш.

— Колко време ще ти е нужно, за да се махнеш от Табаковил Роуд на някое място, където са чували за изобретението на братята Райт?

— Много смешно! Аз съм по-близо до целта, отколкото ти до „Джей Еф Кенеди“. Ако ти обещаю да съм в Ню Йорк след три дни, ще

се обадиш ли веднага там, където ти кажа? Въпросът е на живот и смърт! — Кейн също обичаше да драматизира нещата.

— Слушай, приятел, искам те тук най-късно до утре сутринта! В противен случай не давам и пет пари за човек, който си плюе на късмета! Разбрахме ли се?

След един час Кейн влезе във фоайето на хотела. Бе напълно неузнаваем — облечен като знаменитост, която не желае да я разпознаят, той биеше на очи като оток от зъбобол.

— Моята... въ... секретарка, госпожица Хабърд би трябвало да е ангажирала тук стая преди два дни. На кой етаж сте ни настанили? Никога не отсядам в стая над петия.

— Госпожица Хабърд ли? Да, тук е записано К. О. Хабърд, но тя пристигна днес — отвърна служителят от рецепцията.

Кейн приглади косата си с жест, който трябваше да накара жените да припаднат.

— Сигурно е изпуснала самолета от Хийтроу — изрече меко той. — Сега няма да успеем да наваксаме загубеното време! — а след малко, сякаш вършеше голямо благодеяние, допълни: — О, не, не се притеснявайте, не е по ваша вина. Само ми донесете пътната чанта, каничка кафе и днешните броеве на „Таймс“ — лондонския и нюйоркския. А ако някой от медиите пита за мен, никога не сте ме виждали! Ясно ли е?

— Въ... „Джърнъл“, „Нюз“ и „Обзървър“ ще ви свършат ли работа? Тук нямаме лондонска преса, а от „Ню Йорк Таймс“ получаваме само неделния брой, но вече е продаден...

Кейн изгледа администратора над рамките на очилата си така, че той преглътна с видимо затруднение.

— Да, господин Смит, веднага, господин Смит. Кафе, „Таймс“, никакви репортери. И... Господин Смит, може ли един автограф? За майка ми — администраторът нямаше никакво понятие кой всъщност е този, който се представя като „господин Смит“, но не искаше да пропусне възможността да получи автограф. Кейн потисна усмивката си, благодарен за тъмните стъкла на очилата си, подписа се небрежно направо на един от хотелските формуляри, кимна и прекоси фоайето, предвождан от един пиколо, който носеше пътната му чанта.

Освободи пиколото пред вратата на Роури, като му остави приличен бакшиш. Но не толкова голям, че да събуди подозрението му.

После влезе в стаята, държейки в едната си ръка очилата, а в другата — пътната чанта.

Погледът му бе привлечен от фигурата в износена розова пижама, седяща по турски по средата на огромна спалня, до кутия с наполовина изядена пица. Климатичната инсталация работеше в режим на арктически студ, а по лицето ѝ се стичаха сълзи. Тя отмести поглед от телевизора и го загледа със зачервени очи, от което и на него му се доплака.

— Роури, скъпа! — промълви дрезгаво той.

— Не е честно! — изхлипа тя и измъкна измачкана кърпичка от джоба на пижамата си. — Как ме намери? Моля те, върви си!

Кейн пусна на пода чантата си, остави очилата на близкото шкафче и прекоси стаята до леглото. Роури се обърна към екрана на телевизора. Върхчето на малкия ѝ нос беше зачервено, а устните — бледи. Цялата трепереше от студ. Кейн превключи климатичната инсталация на „топло“ и отново се загледа в нея. Беше я намерил. А сега какво?

Дявол да го вземе, погледни я на какво прилича! Познаваш стотици жени, далеч по-красиви от Кристъл Ороура Хабърд, някои от които — вероятно и по-умни. Да не говорим за успеха им в обществото, каза си той.

С какво ли тази жена му беше влязла под кожата? Когато я целуна за първи път, изпитваше толкова силна възбуда, че му се наложи да обиколи половината щат с колата, докато се успокои. Това не му се бе случвало от години!

Кейн извади носна кърпа и се приближи до леглото. Наведе се и старателно избърса сълзите ѝ.

— Какво ще правим сега? — попита я той.

Роури въздъхна дълбоко, като опита да събере остатъците от своето достойнство. По-лесно щеше да ѝ бъде, ако не бе облечена в същата стара протрита пижама, която носеше при първата им злополучна среща. Като че ли нямаше копринена нощница в куфара! Бе взела със себе си цялото си булчинско облекло и дори дантеленото бельо! Досега от нерви бе изяла една огромна пица и двойна шоколадова мелба!

— Върви си. Не те искам! — изгледа го накриво Роури.

— Лъжеш!

— Наистина ли имаш толкова високо самомнение? — очите ѝ мятаха мълнии. Тя се оципа силно и се закле, ако се наложи, да го повтори още по-злобно. Не биваше да хленчи! Беше променила решението си и бе направила онова, което трябваше да стори. И точка.

— Скъпа, какво има? Нека ти помогна.

— Защо мислиш, че се нуждая от помощ? Чувствам се прекрасно!

— О да, без съмнение — каза мило той и продължи да стои надвесен над нея.

— Е, добре, забърках страхотна каша! Не мога да направя нищо като хората, но вече всичко свърши!

Кейн бе на мнение, че е постъпката ѝ е похвална — сбогуването ѝ с Чарли и това, че остави семейството си, говореха за нейната независимост. Той се гордееше с нея и най-странното бе, че изобщо не беше изненадан.

— Какво според теб не можеш да направиш? — попита я усмихнат той.

— Нищо... Всичко. О, не зная! Искях да използвам ваната, например, но тя е с тангентор и аз се изплаших да не ме удари ток. Освен това не зная как да си служа с проклетото дистанционно управление! И мразя дигиталните часовници! — преглътна мъчително, като гледаше настрани. Не смееше да се взре в очите на мъжа с леко разрошена тъмна коса и скептична усмивка, облечен в прилепнали черни джинси и шита по поръчка ленена риза.

— Какво искаш да гледаш? Разбирам от телевизори и часовници. Дори сам си направих тангентор.

— Браво! — каза тихо тя. — Не съм те канила за сватбеното си пътешествие и нямам настроение за разговори. Затова си свободен да си отидеш.

— Сватбено пътешествие ли?

Той коленичи до леглото — прекалено близо, според нея, и на цял километър според Кейн. Роури решително изтри очи и прибра мократа кърпичка обратно в джоба си, при което вниманието му бе привлечено от факта, че отдолу е гола. Той се втрени отчаяно в шарките на юргана, докато успя да се овладее.

— Стори ми се добро като идея — промърмори тя. — Казах си, че щом няма да ходя в Синсинати, защо да не си позволя една малка

ваканция тук, преди да започне училище? — пое дълбоко дъх. Трябваше да си донесе кутията със салфетките от банята, а дори не се сети! — Просто имах нужда да се махна някъде, за да премисля всичко. Разбираш ли ме?

— Ами Синсинати?

— Ти вече си разбрал — изгледа го подозрително тя.

— Да — погледна празната купа от сладоледа, недоизядената пица и си взе едно парче. — Винаги ли се храниш така? — попита, след като сдъвка и преглътна хапката си. Сосът беше отвратителен, а тестото — недопечено. — Нищо чудно, че имаш проблеми със стомаха.

— Нищо ми няма!

— Зная.

— Но ти току-що каза, че...

Кейн протегна ръка към нейната и заразглежда червения обрив на безименния пръст на лявата ѝ ръка.

— От самото начало знаех какво те измъчва, Роури. Бях започнал да се безпокоя, че може да не го разбереш навреме.

Тя въздъхна и капитулира:

— Аз също.

— Искаш ли да говориш за това?

— Няма какво да се говори.

— Откри ли...? — подсказа Кейн и зачака. Не искаше да я притеснява с намеци за Фона.

— Открих, че всъщност не обичам Чарлз и затова няма да бъде честно да се омъжа за него. Никога няма да бъда съпругата, каквато той иска и заслужава.

— Да — замислено кимна Кейн. — Предполагам, че си права.

Тя погледна крадешком неправилните черти на лицето му — пълните чувствени устни, прекрасните тъмни очи, волевата брадичка, възголемия нос...

— Не можах да понеса факта, че ще живея с майка му. Поне му го написах в бележката, която оставих на секретарката му, заедно с пръстена.

— Умно решение — едва се удържаше да не провали всичко.

— Кейн, случвало ли ти се е някога да се чудиш къде ти е мястото?

— Не съм се замислял много над този въпрос.

— А аз през цялото време мисля само за това — каза тъжно тя.

В стаята вече беше топло, но на нея изглежда продължаваше да ѝ е студено. Без да промълви и дума, Кейн отиде в банята. Чу се шум от течаща вода. Роури си взе парче пица, а после се пресегна за използваната вече салфетка, за да изтрие изцапаните си пръсти. По дяволите! Не беше способна да организира както трябва дори собствената си еднократна нощувка в хотел!

— Мадам, ваната ви е готова — чу се гласът на Кейн откъм банята.

— Моля?!

— Температурата е идеална и гарантирам, че няма да ви удари ток — той влезе в спалнята. — Доверете ми се — седна на леглото.

Тя бавно стана и влезе в банята. Кейн чуваше плискането на водата и си представяше как пижамата на Роури пада на пода и как тя стъпва с единия крак във ваната. После се потапя цялата, затваря очи и се отпуска, а топлата вода обгръща розовите зърна на гърдите ѝ и...

— О, небеса! — изстена той и стана. Прекоси стаята и се загледа в гълъба върху покрива на Бентън Кънвеншън Сентър. Скоро там кацна и втори гълъб... Кейн изруга, пъкна ръце в джобовете си и закрачи нервно из стаята.

След петнайсетина минути почука на вратата на банята.

— Хей, по-бързо! Тук има каничка с горещо кафе за мен и още една с топъл шоколад за теб, бутилка вино, ако имаш нужда от „Холандски кураж“, а на вратата на банята ти е закачен пухкав хавлиен халат.

— Как да се измъкна оттук? Какво трябва да направя?

— Наистина ли искаш да дойда и да ти покажа? — само една дума, и нямаше да чака! Но понеже Роури изобщо не отговори, камо ли да го покани в банята, Кейн добави: — Просто излез от ваната, облечи хавлията и ела тук, а аз ще се погрижа за останалото — направо беше роден за това!

Двайсет минути по-късно Роури седеше в леглото, облегла гръб на планина от възглавници, с чаша шоколад на масичката до нея. Беше ѝ топло, чувстваше се отпочинала и защитена. За това сигурно бе

допринесло и виното, но все едно — тя се наслаждаваше на приятното усещане. Като въртеше замислено очилата в ръцете си, Кейн реши да започне направо:

— Кой дявол те накара да мислиш, че двамата с Чарли може да бъдете добри съпрузи? За по-малко от седмица щяхте да се побъркате взаимно!

Дотук с етикета и търпението му! Дори плътната хавлия, с която бе обгърната Роури, с нищо не му помагаше. Бе твърде широка и разкриваше откъм шията прекрасната извивка на едната ѝ гърда. Клепачите ѝ бяха започнали леко да се притварят. А той бе сам с добрите си намерения!

— Сигурно заради баба ми. Тя беше... Хмм... Имаше твърде високи изисквания и би одобрила Чарлз...

— За твой съпруг?! — подскочи Кейн. — Не и ако наистина те е познавала — отново напълни чашата ѝ с вино, а после Роури несприинудено му разказа за детството си и за това как е расла на воля и за опасностите, които крие прекалената свобода.

— Понякога ми се искаше да кажа, че еди-кой си лъже или че някой не е такъв, за какъвто се представя, само че не можех, защото всички бяхме едно голямо семейство и си принадлежахме взаимно, но... — тя сбърчи чело, а Кейн откри, че дори това го възбужда.

За Бога, опитваше се да мисли като неин приятел, а единственото, което се въртеше в главата му, бе как да потъне в сладките ѝ горещи недра и да остане завинаги там!

— Когато станеш на годините на Съни, ще изглеждаш точно като нея. Тя е красива.

Роури се усмихна.

— Чувствах се някак... Като ничие притежание — тя въздъхна.

Когато облиза с език устните си, Кейн не издържа и затвори очи. Споменаването на думата „притежание“ му навяваше такива мисли... Изстена и като тръсна крака, събу обувките си и седна до нея на леглото. Облегна се на възглавниците, преплете пръсти на тила си и си придаде спокоен вид. Внушаваше си, че това е просто една приятелка, а не жената, в която бе лудо влюбен и в чието присъствие губеше самоконтрол. Разговаряха за преместването ѝ в Кентъки при баба ѝ, която никога не беше простила на Съни, че е избягала от нея на шестнайсет години.

— Не съм сигурна дали майка и татко са сключили законен брак... — погледна го крадешком Роури.

— Съмнявам се дали това има някакво значение.

— Госпожа Банкс едва ли мисли така — усмихна се тя. А после се разсмя на глас. — Предполагам, че е доволна, защото вече не представлявам заплаха за сина ѝ. Мисля, че не ме одобряваше.

— Добре дошла в отбора на неодобрените от нея — засмя се и Кейн. — А защо реши да станеш учителка?

— Баба ми беше учителка, но спря да работи скоро след като отидох при нея, понеже страдаше от артрит. Липсваха ми Мисти, Фона и Пийс, но ми допаднаше идеята за живот, в който има някакъв ред. А учителската професия дава сигурност. Мислиш ли, че съм права?

— До голяма степен — правилно се беше ориентирала, особено като се имаше предвид, че е започнала живота си в хипи комуна. — И получи ли се?

Тя отпи от виното и наведе замислено глава.

— Донякъде... Баща ми е бил военен летец. Никога не съм го виждал. Загинал е по време на учение, преди да се родя. На майка ми току-що са ѝ били отпуснали стипендия за следване. С баща ми са смятали да се оженят през следващата му отпускат, той обаче катастрофирал, а тя вече била бременна в петия месец с мен. Така че зарязала учението и започнала работа в научна лаборатория. Била е доста зле платена.

Ръката на Роури намери неговата и я стисна със съчувствие.

— Представям си колко ѝ е било тежко — промълви тя.

Кейн трепна. От години дори не си беше спомнял за онзи период от живота си, камо ли да говори за него. Бившата му съпруга никога не бе питала за тези неща.

— Братът на майка ѝ помагал, когато се налагало да работи до късно и тя останала да живее при него и след моето раждане. После той се оженил и се наложило да се преместим. Тогава сме дошли в Кинг, а майка започнала работа в офис. Бях на пет години, когато се захвана със сервитьорството. Беше доста по-добре платено и ѝ позволяваше да си стои у дома през деня. Наехме малката къща на Мади Банкс и живяхме там, докато аз и Чарли завършихме училище. Това е цялата ми история.

— Спомена ми, че майка ти...

— Тя почина преди няколко години. Имала е рак на гърдата, но явно е отлагала операцията прекалено дълго. А после е станало късно — каза го спокойно, сякаш не бе плакал като дете по време на боледуването ѝ и след това.

— Нямах ли други близки?

— Не — до този момент никога не си беше давал сметка за това. Какво толкова, всеки преживяваше моменти на самота.

Ала зачестилата напоследък полуносталгия-полумеланхолия изчезваше по странен начин в присъствието на Роури Хабърд. Като слънчев лъч усмивката ѝ проникваше в душата му и озаряваше най-тъмните кътчета...

Тя отпи глътка вино, наклони леко глава и непринудено я отпусна на рамото му. Сякаш най-естественото нещо на света бе лявата му ръка да я прегърне през раменете и тя да се сгуши в него, опряла сгънатите си колене до бедрото му.

— Обикновено не говоря толкова много — каза той с почти извинителен тон.

— Аз също — призна и Роури. — Не и за толкова лични неща.

— А защо са те изпратили да живееш при баба ти?

Мълчанието ѝ продължи толкова дълго, че Кейн почти не се надяваше да получи отговор. Нещо му подсказваше обаче, че това е много важно. Очевидно в детството ѝ се бе случило нещо — нещо, от което бе искала да избяга през всички тези години. И може би тъкмо то я бе тласнало към абсурден брак с неподходящ мъж...

— Не съм го споделяла с никого досега — най-сетне промълви Роури, изпълнена с решителност да снесе от плещите си бремето на дълго пазената се тайна. — Веднъж... един мъж... — пое дълбоко дъх. — Бях на единайсет... нали разбираш... Тогава започваш да се променяш.

Ръцете му несъзнателно се свиха в юмруци.

— Имаш предвид времето, когато момичетата започват да се развиват ли? — гласът му заглъхна.

— Както и да е — смънка тя. — Чувствах се някак неловко в негово присъствие. Той всъщност не ми направи нищо лошо. По-скоро ме отврати начинът, по който ме гледаше и някак се подсмиваше...

Кейн ясно си представи как би въздействала подобна похотлива муцуна върху психиката на едно стеснително и чувствително момиче.

Не го изненада и фактът, че се чувстваше съпричастен към нещо, което никога не бе изпитвал лично. Просто всичко, което касаше Роури, имаше значение за него — независимо дали се отнасяше за детството й, за настоящия момент, или щеше да се случи след петдесет години.

— Кейн, нищо не се случи — гледаше го право в очите. — Честна дума! Аз не съм глупава. През онази нощ всички големи бяха горе, а ние, децата, спяхме, както обикновено, заедно в една стая. Затова, когато се събудих и видях Ян при нас с ръка на... както и да е, сръгах Пийс, тя изпищя и събуди всички, а той излезе. На другия ден Бил и Съни ходиха до града и се обаждяха по телефона, а скоро след това ме заведоха да живея при баба — усмихна се насила. — Тогава всичко се промени! Трябваше да се къпя всеки ден. Ненавиждах го отначало! Всяка сутрин ми се налагаше да изяждам цялата си закуска затова, че по света има гладуващи сирачета.

— И как успя да се справиш? — зададе въпроса по-скоро, с цел да спечели време. Близостта му с Роури вече ставаше взривоопасна. Не можеше да си обясни как слабият интерес отпреди седмица се бе превърнал в толкова силно чувство! Ала независимо от изумлението му, то беше факт. И сега, когато я бе намерил и тя беше свободна, възнамеряваше да се опита внимателно — стъпка по стъпка — да й предостави възможността да навакса пропуските си. Трудността обаче идваше от това, че никога не се бе славил с особено търпение...

— Как успях да се справя ли? — повтори Роури с дяволит сподавен смях, от който гърлото му пресъхна. — Вече бях започнала да мисля, че няма да успея, но... — усмихна се почти до лицето му тя и сърцето му пропусна няколко удара. — Всъщност смяташ ли, че една трийсетгодишна, леко изкукуруигала девствена учителка би се справила?

ГЛАВА ДЕВЕТА

Страните на Роури се покриха с руменина. Пръстите ѝ нервно мачкаха хавлията.

— Наистина ли, Роури?

— Не мога да повярвам, че казах подобно нещо — прошепна тя.

— За това, че си изкукуригала, или... другото?

— И двете — започна леко да се отдръпва Роури, ала без повече приказки Кейн я привлече към себе си.

Тя зарови лице в рамото му. Поне не се налагаше да го гледа. Хубаво се беше подредила! Сега знаеше защо не бива да пие алкохол. Задръжките падаха и забраните отиваха по дяволите.

— По-добре да си налея малко кафе — смънка и опита да се измъкне Роури.

— Нямах нужда от кафе — Кейн отново я притисна в прегръдката си, а лицето му почти докосваше нейното. — Не съм сигурен от какво имаш нужда, но ми хрумна добра идея...

Знаеше, че онова, от което Роури се нуждаеше, беше той самият — мъж, който да я обича достатъчно, за да ѝ позволи да си отиде, ако пожелае, а в същото време да държи на нея толкова, че винаги да се чувства като част от неговия живот. Трябваше ѝ мъж, достатъчно търпелив, за да умее да чака, ако тя искаше. Все пак, искрено се надяваше да не го поставя на подобно изпитание, защото още малко... и щеше да полудее!

— Роури, скъпа, чуй ме — мълвеше в косата ѝ той.

Тя дишаше с полуотворена уста и Кейн усещаше топлия ѝ дъх във врата си. Не знаеше как да стане така, че двамата неусетно да се окажат съблечени, без да развали магията на мига. Трябваше да стане много по-изискано и нежно от когато и да било. С изключителен финес! Защото за първи път през живота си той разбираше каква е разликата между секса и любенето. Кейн не желаше само удоволствие в леглото от жената, която държеше в обятията си. Копнееше за много повече!

— Ти трепериш — каза Роури и се изви, за да го погледне.

— Да — отвърна тихо той.

— Нали не е от студ?

— Едва ли. Скъпа, спри да се движиш. Не се ли чувстваш неудобно в тази дебела хавлия? — защото на него определено му пречеше! При движението си в обятията му, едното ѝ рамо се беше оголило и отдолу се показваше спираща дъха гледка.

— Всъщност не съм изкукуригала. Само...

Кейн нежно я наклони към леглото и се надвеси над нея.

— Зная — сложи пръст на устните ѝ той. — Не съм психиатър, но мисля, че зная какъв е проблемът ти. Никой не може да бъде едновременно добър с всички. Това те съсипва и те кара да се чувстваш жалка и виновна.

— Мислиш ли, че съм жалка? — изглеждаше толкова нещастна, че сърцето му се сви.

Кейн поклати бавно глава. Лицето му бе съвсем близо до нейното, а пламналите му от страст очи я изгаряха.

— Не, мила. Не си жалка, нито луда, а скоро няма да бъдеш и девствена — той се подпря на лакът и сложи ръка на гърдата ѝ, без да я обхваща, без дори да я погали. — Не се безпокой, любов моя. Ще стигнем само дотам, докъдето искаш ти. И ще направя всичко, което зависи от мен, за да не те заболи — зениците ѝ бяха разширени. Той притвори очи и докосна устните ѝ със своите... — Няма да те боли... Никога няма да те боли... Любима, скъпа Роури...

Още при първия допир на езика му, тя почувства как по вените ѝ се разлива горещо желание. Не разбра как хавлията ѝ се озова в края на леглото, а Кейн вече я притискаше към хладния чаршаф със силното си тяло. Сякаш се беше пренесла в някакъв друг свят. Дори само допирът на пръстите му разтърсваше цялото ѝ тяло по невероятен начин. А мисълта за него предизвикваше у нея усещания, които не бе смятала, че е възможно изобщо да съществуват.

Сърцето ѝ биеше до пръсване. Пръстите ѝ се впиха в силните мускули на гърба му в стремеж да го привлече по-близо. Изпитваше неутолим стремеж да го направи част от себе си!

Устните му я поглъщаха — силни, меки и нежни едновременно. По-опияняваща и от най-силното шампанско, целувката я омая. Никога

досега не беше изживявала подобно нещо. Ръката му обхвана гърдите ѝ, а пръстите започнаха да милват втвърдените зърна. Роури изстена.

Устните му се спуснаха надолу по врата към гърдите ѝ. В мига, в който тя усети как Кейн леко захапа едното втвърдено връхче, тялото ѝ се изви.

— Сигурна ли си още, че го искаш? — Кейн се освободи от ризата си и започна да разкопчава колана на панталона. Слиповете му бяха жълти с ярки тропически риби по тях. В Кий Уест не му се струваха толкова крещящи, но сега би искал да е с нещо по-невзрачно. Какво ли щеше да си помисли тя...

— Слиповете ти са красиви — каза Роури, а той се засмя. Само на една жена на света би ѝ хрумвало да ги нарече „красиви“.

— Чудя се какво би казала тогава за тези на славейчета и рози... — ала шегата свърши и Кейн легна до Роури. *Или ще ми се довери, или не*, помисли той. — Роури? Обещавам, че няма да направя нищо, което ти не желаш. Но ако искаш да си отида, по-добре ми кажи сега, защото се боя, че след малко това ще е невъзможно.

В очите ѝ се четеше несигурност, страх и желание. Тя копнееше за него, ала не смееше да го признае! Страхуваше се от всички стари, насадени от баба ѝ табути, както и от полузабравения инцидент в детството си.

— Роури, нали знаеш как става това? — попита притеснен той. — Дори и децата знаят как се любят възрастните — тя кимна, без да откъсва очи от неговите. Внезапно Кейн усети прилив на нежност. В съчетание със силното му мъжко влечение, то бе свършено ново усещане за него. Затова каза: — В известен смисъл и на мен ще ми е за първи път.

С ледени стъпала и пламнали страни Роури надникна над рамото му. Отсреща в огледалото се виждаше тясна ивица пъстър плат, а над нея — плещест гръб, увенчан с широки мургави рамене. По-надолу под ярките риби продължаваха стройни мускулести крака. Той имаше тесни стъпала, за които Съни би казала, че са признак на това или онова. С любопитство огледа и собствената си фигура, по-точно онова, което се виждаше от нея — два дълги крака с изящни глезени и възлести колене. А над мургавия мъжки гръб се виждаше голо рамо, зачервено лице и разрошена руса коса. Мили Боже! Бе гола в хотелска

стая в легло с мъж, когото познаваше едва от седмица, а се готвеше да му се отдаде!

— Зная как се прави... Поне мисионерската поза... И че първия път боли. Но щом въпреки това всички искат да го правят, едва ли е чак толкова страшно — Роури изрече думите с треперещ глас.

— Тогава слушай внимателно, любов моя, защото възнамерявам да попълня празнотите в образованието ти. Така наречената мисионерска поза си има предимствата, но като за първи път... Има различни теории по въпроса кой е най-добрият начин.

— Не знаеш ли как? — лежеше под него с ръце, опрени на раменете му.

— Не всичко, Роури. Не се преструвам, че ми е за пръв път. Но за първи път съм с жена, която означава толкова много за мен, и всичко е много по-различно. Искам да ти доставя удоволствие — и добави мислено: *И да ме желаеш, още и още, докато остареем толкова, че вече само да се прегръщаме, потънали в сладки спомени.*

Ала повече от всичко на света искаше да се любят — дотогава, докато останат без дъх и капка сили. А после да започнат отначало. Целият трепереше, забравил за себе си, обзет от единственото желание да види как я завладява удоволствието — толкова силно, че почти да забравя за болката...

— Всичко започва тук — Кейн докосна челото ѝ. — После отива тук — плъзна ръка надолу към копирената купчинка на венериния ѝ хълм. Роури го погледна изплашено и стисна ръката му между бедрата си, при което той веднага я отдръпна. — И накрая — продължи той, прокарвайки нежна диря по гладкия ѝ корем, мина край вдлъбнатинката на пъпа ѝ и спря да почине върху лявата ѝ гърд, — ако имаш късмет, ще завърши тук, в сърцето ти. Разбираш ли?

— Май че да.

— Виж, всичко започва в мислите — за него досега никога не бе започвало там. — После идват възбудата и удоволствието. Само в много редки и щастливи случаи, когато двама души са създадени един за друг, завършва в тук, сърцето — погали лявата ѝ гърда, а после се наведе и пое с устни набъбналото розово зърно.

Сякаш целият свят се залюля и завъртя. Тя сграбчи лицето му и зарови пръсти в гъстата коса. Това беше той — точно такъв, какъвто го искаше. С неговите неправилни черти и скептична усмивка, толкова

прекрасен, че не можеше да повярва на щастията си! Защото макар и без опит, Роури не бе глупава. Кейн я желаше. Не само това — той не беше безразличен към нея. Може би дори я обичаше — така, както и тя него...

Не успя да довърши мисълта си, тъй като бе обсипана с целувки, които възпламениха плътта ѝ и я накараха да копнее за нещо, което осъзнаваше смътно.

— Кейн! — внезапно извика тя. — Какво правиш? Нещо става с мен! — стенеше и се извиваше в ръцете му.

А той с търпение, вещина и нежност разпалваше у нея страстта. Едва се контролираше да не бърза. Роури го обичаше! Бе сигурен! Тя му се доверяваше!

Когато отново се озова върху нея, слиповете с жълтите тропически риби бяха някъде на пода, Роури изглеждаше изтощена, а устните ѝ бяха полуотворени и подпухнали от целувките. Тя имаше чувството, че всичко около нея пулсира в яркорозово.

— Седни — каза Кейн.

— Не мога, изтощена съм.

— Чудесно, любов моя, но проблемът е, че аз не съм — вдигна я и я сложи да седне в скута си. С ръце на раменете му, Роури отпусна глава назад. Бе усмихната и сияеща. — Това съм аз, любов моя, а това тук е част от мен — той постави ръката ѝ отгоре и стисна здраво зъби, защото малката ѝ мека длан започна да го опипва любознателно. Защо, по дяволите, не си сложи онова проклето нещо, което бе в малкото лъскаво пакетче върху нощното шкафче! Сега допирът ѝ го влудяваше! — Мисля, че предостатъчно приказвах и показвах, скъпа... — вече не издържаше. — Само минутка, и преминаваме към втори етап, съгласна ли си? — след малко каза: — А сега предстои трудната част.

— Имаш предвид онова ли?

— Да, любов моя — Кейн едва сподави смеха си. — *Онова*. Ти си учителка, знаеш много повече от хлапетиите, които се впускат във въпросното приключение. Затова няма да ти обяснявам какво ще се случи. Искам обаче да знаеш, че по всяко време можеш да станеш и да си отидеш. Обещавам ти, че няма да плача дълго и, въпреки това, ще продължа да те уважавам...

Тя почувства как отново започва да я облива нежната топла вълна — това усещане изобщо беше ли я напускало? Роури не се

нуждаеше от инструкции. Все пак бе завършила колеж и теоретично беше добре подготвена.

Само че не беше подготвена за чувството, че... проникват в нея. Сложила ръце на раменете на Кейн, сериозна и съсредоточена, тя се намести предпазливо върху твърдия символ на неговата мъжественост. От Кейн се лееше пот. Той изруга наум.

Наистина теорията бе доста по-различна от практиката. Беше дошло време за сериозната част. И двамата го знаеха чудесно. Тя раздвижи задничето си експериментално и усети как някаква преграда у нея се опъна. После затвори очи, повдигна се и седна отгоре му изведнъж. Извика от болка. Кейн издаде стон на удоволствие и я стисна в прегръдките си толкова силно, че щеше да я задуши.

— О, Роури! Би ли спряла да се движиш за миг? Не се движи и мисля, че ще спре да те боли.

Вече бе спряло. Чувстваше се запълнена, и то не само в една точка от тялото си. Усещаше го с цялото си същество. С много нежност Кейн взе лицето ѝ между дланите си и се усмихна блажено. После я целуна и странно как се оказаха легнали — тя отдолу, а той — над нея... И тогава Кейн започна да се движи — отначало бавно, а след това по-бързо...

Роури усещаше как изгаря от страст, как отново и отново я преживява и всеки път беше толкова прекрасно... и все пак толкова различно...

Когато не след дълго, надвесен над нея Кейн викаше в екстаз името ѝ, тя осъзна, че се усмихва щастливо. Всъщност по-скоро самодоволно. Сгуши се щастливо в обятията му и почти веднага заспа...

През тази нощ Кейн се събужда на няколко пъти и я гледаше на светлината на уличната лампа, струяща през прозореца...

Най-напред беше учил три години математика в колежа, за да добие право да служи като баща си във ВВС. След редуващите се периоди на напрежение и скука в армията дойде писането и безпокойството, търсенето на нещо, което не знаеше какво точно представлява.

Беше го намерил. Слава Богу, бе имал достатъчно разум, за да го разпознае, да тръгне след него и да не се спре! Изпитваше желание да я събуди, за да се любят отново, но се сети, че е твърде скоро за нея и сигурно щеше да я боли. Тихо стана и затърси в пътната чанта, докато откри бележника си. Взе душ, облече чистия слип на рози и славейчета, нова риза и седна да пише.

Роури се усмихваше насън и тези усмивки не отиваха напразно. Кейн жадно ги поглъщаше с поглед, докато пишеше нещо в бележника си. Накрая откъсна един лист и го постави на нощното й шкафче, като го закрепил с наполовина пълната чаша шоколад. Когато тя се събудеше, той щеше да е на път с едно-единствено желание в сърцето си — да бъде в обятията ѝ. Изкушаваше се да прати по дяволите цялата сделка, но бе дал дума на Рос.

Дълго гледа спящата Роури, после се наведе и я целуна. Тръсна глава и се изправи. Бе нетърпелив да тръгне, защото колкото по-бързо го стореше, толкова по-скоро щеше да се върне. След няколко часа, мислеше Кейн, тя щеше да се събуди и да се чуди къде ли е изчезнал, а той нямаше да е до нея, за да я успокои. Ала Роури щеше да намери бележката му и щеше да разбере. А когато отново я видеше, щяха да разговарят за бъдещето си. За тяхното общо бъдеще.

ГЛАВА ДЕСЕТА

Роури се събуди от настойчиво пиукане. Тя измърмори нещо в просъница и заопипва нощното шкафче до главата си, където обикновено стоеше будилникът. Шумът продължаваше. Озадачена, тя отвори едното си око. През дръпнатите завеси на прозореца струеше светлина, но това не бяха отразените от зелената морава слънчеви лъчи в стаята ѝ. Бяха оранжеви и топли, сякаш наблизко имаше тухлена стена.

Намираще се на непознато място. Седна в леглото и постепенно осъзна къде е. Огледа се за телефона. В стаята имаше три телефонни апарата, включително един в тоалетната! Докато се добра до най-близкия, звънът спря.

— Пфу, дяволите да те вземат! — въздъхна с досада Роури, издърпа чаршафа и го омота около себе си, за да скрие голотата си. Отпусна се в розовия фотьойл и опита да се съсредоточи. Докато се прозяваше, одраска с нокът рамото си.

Кейн! О, Боже, какво беше направила?! И къде бе изчезнал той? И ако наистина си бе отишъл, защо?

Подобна ситуация надхвърляше представите ѝ. През десетината минути, докато стоеше под хладкия душ, взе решение по какъв начин да се върне към нормалния си живот. Беше ѝ писнало от Чарлз и Мади Банкс, от цялата тайфа Хабърдови, да не говорим за това, че бе уморена до смърт от опитите си да бъде едновременно добра с всички. *Опитите си да бъде едновременно добра с всички...* Кой ѝ го бе казал? Кейн! Той ѝ бе наговорил доста неща. Когато двама души — мъж и жена прекарат заедно нощта, разкривайки един пред друг сърцата и душите си, би трябвало да си кажат довиждане поне от учтивост!

Върна се мислено към онова, което бяха правили през нощта. И което я бе променило завинаги, а него изглежда — ни най-малко. Спомни си изречените и недоизречените неща...

Като например: *Обичам те! Ще се омъжиш ли за мен?* Подобни неща хората си казваха всеки ден.

Чувстваше се наранена — душевно и физически. Изпитваше болка, за която не можеше да вини никого. Грешката си бе изцяло нейна. Коя порядъчна жена бяга направо от обятията на един мъж в леглото на друг? Никога не си беше представяла, че е способна на подобна постъпка.

И въпреки това го бе направила. Нещо се беше обърнало в нея още в първия миг, в който видя Кейн Смит. Луда или не, тя се бе влюбила в него! Както не я биваше в преструвките, любовта ѝ сигурно е била изписано на лицето. Той я е съзрял и се е възползвал. Жалко, доскоро беше готова да се закълне, че Кейн никога не би си отишъл, без да... поне да ѝ благодари за нощта... Ала той го бе сторил.

Всъщност Кейн беше по-скоро прелъстеният, отколкото прелъстителят. Той изобщо не бе споменал думата *любов*. В своето заслепление беше взела онова, което виждаше в очите му, за обич. А то се бе оказало най-обикновено желание да притежава тялото ѝ. Бе се случило точно това, за което я беше предупреждавала баба ѝ...

Само след няколко часа Роури вече мислеше, че е заплатила прекалено висока цена заради заслепението си. Дълго седя, забила мрачен поглед в една драскотина върху изящния крак на масичката. Замисли се кой ли би могъл да звъни преди малко. Никой не знаеше къде е тя. Освен Кейн, разбира се. Но защо му трябваше да ѝ се обажда, след като е бил тук и би могъл лично да ѝ каже каквото иска? Освен ако не се е чувствал неудобно. Ако се е страхувал, че тя ще се опита отново да го съблазни... Решил е, че е бил подведен и просто е скочил, грабнал е дрехите си и е изскочил навън, преди тя да се събуди и да му увисне на шията, говорейки за дантели, женитби, цветя и рози.

Роури поплака, защото когато една жена се отдава за първи път, заслужава поне малко внимание. После, каквато си беше разумна по природа, стана, облече си копринената сватбена премяна и прибра все още влажната си коса високо на тила, закрепвайки я с няколко фиби. Грижливо оправи леглото, подреди банята и огледа намръщено бъркотията върху нощното шкафче. Слава Богу, че поне не беше разляла шоколада върху килима! Хотелската позлатена химикалка и бележник лежаха сред безпорядъка, а върху подноса сякаш имаше някаква бележка. Сигурно беше сметката за вечерята. Без дори да я погледне, тя я изхвърли в кошчето. Ако някои допълнителни разходи

не бяха включени в сметката на рецепцията, да ги изпратят на адреса ѝ.

Като се опитваше да не мисли за нещата, които не можеше да промени, Роури събра малкото си багаж в новия куфар, купен за Синсинати и огледа стаята за последен път. Какво пък толкова? Вдигна високо глава, макар че устните ѝ леко потрепераха.

Погледна с надежда към телефона. Сигурно е било грешка. Но ако все пак е бил той? Само че сега проклетият апарат мълчеше, а Роури трябваше да освободи стаята преди дванайсет. Иначе щеше да се наложи да плати за още един ден, а бюджетът ѝ за сватбеното пътешествие бе почти изчерпан. Тя вдигна решително куфара, затвори тихо вратата зад себе си и се запъти към асансьора.

Микробусът още стоеше пред къщата ѝ. Напразно се бе надявала да са си отишли, като ѝ спестят необходимостта да дава обяснения. Всъщност какво толкова имаше за обясняване? Каквото трябваше, го беше написала в бележката до Чарлз и с това нещата приключват. Вероятно е изпитал облекчение, че е избегнал неудобния разговор. Чувствата от всякакъв характер за него бяха неудобна тема. А едно от откритията, които бе направила за себе си през изминалата нощ, беше, че всъщност е доста по-емоционална, отколкото бе смятала. Да не говорим за практичността...

Каквито и да бяха причините да е такава, най-после Роури знаеше, че е това е нейната личност и че не дължи никому никакви обяснения за начина, по който е избрала да живее. Колкото до онова, което се бе случило между нея и Кейн, то не засягаше никого.

— Върнах се — провикна се откъм входната врата тя.

Съни се втурна към нея от кухнята със саксия в едната и ножица в другата ръка.

— Мила, сладка Роури! — извика тя и разтвори широко ръце да я прегърне. — Бях сигурна, че когато моментът настъпи, ще последваш поривите си! С Венера, която минава покрай Уран...

— Съни, моля те! — Роури остави на пода багажа си, прегърна майка си и направи крачка назад. — Остави хороскопите за малко, имам нужда от чаша кафе, купичка от полуготовата ми пшеничена

каша, фъстъци и мляко с какао. Преди това обаче искам да сваля тези дрехи и да облека нещо по-удобно. Къде са останалите?

— В търговския център. Продават здравословна храна и Ив и Пийс взеха Бил, за да пазаруват. Мисти показва на Мади как да прави купчинките тор около цветята, а Фона... — вече бяха в стаята на Роури. Съни беше оставила на масата в кухнята саксията заедно с някакви семена. — Тъкмо се готвех да ги садя — продължи майка ѝ.

— Къде е Фона? — настоя Роури и съблече полата си. — Нали не се е върнала в Ричмънд? Искан да поговоря с нея за нещо — не с Пийс, въпреки че се беше омъжвала два пъти, не и с Мисти, която бе живяла с приятеля си близо половин година, преди да я остави, за да отиде в корпуса на мира. Фона беше специалистката по интимните контакти. Само тя би могла да ѝ каже доколко случилото се през отминалата нощ е било реалност и доколко — плод на въображението ѝ.

— Ами... Така или иначе, все някога ще научиш... — майка ѝ се усмихна насила. — Костюмът ти е чудесен, казах ли ти? Не е най-подходящата дреха за сватба, но би бил идеален за...

— Мамо, къде е Фона? Дори да е направила нещо отвратително, трябва да ми кажеш, защото все едно, ще разбере!

— Наистина е отвратително. Искан да кажа, неудобно е, но, мила, всички знаехме, че нещата са обречени. От друга страна, тя е Телец, а той — Козирог, при това нейната Луна пресича неговия...

— Ма-мо!

— Добре де, опитвам се да ти кажа. Фона е в Норт Уилсбъро, Чарлз има някакъв важен клиент там и...

— Искан да кажеш, че е заминала с Чарлз?!

Нея никога не я беше канил да го придружи по време на командировка!

— Там имало хубав ресторант и...

— Фона и Чарлз?!

— Тъкмо това се опитвах да ти кажа — въздъхна Съни с облекчение и сви рамене. — Подобно разположение на планетите води до привличане от пръв поглед. Не съм сигурна обаче дали не е типичен случай на кармично разпознаване...

Ала Роури не я слушаше. Сестра ѝ с екзотичните си танци и полюляващи се бедра и скованият, закопчан до последното копче Чарлз Уилям Едуард Банкс Трети. Или беше Едуард Уилям?

Три дни по-късно нещата получиха странно развитие. Чарлз и Фона се бяха прибрали рано сутринта и за да наруши неловкото мълчание, сестра ѝ спомена, че има намерение да се отбие в училището по танци в Уинстън. А Чарлз непрекъснато се усмихваше...

И макар Роури да не се усмихваше, поне се въздържахе да не плаче, освен късно през нощта, когато наблизо нямаше никой. Затова не беше чудно, че се събуждаше с болка и особена празнота в сърцето. Е, поне язвата спря да се обажда... От обрива на пръста ѝ нямаше и следа, благодарение на билковия мехлем със зехтин, който ѝ бе изпратил Бил, веднага щом се бяха върнали в Ричмънд.

Почти беше привършила с прибирането на багажа си, но все още не си бе намерила ново жилище. А това бе доста неприятно, като се имаше предвид, че училищните занятия започваха съвсем скоро. С ирония помисли, че с удоволствие би останала на същото място, само че Чарлз вече бе подписал договор с нов наемател...

Щеше да ѝ липсва кичестия клонак над портата. Е, сега, след като глицинията беше окастрена, може би не чак толкова... Роури въздъхна и надраска на едно листче „адрес, документи, телефон“ и го подпъкна под саксията. Виж, цветята ѝ... О, те бяха друго!

Беше минал половин час след предаването „Хи-хи“ и оставаше толкова до „Театрални шедеври“. Тя следеше и двете и не ги намираще за несъвместими. Точно тогава чу пред къщата ѝ да спира кола. Любопитна кой ли може да е, тя тръгна към вратата. Беше я затворила с мрежата против комари и запали лампата на верандата.

Внезапно сърцето ѝ спря да бие.

За Бога, Ороура, не бъди наивна, каза си тя. Кейн си беше отишъл отдавна и оттогава не се бе обаждал. Той знаеше, че сватбата ѝ се провали, така че нямаше причина да се връща в Табаковил...

Пред къщата ѝ бе паркирана дълга тъмна кола. Светлината бе доста оскъдна и преди да е различила каквото и да било движение, портата се отвори и познат висок силует се очерта за миг на фона на далечните светлини на града.

— Кейн... — прошепна тя.

— Роури!

Ако не го познаваше добре, би се поколебала дали наистина е той. Но в бързите му широки крачки нямаше и следа от колебание. Той изкачи на един дъх стъпалата до верандата, напълно убеден в гостоприемството на Роури. И преди тя да успее да отрони и дума, се озова в обятията му.

Устните, за които не бе спирала да бленува, я целуваха. Същите силни ръце я притискаха с такава жар, сякаш искаха да я превърнат в част от стройното му тяло. Сърцата им биеха в лудешки ритъм, който бързо ескалира в непреодолим страстен порив.

— О, Господи! Колко ми липсваше! — дъхът му пареше шията ѝ. Вдигна я на ръце и влезе с нея в къщата, преди да успее да му възрази. — Къде, по дяволите, беше!? Звънях хиляди пъти, а някакъв идиот ми повтаряше, че телефонът е прекъснат!

— Ами... Казах им, че се местя от първи, а те вкарали погрешно датата в компютъра и изключиха телефона по-рано.

— Няма значение, нали вече съм тук! — той я пусна да стъпи на пода и отново я целуна.

Устните му красноречиво изразяваха всичко, което не можеше да бъде изказано с думи. Отначало буйна и пламенна, целувката на Кейн ставаше все по-нежна. Безмълвно ѝ разказваше за безпокойството си, за мъчителното усещане на самотата и за страха, че няма да успее да пристигне навреме. И няма да я намери...

— Щях да тръгна още преди да е засъхнало мастилото върху договора, но от студиото не бяха в състояние да ми подсигурят самолет веднага. Господи, ако знаеш как съм карал от летището в Грийнсбъро до тук!

Роури вдигна лице към него. Обясненията за заминаването и завръщането му можеха да почакат. Достатъчно ѝ бе, че Кейн е до нея. И независимо дали беше разумно, или не, тя го обичаше такъв, какъвто е бил някога, какъвто бе сега и какъвто щеше да бъде след години...

А той го знаеше, без да е необходимо да му го казва. Целуна я толкова пламенно, че я остави без дъх. Милувките му заличиха болката и съмненията, които я измъчваха след заминаването му.

— Не ти казах, но ти знаеше, нали? В бележката, която ти оставих... Страхувах се да ти го напиша. Колко глупаво за човек, който си изкарва прехраната с писане, нали?

Бележка ли? Каква бележка?, зачуди се Роури наум. Но какво значение имаше, щом се беше върнал при нея и я обсипваше с ласките си и разкопчаваше копчетата на блузата ѝ...

— Кейн, какво правиш? — прошепна тя, когато той свали блузата и презрамките на сутиена ѝ, като го смъкна до талията.

— Не се ли досещаш? Нима вече си забравила първите уроци? — и като хвана с длани гърдите ѝ, Кейн се наведе, за да целуне втвърдените връхчета. Изведнъж се взря в тях, а след това в нея, сякаш никога през живота си не беше виждал жена.

— Как успяваш да ми въздействаш по такъв начин? — прошепна Роури.

— Не зная — отвърна той. — Както не зная как ти успяваш да ме накараш да се чувствам така, нито пък защо не ми се удаде да не мисля за теб дори минута от мига, в който те видях да миеш пода с търкане и въздишки посред нощ!

Притегли я към себе си, докато голите ѝ гърди се притиснаха до мускулестото му тяло, и отново я целуна. Нищо не можеше да се сравни с желанието му да бъде с тази жена и да я целува с цялата натрупвана през нелекия му трийсет и седем годишен живот любов, самота и копнеж. Ала това не бе достатъчно. И двамата искаха повече...

Не след дълго дрехите на Кейн последваха нейните на пода и тя се озова в прегръдките му върху ухаещите на билки бели чаршафи на моминското ѝ легло. Този път всичко бе реално. Нямахте го леглото с кралските размери, огромната вана, виното... Нямахте страхове и несигурност.

Роури го прегърна с жар и Кейн се надвеси над нея така, както хиляди пъти го беше сънувала в същото това легло. Сега сънят ѝ се превръщаше в действителност. Думите бяха излишни. Две тъмни като кафе очи, кипящи от страст, се взираха в други две с цвят на кехлибар.

Роури бе го чакала цял живот, за да ѝ разкрие тайната на любовта, а накрая за малко да се разминат!

В мига, в който усети напора на твърдата му страст в преддверието на своята женственост, тя протегна ръка надолу и го докосна.

— Господи, какво се опитваш да направиш? — простена той.

— Ти ме виждаш, а аз не. Любопитна съм да узная... всичко. Имаш ли нещо против?

— Любов моя, ако искаш огледала на тавана и илюстровани списания, ще купя. Макар че ако продължаваш в този дух, не съм сигурен дали ще издържа, докато приключиш образованието си... — Кейн затвори очи, решен да издържи на изследователския ѝ порив.

Когато вече не бе в състояние да се владее повече, леко се извъртя на една страна и я привлече към себе си.

— Роури, любов моя... — пръстите му започнаха да милват зърната ѝ.

Това изтръгна от гърлото ѝ нов стон, а тялото потръпна от желание. Тя беше неговата любима! Бе я направил жена. Щастлива жена. Нещо, което никой друг мъж досега не беше правил за нея. И егоистично или не, изпитваше удоволствие да знае, че Роури е само негова и е създадена, за да го обича и да бъде обичана от него. Завинаги...

Внимателно навлезе в нея и я поведе към екстаза. Почти едновременно преживяха неземното блаженство, а после — изтощени и щастливи — се върнаха към реалността...

Доста по-късно през нощта Роури се събуди и видя до себе си Кейн, който я гледаше усмихнат.

— Не можеш да заспиш ли, Кейн?

— Мисля за различни неща...

— Боя се да те питам за какво... — прошепна тя. Преди да си замине, Съни ѝ беше предрекла, че всички проблеми ще се разрешат, а при цялата си чудатост и ексцентричност, тя рядко грешеше за подобни неща.

— Какво ще кажеш да се преместиш в Ню Джърси, Роури? В Кейп Мей ще ти хареса.

— Вече съм подписала договор и...

— Добре, добре! — прекъсна я той. — И аз подписах договор, но мога да си върша работата и тук. Защо не наемем по-просторно жилище за една година? После ще решим къде ще живеем. Ако пък ни хареса, ще останем.

— Винаги ли си толкова отстъпчив? — засия от щастие тя.

— Само когато съм с жената, която обичам, любима!

Издание:

Дикси Браунинг. По волята на съдбата
ИК „Арлекин България“ ЕООД, София, 1994

Редактор: Ани Димитрова

ISBN: 954-11-0231-X

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.